Süda ja rusikad

Suur spordiromaan

„Uudisleht" 1932.

Süda ja rusikad

Suur spordiromaan

„Uudisleht" 1932.

Eestimaa Trükikoja A. S. (end. J. H. Gressel),
Tallinn. Rataskaewu 10.

1.

Earl Wellington, keda kutsuti hüüdnimega „krahwiks“, tõusis ja wankus ukse juure.

Juba kaks päewa lamas ta tegewusetult suure konwerentsitoa nurgas. See oli Chikago kalleim hotell ning tuba asus hiiglahoone wiiendal korral.

Ta manager ja adwokaat möirgasid üksteise peale kurja häälega, kui nende arwamised läksid just eriti lahku. See oli kange lehmakauplemine, kus iga protsendi pärast waieldi nagu oleks kaalul hingeõnnistus. Garantiisumma suhtes oli juba jõutud kokkuleppele, nüüd waieldi weel waid, kuidas jaotada üldsissetulekut. Garantiisumma pärast aga oli peetud ägedaid waielusi, enne kui see määrati kindlaks 100 tuhande dollari peale.

Krahw oleks neile meeleldi kinkinud 2½ protsenti lisaks, et aga neist wõimalikult kiiremini wabaneda. See polnud aga sugugi nii kerge, sest seal oli ju Jake Levy ja see mees ei jätnud kunagi oma jonni.

Jake Levy tahtis ärilises wõitluses ikka peale jääda, mitte kasu pärast, waid et see tegi temale suurimat rõõmu elus. Kuna manager nüüd luuras soodsat momenti wastase selja peale panemiseks, laskis krahw oma pilgu libiseda üle konwerentsi laua ja selle ümber istuwate inimeste. Ta silmist paistsid korraga aukartus ja põlgus. Ei meeldinud temale see palawikuline kauplemine, kuid ta teadis, et Jake tegi kõik, et tema wõimetest wõimalikult palju kapitali lüüa. Jake oli aus ja otsekohene mees, seda teadis krahw wäga hästi.

Kahjuks oli ta liig aktiivne ja see aktiivsus käis juba paari tunni pärast krahvi närvide peale ja muutus paari päeva kestel hoopis väljakannatamatuks.

Nüüd kummardusid kõik vaidlejad üle laua peadpidi kokku, nii et ainult nende kuklad paistsid. Jake oli suutnud köita nende kõigi tähelepanu. Enamikult olid need kõik paksud mehed peale Wellingtoni advokaadi Mullini, kes ka polnud ammugi just kõhn mees. Krahv oli 5 sentimeetrit pikem, 50 naela kergem ja 20 aastat noorem kui oli noorim nende meeste hulgas.

Nad kõik mahvisid tõmmata pikki ja suuri sigareid ning aitasid oma kätega vehkides selgitada summade suurust, kusjuures nende rasvastes sõrmedes sätendasid suured teemandid. Nii õhinal olid nad ametis sellega, et Wellingtonist võimalikult rohkem raha välja pigistada, et olid sootuks unustanud tema juuresoleku.

Krahv lipsas pantri graatsiaga oma magamistuppa, haaras mütsi ning mantli ja läks hotellisaali. Barney pidi teda autoga väljas ootama ja Wellington nautis juba eelrõõmu, et saab paar tunnikest sõita Michigani järve kaldail.

Ta jõuab küllalt vara tagasi, kindlasti enne kui paksud oma kisklemisehoos tema puudumist märkavad ning aega leiavad ta peale vihastada.

Barney ootas teda hotellisaalis, seistes välisukse juures. Nähes Wellingtoni, hakkas ta minema selle poole. Kuid selle paari sekundi jooksul, mis autojuht vajas, et läbistada saali, juhtus midagi, mis viskas üle parda Wellingtoni ilusad sõidukavatsused. Sellesarnast polnud temale juhtunud terve 25-aastase elu kestel.

Üks tüdruk oli kellegi noormehe saatel astunud hotelli vestibüüli. Ta sammus umbes meetri kaugusel Wellingtonist mööda ja ütles:

„Ära unusta Tommy, meie rong läheb kell 5."

Ilus ja noor oli see tüdruk, waewalt üle 20 aasta wana ning haruldaselt hästi riietatud. Kuid temal oli weel midagi, see „midagi", mille omab waid üks inimene kümnetuhande hulgast, ja mis kohe silma torkab. Sel neiul oli sisemist hoogu. Neiu oli sama sihwakas ja sale, nagu seda armastawad olla moodsad tüdrukud. Ometi ei tundunud ta kõhnana, nõrgana. Otse selle wastu, neiu säras terwisest ja jõust. Pisikese kübara alt paistwad pronksikarwalised lokid näisid iseseiswatena ja — ka kütkestawatena. Kuid — hääl, selle neiu hääl oli see, mis sundis krahwi seisatama — nagu oleks keegi ta põranda külge naelutanud. See hääl oli sügaw nagu kellakumin ja loomulik. Midagi kunstlikku ei tabanud krahwi kõrw selles.

Ikka weel seisis ta paigal ning waatas neiule järele, kui see oma saatjaga kadus hotellikohwiku ukse taha. Ta oli täiesti unustanud oma sõbra Barney, kes talle õlale koputamisega pidi andma märku oma ligiolekust.

„Sul on wist peas midagi segi, shef?" küsis ta pilkawalt.

„Wajan sind hiljem — wähe enne wiit," ütles krahw ja ta kõne oli otsekui läbi une.

„Mul ükskõik! Olen oma autoga sealpool tee ääres."

Wellington noogutas nõus olles ja läks wõõrale neiule kohwiruumi järele.

Neiu istus oma saatjaga laua ääres, mis asus õige tantsupõranda lähedal. Krahw wõttis platsi nende wastas olewa lauakese juure. Ta tellis endale teed ning tegi nagu waataks ta suure hoolega orkestriliikmeid, kes oma pillide kallal askeldasid, neid häälde seades. See oli esimene kord, mil ta oli tulnud järele ühele tüdrukule . . .

Palju naisi oli ta oma eluteel kohanud. Nii mitmedki neist olid katsunud wõita tema armastust, sest ta oli kena wälimusega mees, teised jälle tunglesid ta

lähedal sellepärast, et ta oli rikas ja ka kuulus. Oli ka neid naisi, kes tahtsid teda oma wõrku meelitada, sest neid olid palganud tema wastased. Naised pidid nõrgestama Wellingtoni wõitluswõimet.

Alles mõni päew tagasi oli üks naine nuttes pihtinud, et ta oli wõtnud wastu 500 dollarit, mille eest pidi katsuma joota purju Wellingtoni. Tüdruk pidi saama lisaks weel kolm tuhat dollarit, kui oleks suutnud Wellingtoni hoida ühtejärgi „auru" all kolm päewa.

Nora McCune oli Earli ainuke sõbranna, kes tal kunagi oli olnud. Kuid Noral oli nüüd wähe aega tema jaoks. Esiteks — ta oli Wellingtonist wanem ja teiseks oli ta kangesti tegewuses ooperiprimadonna karjääri saawutamisega. Nii see sõprus oligi. See polnud aastate möödudes suurenenud ega ka wähenenud.

Orkester hakkas tasa mängima. Neiu ja Tommy tantsisid krahwi laua juurest lähedalt mööda. Krahw oleks wõinud oma wäljasirutatud käega neid puudutada. Igaüks pidi ütlema, et see tüdruk oli haruldane eksemplar. Ta oli suurepärane siidsukkades ilusatest jalgadest kuni rassilise peakeseni.

Krahw ei saanud aga kuidagi oma huwiobjektile läheneda. Ometi ei suutnud ta ka lihtsalt minema minna ja tüdrukut sinnapaika jätta. Ta otsustas jääda seni kohwikusse, kui sinna jäi tüdruk. Kuidas ja mis edasi teha, seda lootis ta näha hiljem.

Kõige lihtsam oli ju tüdrukule, selle lahkumisel järele minna ja kindlaks teha kus ta elab ja kes ta on. Hiljem poleks enam raske olnud tutwust luua. Wellington oli nii ametis oma plaanide koostamisega, et unustas täiesti paksud mehed, kes wiiendal korral kauplesid tema isiku pärast, ja kes wiimastel aastatel olid täiel määral reeglipärastanud tema elu.

Tüdruk tantsis kaks korda. Siis wiskas ta rutulise pilgu oma uurile ja lahkus kiiresti kohwikust. Muidugi ühes noormehega. Kohe oli nende kannul ka Wel-

lington. Jõudnud tänavale aitas Tommy neiu taksiautosse. Kohe viipas krahv teisel pool tänavaäärel ootavale Barneyle ning see tüüris sõiduki elegantse pöördega ta ette.

„Sõida sellele vankrile järele, Barney! Need tahavad jõuda veel kella-viie-rongile. Sellele tahan jõuda ka mina."

Autojuht tunnistas oma leivaisa imestava pilguga. Nad olid koos juba 6—7 aastat. Seni polnud neil üksteise eest saladusi. Kõik oli neil olnud ühine. Ja nüüd?

Krahv naeratas. Talle tegi nalja vähe narrida oma autojuhti ja sõpra.

„Ma tulen ju tagasi. Küsimus on ainult selles — kunas."

„Ja missuguse lora pean ma neile onklitele seal ülewal ette luiskama?"

Barney oli teeninud merewäes. Sellepärast armastas mahlakaid sõnu.

„Ütle, et sa wiisid mu jaama ja jäid seal mind ootama. Rohkem ei tea sa midagi!"

„Nii. Ja sina arwad, et Jake Levy usub seda juttu?"

„Tema ei saa ju sind wallandada, inimene."

„Äh, nagu ma seda kardaksingi. Katsugu ta õige kord! Jah — hm — muidugi, kui sa just arwad, et sa saad minuta läbi . . ."

„Jah, wanapoiss, saan küll. Seekord ajan seda asja oma käe peal."

Auto peatus jaama ees. Wellington wiipas Barneyle jumalagajätuks käega ja järgis oma jahisaagile ning selle hoidjale jaamahoonesse.

Neid ootasid seal kaks neiut ja üks noorem mees. Kõik wiis ruttasid nüüd piletid käes jaamaesisele. Wellingtonil ei olnud küll piletit, kuid ta rühkis kontrollist sellise näoga läbi — nagu oleks jaam tema omandus

— ja ametnik ei julgenudki teda takistada. Rongis kuulis ta konduktorilt, et noored olid üliõpilased ja õppisid Grandisoni riigiülikoolis.

Ta lunastas endale pileti ja kuulis, et sõit Grandisoni kestab 6 tundi. Sooritanud need formaalsused, läks Wellington suitsetamiswagunisse, mis oli päris tühi. Natukese aja pärast tuli sinna 4—5 üliõpilast ning istus Wellingtoni lähedale. Teeseldes ajalehe lugemist, kuulas ta hoolega noorte juttu.

Kui wäga ta tahtis olla nende asemel! Kõik, mis ta omas, oleks ta annud selle eest, ja seda polnud just mitte wähe. Wellington omas terwelt weerand miljoni dollari eest kindlaid wäärtpabereid, mis olid ühe New-Yorgi panga teraskapis hoiul.

Earl Wellington oli lahkunud koolist 13-aastasena ja murdis sellest peale omal jõul elust läbi. New-Yorgis, Londonis, Melbournis ja Berliinis oli ta endale teinud nime. Oma wanaduse kohta teenis ta palju raha, kuid oma noorpõlwe unistust, kord saada gentlemaniks, ei suutnud ta teostada.

Ta oli küllalt naiiw lootma, et gentlemaniks saab ainult ülikooli kaudu. Ja nüüd siin wagunis, kus üliõpilased rääkisid ülikoolist kui endastmõistetawast asjast, tundis ta waluliselt, kui kaugel oli tema nendest inimestest, kui wilets oli tema wõrreldes nende noormeestega, kes wõisid istuda tüdrukuga, keda ta jälgis, sest nad olid temaga ühewäärsed. Neil olid ühesugused kombed ja keel, nad kuulusid ühte-samasse seltskonna kihti. Tema, Earl Wellington, hingas sisse hoopis teist — karmi õhku.

New-Yorgi üürikasarmud, kus oli tulnud ilmale Wellington, kõmasid ööd-päewad läbi masinarataste kolinast. Tema mänguseltsilisteks olid teiste waeste sadamatööliste lapsed. Nende poiste unistuseks oli kord saada tänawkelmide eestwedajateks. Earli ema suri, kui poiss oli alles 10-aastane. Wähe aega hiljem sai

isa wabrikus õnnetut surma. Kartes riiklikku hoolekannet, tegi põngerjas julge otsuse ja põgenes ühe rändtsirkusega.

Selline oli ta noorpõlw. Ja kui ta nüüd enamwähem korralikult oskas kahwli ja noaga ümber käia, siis polnud ta seda näinud lapsepõlwes, waid õppinud raamatutest.

Ainult üksainus kord oma lapsepõlwe kestel oli tal wõimalus heita pilku sõbralikku maailma. See oli ühel ilusal suwel, kui selle üürikasarmu wastas, kus elas Wellington, kisti maha üks wana maja ning selle asemele ehitati uus ja ilus elamu. Uude elamusse kolis keegi perekond, kellel oli sama wana poeg kui Wellingtongi. Poisi nimi oli Allan Brooke. Earl ja Allan said headeks sõpradeks. Kord kutsus Allan Earli oma juure külla. See oli Allani sünnipäewal. Earl tänas wiisakalt, kuid ei lausunud sellest kutsest kodus sõnakestki. Earl kartis Allani sõpradega ja wanematega kokku puutuda, sest need käisid kõik erakoolis. Wiimaks saatis proua Brooke kirjaliku kutse Wellingtoni koju. Nüüd pidi Earl ikkagi minema sõbra sünnipäewale, sest Earli ema tahtis, et ta poeg läheb.

Nii see siis juhtuski, et Earl sattus peenesse seltskonda ja ilusasse kodusse. Palju uut ja ilusat nägi seal wäike Wellington, kuid sügawaima mulje jätsid temale Allani ema peened ilusad käed, milledel olid nii poleeritud küüned. Allani ema tundus nii noorena — päris tüdrukuna. Ta oma ema oli küll waewalt wanem, kuid tal olid krobelised käed ja murdunud küüned. Kindlasti on rikkad inimesed kaua noored. Tema aga, waene poisike, ei sobi nende hulka.

Ja Wellington otsustas mitte kunagi enam minna Brooke'ide suwilasse. Kuid siis juhtus see lugu piimapudeliga.

Ühel talwe hommikul sammus Earl parajasti mööda 9-dat awenüüd koju poole. Earl oli wäga ettewaatlik ja piilus kartlikult enda ümber, sest ta oli

kuulnud, et üks salkkond tänavapoisse oli ümbruskonnas hulkumas. Jõudnud 24-da tänava nurgani jäi ta seisma. Ja tõesti — mõnikümmend meetrit enda ees nägi ta, kuidas 5—6 tänavapoissi peksid Allani, kes lamas tänaval. Earl tormas sõbrale appi. Ühelt koja trepilt haaras ta pihku piimapudeli ja oli mõne hetke pärast lahingplatsil. Allan lamas pikali maas ja tänavapoisid peksid teda jalgadega. Osava löögiga virutas Earl oma piima täis oleva pudeli poistesalga ninamehele pähe. See kukkus pikali ning teised poisid nähes oma juhi kukkumist pistsid tulise kiirusega plehku.

Hetk hiljem peatus sündmuskohal auto, millest väljus Allani isa. Ta tassis meelemärkuseta tänavapoisi oma suvila eeskotta, kus ta varsti ärkas. Selle peas oli sügav haav. Härra Brooke'i nägu tõsines. Ta laskis endale kakelust üksikasjaliselt jutustada. Siis kutsus ta Earli ja Allani oma kabinetti.

„Noormees," ütles ta. „Piimapudelitega ei võidelda. Seda võib minupärast kas või rusikatega, kuid ei mingil tingimusel klaas-esemetega. Tõesti mitte!"

„Aga isa!" segas end nüüd vahele Allan. „5—6 ühe vastu! Ja nad kõik olid Earlist tublisti suuremad."

Earl Wellington aga ei lausunud midagi. Mida teadis too sihvakas hästiriietatud ja sigarit suitsetav gentleman elust!

Allani isa aga kõneles edasi. Ja mida kauem ta kõneles, mida rohkem seletas oma aumõisteid, seda rohkem paelusid need Earli. Härra Brooke rääkis parajasti ausa võitluse põhimõttest, kui jooksis sisse proua Brooke ja haaras kaenlasse oma poja päästja. Õnnelik ema kostitas nüüd Earli koore, shokolaadi ja kookidega. Proua ladus talle neid ette terved mäed.

Hiljem lahkus Brookide perekond sealt ning Earl polnud neist enam midagi kuulnud, kuni paar aastat tagasi juhuslikult kohtas Allani. See oli juba lõpeta-

nud ülikooli ja tegeles ühes pangas. Mõlemad nooredmehed olid uuendanud oma noorpõlwe sõpruse. Allan Brooke ja ta adwokaat Mullin olid ainukesed ülikooli haridusega mehed, keda ta tundis.

Waguinis istuwate üliõpilaste jutt oli Wellingtonile suuremalt osalt arusaamata. Ainult mõnd üksikut lauset mõistis ta. Ta suutis endale kujutleda, mis tähendas „tuupima", oli kuulnud warem sõnu nagu „Gamma-Delta" „Psi-Chi" ja „Alfa-Kappe" ning teadis, et need olid üliõpilaste ühingute nimed. Weel teadis ta seda, et ülikooli lõpetajad korraldasid suuri pidustusi. Muud midagi ei mõistnud ta lõbusate üliõpilaste jutust. Kuid talle jäi mulje, et ülikooli elu pidi olema kaunis lõbus. Wellington kadestas „tudengeid". Neil oli nii palju õnne ja rõõmu ning — sõpru. Temal, Wellingtonil, polnud ühtki omawanust sõpra ning polnud ka häid tuttawaid, kellega ta oleks wõinud juttu ajada. Alles nüüd, kuuldes nende noorte üliõpilaste hooletut jutlemist, tundis ta, kuiwõrd tühine ja sisutu oli tema elu.

Ta ärkas mõttest, kui tuli waguinisse noore neiu saatja. Teised nimetasid teda Tommyks ja tahtsid talle enda kõrwal teha ruumi. „Ei", ütles see, wõttes wastu pakutud sigareti. „Mul pole aega siia jäämiseks. Pean minema tagasi Susie Corbini juure."

„Nii! Neiu nimi oli siis Susie Corbin," mõtles Wellington ja arwas, et pole just ilus, et Susanna on lühendatud Susie'ks. Üliõpilane, kes oli tulnud Susie juurest, wiskas oma sigareti ära, tõusis järsku püsti — nagu oleks ta järsku midagi kindlat otsustanud.

„Mina tulen kah sinuga ühes," ütles üks teine üliõpilane ja sammus ukse poole.

„Mina kah!" hüüdsid ka teised noormehed ja lahkusid suitsetamiswaguinist.

Wellington jäi waguinisse üksi oma mõtetega. Terwe tunni istus ta seal ning waatas aknast wälja

lumega kaetud möödalendavale maastikule. Seni polnud tal mingit võimalust neiuga tutvumiseks. Ta ei saanud neiule kuidagi läheneda ja kui olekski tulnud soodus juhus, ta poleks teadnud, mida neiule öelda. Ta ei teadnud, millest kõnelda ühe noore tüdrukuga. Siis tuli sisse restoranvaguni kelner ja küsis, kas Wellington ei tahaks õhtust süüa.

Jah, muidugi tahtis ta seda. Wellington oli veel nii noor, et kurb tund ei rikkunud tema söögiisu.

Peale selle ei tohtinud ta kunagi süüa niipalju kui tahtis. Wellington oli alati näljane ja ikka meelitasid teda keelatud toidud. Ta pidi sööma lahjaid toite, kuid tema organism kisendas tugevate söökide järele. Kuid ta pidi end taltsutama, et säästa oma figuuri, mis oli vajalik ta elukutseks. Wellington pidi oma kaalu silmas pidama sama hoolikalt kui mõni filmidiiva.

Wellingtoni silmad jooksid üle toitude nimestiku, kelner aga kummardus tema kõrva juure ning ütles: „Meil on täna toredad lambakotletid värske spinatiga."

„Ei," tõrjus Wellington. „Ei!"

„Aga kuidas oleks lood kanaga?" küsis kelner edasi.

„Noh olgu! Andke mulle siis see."

„Ja kas ka praetud kartuleid?" uuris kiusaja edasi. „Suured ilusad praetud kartulid, värske võiga."

„Jah," nõustus krahv. „Andke ka praetud kartuleid."

„Peale selle on meil veel haruldaselt hea maasikatort," usaldas talle kelner saladuslise näoilmega.

Wellington kahtles viivu. Ta oli seni nii mõnigi kord endale lubanud seda, mis keelatud, kuid ta polnud kunagi läinud äärmuseni. Nüüd aga oli Jake Levy palju kilomeetreid temast eemal. Ega ta saa seda kunagi teada.

„Kena! Ma wõtan siis ka maasikatordi.“

Ja siis astus Wellington söögiwagunisse. Ta käed olid just praegu pestud, juuksed korda kammitud ning kaelaside seotud parimasse seisu. Waguni ühes nurgas istus üliõpilaste seltskond ja sõi— nähtawasti suure isuga. Wellington wõttis nende lähedusse platsi. Ta sõi oma toitu pikkamööda ja naudinguga. Ei saa salata, Wellington oli tublisti kohmetu, sest ta oli ju ainuke mitteüliõpilane.

Pärast sööki süütas ta sigareti. Siis wõttis Tommyks nimetatud noormees kätte mandoliine ja laulis selle saatel mõned laulud.

Need olid sellised laulud, nagu neid kindlasti mitte ei laulnud nende emad. Laulud olid kaunis „wabad ja lubawad“. Ometi ei pahandunud Wellington, sest noormees laulis nii hästi. Ta oli kusagilt lugenud, et kõrgema seltskonna noored on ikka wähe kergemeelsed. Kui tuli refrään, siis laulis kaasa kogu seltskond. Wellingtongi oleks meeleldi laulnud kaasa. Kuid samal hetkel tuli sisse konduktor ja hüüdis „Grandison“. Kohe tundis Wellington jällegi, et elu oli tühi ja kurb.

Kui Susanna Corbin lahkus wagunist ja istus autosse, kuulis ta, kuidas ta autojuhile andis aadressina „Gamme-Delta“ hoone. Ta pidi nägema weel seda, kuidas, hoolimata autojuhi protestist, istus autosse peale neiu weel 7—8 üliõpilast.

Kaua seisis Wellington paigal ja waatas pimedusse, kuhu kadus eelmalduw auto noortega. Siis pöördus ta ümber ja läks tagasi jaamaesisele.

Jaanuarikuu öö oli kaunis külm ja selge. Tähed sädelesid ja Wellington mõtles, et küllap need tähed on ikka miljoneid kilomeetreid kaugel.

6 wiimase tunni kestel polnud ta neiule saanud sammugi lähemale. Ja ometi oli ta just selle sihiga Chikagost lahkunud.

Kurwalt läks Wellington jaamahoonesse, kus kuulis, et järgmine rong läheb Chikagosse alles pärast keskööd.

Kuna rong oli juba jaama ees walmis, ostis Wellington endale pileti magamiswagunisse, otsis üles oma koha ja heitis pikali. Kaua aega oli ta ärkwel ja mõtles tüdruku peale, kellel oli nii kummaline hääl ja kelle pärast tema — Wellington oli lahkunud Chikagost.

2.

Kohe, kui Wellington järgmisel hommikul jõudis Chikagosse, kõlistas ta Barneyle.

„Jumal tänatud!" hüüdis see. „Kus sa oled. Tulen sulle kohe järele. Toon ainult auto garaashist wälja."

„Seda pole waja, Barney. Ma wõin ka jalgsi tulla hotelli."

„Ei, seda ei wõi teha!" protesteeris Barney. „Tulen sulle autoga järele ja wiin su koju, enne kui ärkab Jake. Inimene, kas sa's ei mõista. Jake oli wihast meeletu. Kui ta näeb, et toon su autoga koju, siis ehk kirub tsipake wähem."

„Tubli, tubli, Barney," nõustus Wellington. „Ootan sind einelaua-ruumis."

Wellington läks nüüd kohe einelaua-ruumi, kus tellis endale sidrunimahla, musta kohwi ja wähe kuiwa toitu. Süües mõtles ta, mispärast tundsid Barney ja Jake tema pärast nii suurt hirmu. Muidugi oli selles süüdi Jake'i suur järjekindlus. See mees oskas alles oma sihti saawutada. Jake wõitles oma eesmärkide pärast mehe mõistuse ja naise kawalusega.

Wellington istus oma laua ääres, õige puhweti lähedal ja sõi pikkamööda oma einet. Wahetewahel jõi ta lonksu musta kohwi. Tal ei olnud midagi kohwi wastu, kuid juua seda mustalt ja suhkruta — ei teinud talle mingit lõbu.

Wellington pidi kusagilt saama julgust, et minna Jake'i pale ette. Samal hetkel tuli Barney.

„Poiss, poiss!" hüüdis ta juba eemalt. „Sul pole wist aimugi, mis ma tegin läbi."

Wellington maksis naerdes oma arwe. „Sellest on kahju," arwas ta. „Kuid see pole midagi wõrreldes sellega, mis meie warsti kuuleme-näeme, wanapoiss."

Barney wiskas Wellingtonile murelikku pilgu ja ei lausunud midagi. Nii sõnalausumata sõitsid nad hotelli. Siin katkestas Barney waikuse ja ütles: „Kuule, poiss! Jake aimab kindlasti, et siin on mängus seelik. Teda meie juba petta ei saa."

„Noh, olgu peale! Tal on ka õigus."

„Tja. Aga mida meie nüüd teeme?"

„Kõige meelsamini ütleksin ma Jake'ile, et sõitku — kus kurat!" pahandas Wellington.

„Pea, pea!" rahustas Barney. „See ei ole sul sugugi nii kerge. Sa ei pääse enam kuidagi lepingust wälja. Jake on selle teinud nii osawasti. Selles ole kindel. Parem söö oma supp rahulikult ja las' ta sõimab."

Wellington raputas aga eitawalt pead. „Pean wist küll Jake'ile mõned krõbedad sõnad ütlema. Mulle ei meeldi enam see alatine eestkostmine."

„Poiss, poiss! Mis nad sinuga küll on teinud?" kahjatses Barney.

„Jah, paljugi on muutunud."

Barney pani oma käe usaldawalt Wellingtoni õlale ja sõnas:

„Tead mis, kord lugesid sa mulle ühest raamatust, et kui ollakse armunud, siis nähakse ühe naise erinewust teisest koledasti suurendatult."

„Armuda tähendab," tsiteeris Wellington, „wõtta ühe naise erinewust teisest läbi suurendusklaasi."

„Jah," oli Barney nõus. „Täpselt nii oli see."

Wellington ronis nüüd autost välja ja läks Levy elutuppa. Kui Levy teda nägi, lendas ta näost üle rõõmuhelk.

„Poiss!" hüüdis ta. „Poiss, sa tegid mulle hirmsat muret. Terve öö läbi ei saanud ma silma kinni — mitte hetkekski."

„Sellest on mul kahju, sellest on mul tõsiselt kahju," ütles Wellington.

Jake vaatas Wellingtonile teravalt otsa.

„Sa näid kaunis värskena," arvas ta natukese aja pärast.

„Jah, mul läheb päris kenasti," vastas Wellington kuivalt. „Magasin suurepäraselt."

Jake'i toon muutus nüüd järsku. Seni oli ta mänginud õrna isa, kellele antud tagasi tema armsaim poeg. Nüüd aga muutus ta metsikuks türanniks.

„Kus sa olid?" möirgas ta. „Kus sa eilsest saadik ringi ajasid?"

Sõnad tulid Jake suust nii ruttu välja, et neist läksid pooled kaduma. Ta sõimas, möirgas, peksis rusikatega vastu lauda ja ringutas käsi.

Wellington arvestas, et tal tuleb varsti õhust puudus. Kuid ta eksis. Jake märatses tervelt kümme minutit, enne kui vähe oma kõnevoolu pidurdas, et tõmmata hinge.

„Ole nüüd ometi mõistlik," kasutas Wellington seda pausi. „Ma ei teinud ju midagi halba..."

Kuid Jake oli juba jõudnud oma kopsud uuesti õhku täis tõmmata ja rääkis nüüd viis minutit nii kiiresti, et Wellington ei saanud sinna sõnakestki vahele pista. Sellepärast istus ta klubitooli, sirutas jalad mugavalt välja, tegi ette hooletu näo ja süütas sigareti. Mullin ilmus pyjamas oma toa uksele ja vaatas imestusest keeletuna mässava Jake'i otsa.

„Kurat ja põrgu!" ütles ta lõpuks ja tõmbas peoga üle oma palja pealae. „Kas sa just pidid mu une rikkuma?"

„Maga!" kriiskas Jake. „Sina wõid weel rääkida magamisest. Maga sina! Mina ei saa magada! Terwe öö olin ülewal ja tundsin suurt hirmu selle kelmi pärast. Terwe öö olin ülewal ja ootasin, et see ümberjooksik tuleb ometi kord koju, wõi wähemalt kõlistab mulle ehk saadab Barneygi. Aga ei! Midagi ei kuulnud ma temast. Saatsin Barney wälja teda otsima. See läks ja jäi. Ja nüüd tuleb saks ise koju ja ütleb ...."
Jake ahwis Wellingtoni ütelust järele: „Sellest on mul kahju, tõsiselt kahju." Aga et ta sulle räägiks, kus ta oli kogu öö ja mida tegi. Ei! Ta ei mõtlegi seda teha."

„Ma jutustan sulle, kui annad mulle selleks aega," wiskas nüüd Wellington wahele.

„Aega," röökis nüüd Jake. „Ma annan sulle nii palju aega, kui ise tahad. Räägi siis, huwitaw, kuidas sa ennast kaitsed!"

Wellington kiristas tahtmata hambaid. Juba tahtis ta Jake'ile wihaselt wastata. Missuguse õigusega kohtles see mees teda nagu last?

Samal ajal awas Jake oma suu uueks kõnewalinguks, kuid Mullin pani oma käe tema õlale.

„Ole nüüd üks sekundki wait, Jake."

Siis pöördus ta Wellingtoni poole ja küsis:

„Kus teie siis olite?"

Wellington tõmbas siis sügawasti hinge.

„Tegin wäikese wäljasõidu. Käisin nimelt Grandisoni ülikoolis."

Selle seletuse mõju Jake'i peale oli otse kohutaw. Näis, nagu oleks teda äkki tabanud löök. Ta suu awanes, ning nägu tõmbles. Ometi ei saanud ta suust wälja ainukestki sõna. Alles tüki aja pärast sai ta oma kõnewõime tagasi.

„Sina tegid pisikese wäljasõidu," ütles ta ja ahwis jällegi Wellingtoni kõnet järele. „Wõi nii, sina siis tegid wäikese wäljasõidu, jah! Ja isegi Grandisoni ülikooli. Jah? Ja leidsid selleks just nüüd sobiwama aja, nüüd mil seisad suurima wõistluse eel.

Wõib olla toob see wõistlus sulle sisse 300 tuhat, wõib olla isegi 500 tuhat dollarit. Mina olen jõudnud oma wastaseid juba peaaegu lüüa. Meie saame 47½ protsenti. Weel wähe kauplemist ja see asi on kindel. Isegi juure wõin ma weel saada. Sina aga teed samal ajal oma wäikesi wäljasõite."

Jake tormas Wellingtoni juure ja pistis temale oma raswase rusika nina alla. „Sina arwad, et mina, Jake Levy, usun seda? Ei, mu armas poiss. Ei, siin pead sa küll midagi muud wälja mõtlema, ega ma nii loll pole kui sina arwad.

Siin on mängus üks naine. Tunnen teid poisse nagu oma wiit sõrme. Teie ei tee kunagi wäljasõite, kas lähete jooma wõi jooksete seelikute järele. Joomas sa ei käinud. Tean — sa ei joo. Järjelikult jooksid ühe tüdruku pärast Grandisoni."

„Ütlesin sulle juba kord, Jake, et ma tegin wäikese wäljasõidu Grandisoni," wastas Wellington jäiselt. „Peale selle..."

„Noh, palun!" hüüdis Jake. „Seda tahaksin ma nüüd meeleldi teada, mis tuleb peale selle..."

„Peale selle tahtsin ma weel öelda," jatkas Wellington külmalt. „Et ma sõidan sinna tagasi."

„Sa sõidad sinna tagasi!" karjus Jake.

„Jah," wastas Wellington. „Kui see asi laseb ennast seada, siis lähen sinna ülikooli."

Jake'i ülespunsunud keha näis tahtwat lõhkeda. Ta ümarik nägu kahwatas walgeks.

„Sina tahad astuda ülikooli?" kogeles ta.

„Jah," oli Wellingtoni lihtne wastus.

Jake pöördus nüüd Mullini poole. „Tema tahab minna ülikooli. Kas sa kuulsid seda?" Siis tuli jälle wihahoog.

„Ja mina? Mis saab minust? Mina korraldan sulle wõistluse, mina panen wälja garantiisumma 100.000 dollarit. Ladusin 100.000 dollarit lauale, mu

härra. See pole nali. Ja sina — tahad minna ülikooli..." Viimaste sõnade juures katkes ta hääl ja mees wehkis kätega nagu tumm.

„Kergekaalu poksimaailmameister tahab minna ülikooli. Kummaline?"

Nüüd tõusis Wellington üles ja astus Jake'i juure. Rahulikult ja külmalt hakkas ta rääkima.

„Mina ei kawatse sellest wõistlusest kõrwale hoida. Ja mitte ainult seda, waid ma wõidan ka oma wastase. Peale selle pole sul mulle aga midagi enam öelda. Tänasest peale teen ma, mis ise tahan, elan seal kus see mulle meeldib ning teen oma ajaga seda, mis tahan. Täidan oma kohuseid sinu ning publiku wastu. Kuid sinu hooldamise all ei taha ma nüüd enam olla."

„Poiss," ütles Jake, ja pisarad wajusid talle silmi. „Sa ei tea, mis räägid, ja sa ei mõtle, sest oled praegu liig ärritatud. Kui sa jälle tuled mõistusele, siis taipad isegi, et ma räägin tõtt. Sellest hetkest peale, kui on teada, et lähed ülikooli, ei tule wõistlusest enam midagi wälja. Ettewõtjad ju loobuwad. Ja neil on ka õigus. Publik arwab, et sa oled läinud hulluks. Publik tahab näha poksijat, kes on ka tõeline poksija."

Mulling'ki oli nõus Jake'iga.

„See on tõsi, Wellington. Selliselt nurjub wõistlus kindlasti. Sellisena, nagu teie olete tänapäewal, tõmbate teie rahwast kõige rohkem ligi. Teie olete ju maailma kuulsaim kergekaal. Sitke poiss on ka teie wastane. Paljud on isegi arwamisel, et ta teid wõidab. Wõistlus kujuneb suureks sensatsiooniks. Kui teie lähete ülikooli, siis ei tule sellest aga enam midagi wälja."

„Kes siis seda teab, et ma lähen ülikooli?" küsis Wellington.

„Kes teab?" karjus Jake wahele. „Ajalehed pasundawad seda kõigile. Nende eest ei saa ju midagi warjata."

„Aga Jake," jatkas Wellington rahulikult. „Ma ei lähe ju ülikooli oma nime all. Jään seal täiesti tundmatuks. Keegi ei tea, kes ma olen. New-Yorgis seda muidugi ei saaks. Kuid prowintsi linnakeses ei tunne mind ju keegi. Kas mul on siis nii wäga poksija wälimus? Wõi on mulle näole kirjutatud, et poksin? Ei ole mul ju ka sisselöödud nina ega muhku otsmikul. Keegi ei tunne mind."

„Mina tunnen sind!" hüüdis Jake jälle wahele. „Mina tunnen sind 100 tuhande hulgast, ka siis, kui ma sind warem kunagi poleks näinud."

Wellington pöördus nüüd Mullini poole. „Ja teie, kas teie tunneksite minus ära poksija, kui näeksite mind esmakordselt?"

„Ei, wististe mitte," wastas see otsekoheselt.

„Näed nüüd, Jake," ütles Wellington ja hakkas toas edasi-tagasi käima.

„Waata ainult kuidas ta käib!" wõidurõõmustas Jake. „Waata ainult kuidas ta kiigub ja siis ütle mulle weel kord, et ta pole poksija. Tema liigutused annawad ta ära."

Wellington jäi seisma. „Sina tunned minus küll poksija, kuid mitte inimesed, kes kunagi warem pole poksijaid näinud. Kuid, olgu kuidas on. Minu otsus on kindel. Kui mul õnnestub, siis astun Grandisoni ülikooli ja kui mul see nurjub, siis lähen wähemalt sinna linna elama."

„Ja kuidas saad sa treneerida!" küsis Jake.

„Üürin linna serwale ühe maja," seletas nüüd Wellington. „Ja sina wõid mulle linna lähedale maale seada sisse treeningulaagri. See wõiks olla nii 40—50 kilomeetrit linnast eemal. Iga pärastlõunat wiib mind siis Barney autoga sinna ning ma treneerin paar tunnikest. Siis sõidan jälle linna tagasi. See on ju nii lihtne."

„See on lollus," ütles Jake.

Kuid Wellington teadis, et Jake oli juba löödud.

Heatujuliselt pöördus ta Mullini poole. „Ma arwan päris kindlasti, et teie leiate kahtlemata wõimalusi minu ülikooli astumiseks. Kuidagi ikka saab seda teha, kui see ka paar tuhandelist peaks maksma."

Mullin tõmbas otsmiku kortsu ja silitas peoga üle oma palja pealae. „Pean seda asja kaaluma," wastas ta siis. „New-Yorgis saab selles suhtes ehk midagi teha."

„Siis sõidame nii ruttu kui aga saame New-Yorki tagasi. Ja sina Jake?"

„Mina esitan ettewõtjatele ultimaatumi — kas 50% — wõi wõistlus jääb ära kui nad sellega pole nõus, siis sõidan lähema rongiga New-Yorki ja ootan kunas nad mind tagasi kutsuwad. Neid peab laskma paar nädalat oma raswas küpseda."

Ta ohkas siis sügawasti ja raputas oma suurt pead. „See tuleb sellest, et sind lastakse alati raamatuid lugeda. Ülikool! Maailma parim kergekaal häwineb, häwineb raamatute pärast! Kunagi enam ei wõta ma oma kätte poksijat, kes oskab lugeda ja kirjutada. Ei kunagi enam!"

3.

Umbes kolm nädalat hiljem peatus Wellingtoni auto Grandisonis Rohelisel tänawal ühe wäikese suwila ees. „Seesama peab olema otsitaw maja," ütles Barney. „See on ainuke walge maja kogu tänawal."

Wellington hüppas autost, käskis Barneyd oodata ja sammus maja ukse poole. Tõmmanud kella mõtles ta weel kord järele selle osa üle, mille tahtis nüüd wõtta enda kanda.

Mullin oli teamale ühe New-Yorgi üliõpilase käest ostnud ülikooli sissеastumiseks wajalised dokumendid ja ka tema nime. Noormehe nimi oli James van Blarcom. Ta kohustus minema pikemale Euroopareisile, milleks wajaliku raha sai Mullinilt.

Pärast selle asja kordaseadmist otsis Wellington üles oma sõbra Allan Brooke'i, kelle pühendas oma saladusse. Allanile tuli meele, et oma üliõpilasepõlwes oli olnud armunud ühesse tüdrukusse, kes hiljem oli abiellunud ühe Grandisoni professoriga. Selle daami nimi oli Pauline Gardiner. Allan andis Wellingtonile selle daami jaoks soowituse kaasa. See oli umbes kolmekümneaastane sale ja ilus naine, kes Wellingtonile awas ukse.

„Ma — ma — —" kogeles Wellington. Kindlasti oli see Pauline Gardiner ise ja Wellington ei teadnud äkki, mis ta peab ütlema.

„Teie olete wist härra van Blarcom," ütles ta sõbralikult ning sirutas temale wastu käe. „Tere tulemast! Ootasin teid juba mitu päewa. Astuge sisse ja jooge minuga koos tass teed. Teie peate mulle palju jutustama!"

Wellington järgnes temale mugawasse tuppa. Mõni minut hiljem istus Wellington kamina ees ja tundis, et teda koheldi nagu maailma kõige huwitawamat meest.

Tahtmata pidi Wellington mõtlema tagasi sellele ainukesele helgele päewale, mil ta 14 aasta eest esmakordselt oli astunud sama mugawasse tuppa. Hetke tundis ta end weel kord tänawapoisina. Tal hakkas hirm. Wõib olla polnud ta juuksed küllalt siledaks kammitud ja krae puhas!

Alles siis, kui ta oma pilgu heitis laitmatult pressitud püksstele, rahunes ta jälle. Ta riietus oli kõigiti korras.

„Jutustage mulle ometi midagi enesest," nõudis Pauline Gardiner. „Ma olen ju nii uudishimuline!" Ta ulatas Wellingtonile tassi teed ja palus teda wõtta küpsist. Kui ta kuulis, et Wellington ei tohtinud süüa küpsist, kahjatses ta seda. Ka Wellingtonil enesel oli sellest kahju, sest koogid olid nii meelitawad.

„Nii siis," ütles Wellington ning tasakaalustas osavasti oma teetassi põlvele, „ma üürisin linnaserwale ühe maja ja..."

„Mu jumal" naeris Pauline Gardiner. „Seda ma tean juba. Terwe linn teab seda, et teie üürisite professor Kingsbury maja."

„Ma ei mõista teid hästi," imestas Wellington.

Pauline Gardiner naeris. „Kas teie siis tõesti arwate, et kui tulite suure auto, selle juhi ja kahe hiina teenriga meie linna, üürisite kõige ilusama maja ning kannate elegantseimaid ülikondi, missuguseid siin kunagi nähtud, et teist siin nüüd ei räägita ja teie wastu huwi ei tunta! Kui teie ainult teaks, kui palju inimesi mulle juba on jutustanud, mitu kaelasidet teil on, et teie olete inglise kuningakoja liige, ja et wiibite siin inkognito."

„Suur jumal!" hüüdis nüüd Wellington. „Seda poleks ma küll uskunud.

„Räägitakse weel, et teie pole kunagi warem elanud wäikelinnas?"

„Olen elanud waid New-Yorgis," wastas Wellington ja mõtles hirmuga, et kas wiimaks mõni pisiasi on ta reetnud? Pr. Pauline Gardineri küsimus tundus temale nii imelikuna ja uuriwana.

„Jah, waadake," jätkas nüüd Pauline Gardiner, „siin tunnewad kõik teie wastu suurt huwi. Wiimase 48 tunni kestel olen ma wähemalt 10 korda kuulnud, et teie auto maksab rohkem kui ükski teine Ameerikas. Kas on see tõsi?"

„Nii palju kui mina tean, maksab ta palju wähem kui Ameerika kallimad sõidukid", wastas Wellington. „Ma taipan nüüd, et tegin rumala wea," jatkas ta.

„Aga ei, sugugi mitte!" lohutas teda Pauline Gardiner. „Meie kõik oleme teile wäga tänulikud, et andsite meile kõneainet. Ülikoolilinn pole ju mõni sensatsiooni sünnikoht.

Huwi teie wastu on siin suur. Wähemalt 20-le naisele olen ma annud sõna, et neid tutwustan teile esimesel wõimalusel. Kui teie siit nüüd lahkute, siis hakkab mu telefon maruliselt helisema. Terwe linn kõlistab mulle, et kuulda teist uudiseid. Wõtsin kõige käest sõna, et nad mind ei tülitaks teie esimese külaskäigu ajal. Kuid hiljem ei saa ma enam midagi parata. Ma ütlen neile kõigile, et teie olete waimustaw inimene." Pauline Gardineri silmad naersid, kui ta seda ütles.

Wellington asetas oma teetassi ettewaatlikult madalale lauale. Ta tundis tarwidust püsti tõusmiseks ja edasi-tagasi käimiseks. Kuid samal ajal meelestus temale, et ta käik wõib teda kui poksijat reeta. See naine siin polnud sugugi rumal. Wõimalik, et ta kohe märkab, sellepärast jäi ta istuma.

„Waadake, ma tulin siia linna selleks, et ülikoolis õppida," seletas ta prouale. „Ma ei tahtnud sugugi äratada niisuurt tähelepanu, waid lootsin elada waikselt ja tagasitõmbunult."

„Ärge siis kohe niiwäga ehmuge," rahustas Wellingtoni pr. Gardiner. „Teie äratate ju ainult head ja meeldiwat huwi. Ma loodan, et teil pole ometi midagi selle wastu, kui meeldite teistele inimestele?"

„Ma ei tea tõesti mitte, mispärast tunnewad nad minu wastu uudishimu."

„Usun, et selles olete ka ise osalt süüdi. Kümmekond päewa tagasi sain ma Allan Brooke'ilt kirja, milles kirjeldas teid ja teie elu. Muidugi pole ma neid teateid hoidnud ainult enesele.

Kui teie siis ilmusite meie linna ning päew läks päewa järele, ilma, et teie mind oleks külastanud, siis hakkasin tundma hirmu, et teie üldse ei tulegi. Mind tülitati igapäew küsimustega teie kohta. Mul polnud aga neile midagi wastata. Täna pidin juba teile kirjutama ja teid paluma enda juure külla."

„Mida küll wõis Allan Brooke minust teile kirjutada?"

Pauline Gardiner tõusis üles, läks oma kirjutuslaua juure, kust wõttis ühe kirja.

„Siin on ta kiri," ütles ta. „Ma loen sellest osa teile ette."

Pauline Gardiner algas lugemist.

„Armas Pauline! Mul on midagi sinu jaoks. Ta on wäga noor, wäga tagasihoidlik ja korralik kuid ka tugew isik. Ära aga ainult arwa, et ta on tüdinenud kõigest, kui näed, et hoidub tagasi. Põhjustel, milliseid tean osaliselt, asub ta mõneks ajaks elama läände. Paari päewa pärast lahkub ta New-Yorgist, et kuulata mõni aeg teie ülikoolis loenguid. Andsin temale sinu jaoks oma kaardi kaasa ning wõtsin temalt sõna, et otsib su üles. Palun sind, wõta ta kohe oma tiiwa alla. Küll ta sulle juba ise jutustab oma elulugu . ."

Proua Pauline Gardiner waatas nüüd sõbraliku naeratlusega kirjalt üles.

„Mis nüüd tuleb — see on selge lollus. Teate, kord pidin peaaegu Allaniga abielluma. Siis aga tuli mulle mõistus pähe ja ma jätsin selle tegemata, sest olen ju temast 6 aastat wanem."

Proua Pauline pani kirja tagasi lauale ja istus uuesti tugitooli. Samal ajal püüdis Wellington ennustada, millised tulemused küll wõisid olla Allan Brooke'i kiitwatel sõnadel tema kohta.

„Loomulikult teen ma kõik, et Allan Brooke'i nõuannet täita," jatkas ta juttu Pauline Gardiner. „Kõige enne kutsun ma enda juure wäikese õhtuseltskonna ja teen seda juba samal nädalal. Kas olete juba end kusagile lubanud?"

„Ei, weel mitte."

„Nii siis — reede õhtul kell 8. Pühapäewa õhtul wiin ma teid Wilsonite juure. Igaüks läheb pühapäewa õhtul nende poole?"

„Ja kes on need kõik."

Pauline Gardiner naeris. „Nagu ma näen, pean teile wist seletama meie linna seltskonnaelu. Meie linn on küll wäike, kuid ometi on ka siin oma seltskonnaelu. Kui ma ütlesin, et „igaüks", siis mõtlesin ma selle all meie ringi, millisesse kuuluwad Wilson ja weel mõned perekonnad, kes mitte otsekohe pole seoses ülikooliga. Peale nende weel tosin noori professoreid oma naistega ja mõned üliõpilased, kes on küllalt targad seltsima wanema noorusega."

„Ah nii!" ütles Wellington. Ta tahtis midagi küsida, kuid ei julgenud seda. Ta tahtis nimelt küsida, kas see, kes teda ainuüksi huwitas, kuulus ka Pauline Gardineri seltskonda.

„Muidugi," jätkas Pauline Gardiner. „Teie wõite ju ka mõnda üliõpilasühingusse astuda. Kuid mina olen siiski weendunud, et meie juures tunnete ennast kõige paremini. Tõotan teile, et wiin teid kokku just nende inimestega, keda teie soowite tundma õppida."

Wellington nägi kohe läbi Pauline Gardineri kawatsused, kuigi ta esmakordselt puutus kokku seltskondliku intriigiga. Ilus Pauline Gardiner tahtis teda hoida ainult enda jaoks ja temaga teha endale reklaami. Ta oli algul wähe üllatunud.

Tahtmata wõrdles ta Pauline Gardineri plaane Jake Levy omadega. Need ei erinenud üksteisest just palju. Mõlemad tahtsid teda kasutada ära oma huwides. Ta kaalus mida nüüd teha. Iga sõna tuli öelda kahekordse ettewaatusega, esiteks, et end mitte paljastada ja teiseks, et Pauline Gardiner mitte ei taipaks, mispärast ta siia linna tuli.

„Teie olete tõesti wäga lahke."

„Aga ei! Ma olen waid wäga egoistlik. Professori proua elu on ju igaw. Pean igapäew kohtuma ikka ühede-samade inimestega. Teie olete uus inimene ja

ka huwitaw. Kui wõin midagi teie heaks teha, siis teen seda meeleldi, kuid teie peate ütlema, mis see oleks."

„Tei olete wäga lahke," kordas Wellington ja tõmbas sügawasti hinge. „Kas tunnete teie ehk juhuslikult kedagi neiut, nimega Susanna Corbin?"

„Kas ma teda tunnen!" hüüdis Pauline Gardiner. „Isegi wäga hästi tunnen ma teda!" Ta wiskas Wellingtonile pilgu, mis näis ütlewat: „ah siis nii on lood."

Siis küsis ta: „Kas teie tunnete seda neiut?"

Wellington raputas eitawalt pead. „Ei, ma ei tunne teda. Olen temast ainult kuulnud."

„Oleks Susie teid tunnud, siis poleks ta sellest mulle kindlasti mitte waikinud. Ka tema tuleb reedel minu juure külla, sest temagi kuulub seltskonda, mis koondunud Wilsonite ümber."

Nii. Tal oli õnne. Kõik läheb hästi. Täna oli teisipäew ja reedel tutwunes ta tüdrukuga. Weel kolm päewa! See õnnelik lõpp erutas teda niiwõrd, et tundis tarwidust üksi olemiseks ja järelmõtlemiseks. Ta tahtis minna koju. Pauline Gardiner luges selle soowi kohe tema silmist.

„Ei, teie ei tohi minna enne, kui Jack, minu mees on tulnud alla. Lahan teid temale tutwustada. Ma jooksen ta juure üles. Waene mees parandab praegu seminaariumitöid."

Professor Gardiner tuli kohe alla. See oli umbes 35-aastane mees, kuid näis palju wanemana. Ta juuksed oli juba üleni hallid. Professor Gardineri näol oli alati lahke naeratlus ning ta silmad olid huumoriküllased. Enne kui Wellington õieti taipas, mis õieti oli juhtunud, istus ta jälle uuesti ja kuulas professor Gardineri seletusi mitmesuguste loengute kohta.

Wellington küsis: „Kas ei ole teie loengute hulgas mõnda, mida wõiksin kuulata ka mina?"

„Minu parimaks loenguks," seletas professor, „on üks kirjanduslise sisuga loeng. Kui teie tahate sellest osa wõtta, oleksin ma wäga rõõmus."

„Kindlasti teen ma seda," ütles Wellington soojalt.

Natukese aja pärast lahkus ta Gardinerite juurest teadmisega, et tal selles majas on sõbrad ja nimelt niisugused sõbrad, kes kuulusid sellesse seltskonda, kuhu ta alati oli igatsenud. Ja weel teadis ta seda, et ta kohtub kolme päewa pärast Susanna Corbiniga.

„Hopla!" hüüdis Barney, kui ta mootorile keeras sisse teise käigu. „Meil oli wist edu. Nüüd kihutame edasi taganttuule ja täisauruga, mis?"

Wellington naeratas. „Sul on õigus, Barney. Meie hakkame juba saama pinda jalge alla."

4.

Pärast pikemat nõutlemist iseendaga, otsustas Wellington riietuda smokingisse ning loobuda frakist. Küll tundus talle frakk sobiwama riietusena, kuid ta kahtles, kas teised härrad ilmuwad frakkides. Tema, Wellington, tahtis aga olla just niisama nagu teised.

Sõites Pauline Gardineri maja poole kordas Wellington endale ikka ja jälle, et nüüd peab ta lõpulikult unustama, et ta on elukutseline poksija. Pauline Gardineri ja tema külaliste silmis pidi ta jääma ainult Jimmy van Blarcom'iks.

Kui Wellingtoni tutwustati prl. Corbinile, siis ei olnud tema näost ega ka seisakust wähematki märgata, et ta just selle neiu pärast oli tulnud Chikagost Grandisoni. Ainult siis, kui Wellingtonile tutwustati kedagi Tommy Wells'i, ainult siis liikusid wähekesi Wellingtoni kulmud, sest ta tundis selles härras noormehe, kes oli Chikagos Corbini saatjaks. Millegipärast ei meeldinud Wellingtonile selle noormehe juuresolek.

Tähelepanelik Pauline Gardiner oli Wellingtoni koha laua ääres määranud Susanna Corbini kõrvale. Preili ei tunnud Wellingtoni wastu aga wähematki huwi, waid jutles peamiselt oma teise naabriga. See ei teinud Wellingtonile just suurt tuska. Ta weendus nüüd päris kindlasti, et Susanna ei tunnud teda ära, mis Wellingtonile oleks olnud wäga piinlik. Nüüd oli Wellingtonil aega waadelda neiu profiili, wäikest ümarikku lõuga ja ilusat kaelajoont. Wellington kuulas neiu waimustawat naeru ja imetles wäikesi tulukesi, mis sädelesid neiu silmis.

Oli jutt Grandisoni ülikooli uuest naisdekaanist. Susanna jutustas ühest tähtsast kõnelusest, mis tal mõni päew tagasi olnud prl. Atwateriga.

Naisdekaan oli preililt küsinud, kas teda juba on suudelnud mõni mees. Sellejuures rõhutanud prl. Atwater, et see küsimus on täiesti erawiisiline ja mitte ametlik.

„Noh, ja mis sa temale wastasid?" küsis Ross Walker — mustajuukseline ja weidike brutaalse wälimusega noormees. Ka seda poissi mäletas Wellington oma esimesest Grandisoni sõidust saadik.

„Loomulikult ütlesin, et mind on suudelnud tosinad mehed," hüüdis Susanna Corbin. Ta istus ikka weel seljaga Wellingtoni poole. Ometi oli Wellingtonil tunne, et neiu oli need sõnad öelnud ainult temale, ainuüksi temale.

Wellington istus nagu süte peal. Siis see tüdruk, kes näis puhtuse ja nooruse ideaal-kujuna, oli suudelnud tosinaid . . . Ei see ei wõinud olla tõsi. Ja hoolimata sellest, et jutt oli juba kaldunud uuele ainele, pöördus ta äkki neiu poole.

„On's see tõesti tõsi, preili Corbin, et teid on suudelnud tosinad mehed?"

Wellington küsis seda järsult ja kohtuniku karmi häälega.

Preili Corbin pöördus nüüd küsija poole. Ta silmad põlesid, kuid neis polnud nüüd enam näha naeruhelki. Neiu suunurkades aga oli külm, walus pilge. Ja see mida ta nüüd ütles, tabas Wellingtoni nagu piitsahoop.

„Kas teie sellepärast jälgisitegi mind hiljuti Chikagos ja sõitsite minuga koos Grandisoni, et mulle esitada seda waimukat küsimust, härra . . . . härra van Blarcom."

Jutukõmin katkes järsku. Ruumis walitses hetk täieline waikus.

Wellingtonil oli nüüd wäga halb. Ta kõrwalestad pidid olema wist küll punased. Nad põlesid nagu oleks nad saanud pihta hästi sihitud löözi.

Kuid ta polnud mitte asjata poksija. Ta teadis wäga hästi, et kunagi ei tohi wastasele näidata saadud hoobi mõju. See suurendaks waid waenlase julgust.

Kogu oma tahtejõuga sundis ta enda hääle rahulikule pilkele.

„Pole mingit kahtlust, et mina see olin, kes teid tol korral nii wäga koormas. Ometi pean teile ütlema, et mu põhjused selleks olid hoopis teist laadi — kui teie asja arwasite. Kui ma teid nägin esmakordselt wõõrastemaja westibüülis, siis olin nagu wälgust rabatud. See oli mulle silmapilguks, mil mees iseendale ütleb — See — ehk ei keegi! Ma ei wõinud teid mingil tingimusil silmist kaotada. Tulin teile kohwikusse järele, nägin kuidas teie seal tantsisite ja nägin ka weel seda, et teie tantsite suurepäraselt. Ma ei saanud oma pilku enam teilt pöörda ja tundsin — et kuhu lähete teie, sinna ka lähen mina ja . . . ." ta tegi wäikese pausi — „siin ma nüüd olen."

Polnud kahtlust — prl. Corbin oli üllatatud. Wellington kõneles nii suure tundega ja awameel-

selt, et see läks neiule südamesse. Ta punastas sügawasti ja ütles siis pehme naeratlusega: „Teie näite päris kena inimene olewat."

Sellsamal hetkel tõusis Pauline Gardiner üles ja andis seega kõigile märku tõusmiseks.

Seltskond siirdus nüüd saali — kohwi jooma. Seal oli Wellingtonil teiste külalistega niiwõrd tegemist, et ta ei leidnud enam wõimalust preili Corbiniga jutlemiseks. Ainult „head ööd" sai ta temale lahkumisel öelda.

Ta ootas kannatlikult kuni olid lahkunud kõik külalised ja ka prof. Gardiner oli läinud oma töötuppa.

„Tahaksin teiega rääkida", ütles Wellington, kui oli jäänud proua Gardineriga üksinda.

„Ah nii", rõõmustas see. Ta istus mugawalt kusheti nurka, kuna Wellington hakkas närwiliselt edasi-tagasi käima. Nüüd oli talle ükskõik kas tema käik reedab teda kui pokssijat — wõi mitte.

„Kas teie teate, mis on tüdrukul minu wastu?" küsis Wellington. „Ei. Kust teie teate, et tal üldse midagi teie wastu on?"

„Tundsin seda juba esimesest hetkest peale. Hiljem weendusin selles päris kindlasti. Teie kuulsite ju ise, kuidas ta mind awalikult nimetas enda järeljooksjaks."

„Jah, seda ma kuulsin", ütles Pauline Gardiner, „kuid ma arwan, et teie juhtisite selle hoobi osawasti kõrwale, tunnistusega, et armusite temasse esimesest pilgust."

„See on ka tõsi."

„Siis oli see teist wäga osaw — seda temale kohe awalikult öelda."

„Kuid kahjuks ei saawutanud ma sellega just mitte wäga palju. Ma ei leidnud isegi juhust temaga enam kõnelemiseks. Pole mul ka mingit aimu, kuidas saaksin teda tulewikus weel näha."

Pauline Gardiner naeris.

„Ärge naerge", palus Wellington, „siin pole midagi naermiseks. Mulle on see kurb tõsiasi.

Olen tütrukusse armunud, kuid ma ei tea, kuidas temale läheneda".

„Wõtke nüüd juba wiimaks ometi istet", noomis Pauline Gardiner, „ja pange endale sigarett ette. Ütlen teile kõik mida tean. Olen muidugi hirmsasti pettunud, kuid ma püüan oma saatust rahulikult kanda".

„Mispärast olete teie pettunud?" küsis Wellington. Talle ei tulnud ettegi, et peale tema keegi teine maailmas weel wõiks tunda pettumust.

„Enne kui teile wastan, peate ometi kord istuma ja tegema lõpu oma edasi-tagasi marssimisele. Teie ei ole ometi puuri suletud tiiger! Nii lähen minagi närwiliseks".

Nüüd meelestus Wellingtonile jälle tema käik ja ta istus ruttu ning süütas sigareti. Pauline Gardiner jäi rahulikult kushetile lamama ja waatas lakke.

„Olen sageli selleüle mõelnud, mispärast armunud mehed lähewad ikka wihaseks. Milliseid naljakad olewused on küll need mehed. Algul külitsewad nad nende tüdrukutega keda nad armastawad ja siis hiljem kõigi teiste inimestega".

„Oo, palun andestust!" hüüdis nüüd Wellington. „Teie olete minu wastu olnud wäga lahke. Kui teie poleks korraldanud seda õhtut, poleks ma wist kunagi kohanud Susie Corbiniga".

„Olgu teile antud andestus", ütles Pauline Gardiner ja naeratles temale wastu. „Ma mõistan kõik. Ja lõpuks pole ma sugugi haawunud".

„Kas tõesti?"

„Jah. Pole mina kõlwuline muutma sündinud asju. Kui teie tulite siia, mõtlesin mina, et on wiimaks ometi tulnud ka minu eluteele natuke romantikat".

„Kuid jätame selle. Tean isegi, et olen juba wana. Muidugi olin kurb, kui teie terwe õhtu ei teinud muud kui nurisite Susie Corbini nägu".

„Kuid teie olete ju abielus?"

„Kas olete tõesti nii naiiw, wõi teete ennast selliseks?" küsis Pauline Gardiner temalt. Wellingtoni silmade wahele ilmus wihane korts.

„Usun, usun, teie olete seda tõesti. Teie olete ju weel noor. Algul arwasin mina, et olete tublisti küpsem kui teised üliõpilased".

„Seda ma ka olen".

„Seda parem teile, sest teisel juhul ei peaks Susie Corbin teist kuigi suurt lugu. Küll ta juba oskaks teile elu põrguks teha".

Wellington tõusis jällegi pooleldi üles.

„Kas arwate tõsiselt, et talle teeks lõbu kedagi piinata?"

Pauline naeris. „Seda usun ma kindlasti, kahtlemata. Ta on ju jumalik tüdruk. Susie on naisüliõpilaste hulgas kõige kenam, kõige iseloomukindlam ja intelligentsem. Peale selle — seda olete wist juba isegi märganud — ta omab suurel määral sex appeali, ning on selles ise wäga hästi teadlik. Ta pole weel 21-aastanegi ja juba jooksewad mehed temale kosinate kaupa järele".

„Kas on keegi .... ma mõtlen .... ehk on .... on tal juba ...." Wellington kogeles nagu koolipoiss.

„Teie küsite, et kas tal on juba mõni kindel", küsis Pauline Gardiner rahulikult. „Seni on teistest jõudnud ette Tommy Wells ja Ross Walker. Tommy pole siin mitte ainult populaarseim üliõpilane, waid tal on ka pea õigel kohal. Alati on ta lõbus ja terawmeelne. Ross Walker on aga parim jalgpallimängija, kes kunagi meie ülikoolis olnud.

Möödunud semestril oli ta meeskonna kapten. Kui ta kord ülikoolist lahkub, astub ta oma isa ärisse. Ta

on nii mõndagi läbielanud ja mitmes wees pestud. Kuid Susie't armastab ta tõsiselt. Kindlasti tahaks ta kohe abielluda, wastandina teistele üliõpilastele, kes tahawad waid niisama ...

Siis on weel kolmas — noor ülikooli ajaloo professor Cabat Lawrence, kes oli ka täna õhtul siin. Tema põlweneb wanast soliidsest perekonnast. Ta oskab esineda wäga elumehelikult."

„Mulle ta just wäga ei meeldinud."

„Loomulikult! .. Nüüd olen ma teile selgitanud olukorra ja te peate isegi weenduma, et teil pole kes teab kui suuri lootusi. See tüdruk on harjunud saama kõik, mis ta wähegi tahab.

Ärge pahandage, kuid teil on tõesti wähe lootusi."

Wellington waatas mõtlikult tulle. Siis küsis ta äkki: „Mida tähendab õieti „sex appeal"?"

Pauline Gardiner ajas enda istuli.

„Teie tahate wist nalja teha?"

„Ei, seda mitte. Ma ei tea tõesti mitte, mida see tähendab."

„Sex appeal — Susie Corbinil on seksuaalset ligitõmbe jõudu."

„See ei meeldi mulle sugugi," ütles nüüd Wellington.

„Kui teie tahate tõsiselt tüdrukut wõita, siis peate teda arwestama nii nagu ta on."

„Noh olgu! Öelge mulle siis, mida ma wõin teha ja mida mitte. Mis tehakse sellistel juhtudel — noh ma mõtlen — kuidas saaksin ma temaga üksi kõnelda?"

„Kõlistage „Gamma-Deltasse" ja kutsuge ta kindlaksmääratud ajaks kohtamisele."

„Ja siis edasi?"

„Mis edasi? Teil on ju maailmatu tore auto. Sõitke kusagile linnast wälja."

„New-Yorgis teaksin ma küll, mis teha, kuid siin olen päris nõutu. New-Yorgis läheksin ma teatrisse ja hiljem kusagile öölokaali, kuid teil siin pole ju selliseid."

„Kolm korda aastas külastab meidki üks rändteater. Üldiselt on ju teil õigus. Ja kui meil olekski ööklubisid, siis poleks sellest kasu, sest üliõpilased peawad olema kodus kell 3/4 11. Muidugi, salaja wõib ka kauem wäljas olla, kui on õnne ja dekaan ei saa teada. Kui teie soowite, siis tulen ma kaitseinglina teiega ühes, siis wõite olla wäljas kuni kella 1-ni."

Wellington pidi naerma kuuldes seda pilkawat pakkumist.

„Aga proua Gardiner," ruttas ta ettepanekut tagasi tõrjuma. „Olen teie lahkust niigi juba küllalt kasutanud. See oleks mulle piinlik, kui peaksin teid ikka weel waewama."

Pauline Gardiner tõusis ja ulatas Wellingtonile oma käe. „Kas tahate mulle teha wäikest meelehead?"

„Teie tarwitsete waid käskida." Wellington kummardas.

„Kutsuge mind lihtsalt Paulineks," palus naine.

Wellingtonile meelestus kuipalju see naine oli teinud tema heaks.

„Pauline," küsis ta, „kas ka teie kuulute üliõpilaste elureeglite alla?"

„Mina? Ei."

„Kas oleksite siis lahke ja sõidaksite minuga mõnel päewal linnast wälja ja näitaks, kus asuwad need kenad kohad, kus saab hästi süüa?"

„Aga muidugi, Jimmy," nõustus proua Pauline.

Kojuteel piinasid Wellingtoni rasked mõtted. Ta murdis oma pead selle üle, miks Susie Corbin oli muutunud tema wastu järsku nii külmaks. Wellington taipas, et ta ise oli seda külmust weelgi oma rumala küsimusega suurendanud. Kuid ta ei wõinud

kuulata, kuidas tüdruk kiitles, et tosinad mehed teda suudelnud. Siis oli ta neiult küsinud, kas see on tõsi. Ta oli lootnud, et neiu wastab „ei". Kuid ta lootused ei täitunud. Küsimuse tulemuseks oli aga see, et tüdruk hakkas teda pilkama.

5.

Järgmisel päewal — laupäewal — helistas Wellington palju kordi „Gamma-Deltasse". Alles õhtul kell 7 õnnestus tal saada prl. Corbini telefoni juure. Wellington palus teda "ohtamisele, sest olewat preilile midagi rääkida.

„Oh jumal!" kuuldus telefonist Susie magus hääl. „Mul ei ole tõesti aega. Eksamid algawad esmaspäewal ja nad kestawad terwe nädala. Kuidagi ei leidu aega."

Tüdruku hääl ei tundunud waenulisena, waid rohkem asjalikuna.

„Seda kõike mõistan ma wäga hästi," ütles Wellington. „Kuid ometi palun ma teid mulle ohwerdada natuke aega. Wõib-olla leiate ühe waba päewa pärast eksameid."

„Mis teil mulle õieti öelda on. Kas tahate minuga jälle tülitseda?"

„Teie teate ju isegi, et ma seda ei taha," wastas Wellington imestunult.

„Mina aga tean päris kindlasti, et meie läheme kaklema. Kuid olgu nii nagu teie soowite. Jääge wäheseks ajaks telefoni juure, ma waatan oma märkuse kalendrist järele."

Wellington istus ja ootas närwiliselt. Tüki aja pärast kuulis ta telefonis jälle armsat häält. „Esimene waba päew, mille ma leidsin, on märtsikuus," ütles Susie.

„Kuid praegu on ju alles jaanuar," protesteeris Wellington.

„Seda minagi arvan, et on mõttetu nii kaua aja taha kohtamist määrata."

„Nii kaua ei või ma oodata," vastas Wellington. „Siis teeme nii, et kohtamist üldse ei tule."

„Ei sellega ma kah ei lepi. Kui teil on vaba päev märtsis, siis jäägu meie kohtamine sellele päevale."

„Noh olgu siis! 6-dal märtsil. See päev on pühapäev."

„Kas meie ei teeks sel päeval ühe väikese väljasõidu?" küsis Wellington.

„Ah jah, ma tahaksin meeleldi kord teie autoga sõita," rõõmustas Susie. „Olgu siis nii."

Wellington tundis oma põlvi kergesti värisevat, kui ta toru ära pani. Tal tuli oodata viis pikka nädalat. Ometi polnud tal nüüd enam nii raske hinges.

Ta vaatas ümber Kingsbury suvila suures saalis, kust oli Susie'le telefoneerinud. Sellest ruumist võiks saada hea töötuba. Tal polnud kunagi varem olnud oma korterit. Kui ta oli lahkunud New-Yorgi hotellist, siis pidi ta raamatud, mis olid kogunenud ta sealoleku ajal, pakkima kastidesse ja andma hoiule. Nüüd tahtis ta need korjata kokku. Ta otsustas endale lasta teha raamaturiiulid. Need pidid ulatuma maast laeni ning pidid olema lumivalged, täpselt — nagu Pauline Gardineri majas. Kui riiulid valmis, siis tahtis Wellington endale muretseda ka hulga häid raamatuid. Ta kõlistas kohe Pauline Gardinerile ja palus, kas ta ei võiks prouat järgmisel päeval tuua oma majja, et ta aitaks temale maja sisseseada.

„Oo!" hüüdis Pauline Gardiner, „teie teate ju kui meeleldi ma sellega nõus olen. Kuid ma pean teile ütlema, et teie maja olevat ju täiuslik, et mina vaevalt suudan midagi täiendada."

„Ma tahaksin oma majja sellist ilmet, et tunduks nagu elaks seal keegi alaliselt."

„Ah nii! Ma mõistan," nõustus Pauline. „Teie arvate, et toad jätavad mulje, nagu ei elaks neis keegi,

nagu poleks seal keegi kunagi suitsetanud ühtki sigaretti ega kirjutanud ainustki kirja."

„Selles suhtes on teil õigus."

Järgmisel päewal töötasid nad koos kuni hilisööni. Paigutasid ümber mööblit ja kirjutasid üles kõik need esemed, mis weel puudusid. Kui nad hiljem istusid kamina ees ja puhkasid, siis waatas Wellington hulk aega ükssifilmi Pauline Gardinerit. Pauline Gardiner polnud ilus ega armas, kuid ta oli meeldiw. Tal olid pikad haruldaselt ilusad jalad. Kindlasti ei pannud see naine endale mingil tingimusel pähe kübarat, mis talle ei sobinud. Sellel naisel oli tublisti seda ligitõmbejõudu, mida päris noorte naiste juures wäga harwa wõib leida.

Ta esines loomulikult, ei püüdnud kunagi olla pateetiline. Tuju oli sellel naisel alati päikesepaisteline. Wellington tabas end äkki soowilt — seda naist suudelda. Naine näis seda soowi wäga hästi taipawat.

Wellington hüppas kiiresti püsti ja kiskus katki selle nägematu sideme nende wahel.

„Küll teie olete ka põhimõtteline inimene," ütles Pauline Gardiner tasa.

„Ei," ütles Wellington. „Otse selle wastu." Nüüd waikisid mõlemad tükk aega. Igaüks mõtles oma mõtteid. Wellington mõistis, et see naine oleks lubanud temale palju. Kuid ometi ei teinud ta wähematki katset, kuigi naine temale meeldis.

Wellington oli poksija ja oli õppinud, et inimene peab olema ettewaatlik. Teised mehed wõisid teha, mis nad tahtsid, kuid tema pidi waatama ette. See oli poksiringi seadus ja traditsioon, mille temale oli tuupinud sisse Jake Levy. Kuid Wellingtonil oli weel teinegi põhjus. Seni oli ta puutunud kokku waid keskpäraste tüdrukutega. Need ei suutnud teda wiia kiusatusse, sest ta tahtis rohkem tuld ja waimu. See soow oli temas alati olnud nii tugew, et ta kergesti wõis lükata kõrwale ilusamad ja osawamad naised.

Nüüd oli ta leidnud naise, nagu ta seda ammu otsinud. Susie Corbinil oli tuld, oli elu ja oli ka waimu — wõib olla isegi ülearu.

„Palun jutustage mulle midagi preili Corbinist," palus nüüd Wellington. „Missugustest wanematest ta põlwneb?"

Pauline neelas hulga mõtteid alla. Ta hääl oli rahulik, kui ta hakkas rääkima — nagu oleks ta kogu aeg mõelnud ainult Susie Corbinist.

„Ta wanemad on koledasti wanamoelised ja õilsad, seda tean ma," algas Pauline Gardiner. „Nad elawad Lake Forestis. Nad oleksid meeleldi näinud, et nende tütar oleks astunud mõnda paremasse tütarlaste pansioni. Kui Susie sundis nad teda panema ülikooli. Tüdruk on ju wäga kangekaelne."

Wellington naeratas. „Seda olen minagi märganud."

„Muidugi ei suutnud ta selle sammuga weel wabaneda oma perekonna ideedest. Ma arwan nimelt, et neiu on just sellepärast oma wanemate wastu nii kangekaelne, et ta neid südamepõhjas wäga armastab. Wõimalik, et samal põhjusel oli ta ka teie wastu nii külm ja karm."

Wellington naeratas. „See on teist wäga kena, et teie mulle annate häid lootusi. Kuid ma arwan siiski, et see ei ole nii. Nii lihtne see neiu ei ole."

„Naised on alati lihtsad," ütles Pauline Gardiner tasa.

Pärast Pauline Gardineri lahkumist, mõtiskles Wellington weel kaua Susie Corbini üle. Mida küll ütleksid tema wanemad, kui teaksid, et nende tütar määras kohtamise mehega, kelle kuulsus põhjeneb ainult sellel faktil, et ükski alla 65 kilolise kehakaaluga mees polnud jõudnud teda lüüa knock-outi.

6.

Kuu aega hiljem ärkas Wellington ühel talwehommikul juba enne walget. Ta ei saanud enam uinuda. Wellington oli wäga pahane, et ta pidi ennast alati magama sundima. Kuid ta pidi seda — kui sportlane. Ja nüüd ei saanud ta enam kuidagi uinuda, kuigi ta ennast selleks wägise sundis.

Wiimaks tõusis ta woodist, tõmbas hommikkuue selga ja läks oma töötuppa. See oli nüüd juba nii sisseseatud, nagu ta warem oli unistanud. Seal olid suured walged raamaturiiulid ja palju raamatuid. Keset tuba seisis suur kirjutuslaud, milles Wellington hoidis oma pabereid. Kirjutuslaual oli rebitaw kalender. Ta tõmbas ära kõige pealmise lehe ning selle alt tuli nähtawale neljapäew, 4. märts.

Wellington läks üle toa ühe seinal rippuwa pildi juure ja waatas seda kaua aega. Pilt kujutas Susie Corbini istumas poloponi seljas. Neiu kandis ratsasaapaid ja walgeid püksе. Wellington ei jõudnud küllalt waadata armastatud neiu pilti. Tema hinges oli kibestustunne, sest see neiu oli temale wiimaste kuude kestel walmistanud nii palju meelehärma. Ometi oleks ta wõinud teha ilusaks ta elu.

Nüüd ei kartnud Wellington enam, et keegi teda ära tunneb. Terwes linnas polnud ühtki inimest, kes oleks natukenegi midagi taibanud poksist. Ta tundis ennast siin rohkem kodus kui kusagil mujal. Nüüd wiimaks oli tal oma kodu. Oli nii mugaw selles kodus elada pärast alalisi siia-tänna rändamisi. Wellington sai nüüd täiendada ka oma teadmisi. Maailm tundus temale nüüd palju suuremana, ilusamana ja laiemana, kui waremalt. Wellington taipas nüüd, et kergekaalu poksimeistri tiitel pole maailmas ainuke siht. Warem wõi hiljem kaotab ta selle. Millega elab ta siis edasi? Tema, Wellington, tahtis siis midagi muud ette wõtta.

Ainult üks asi tumestas ta enesetunnet. Üheksa kuud oli juba möödunud sellest päevast, mil ta Susie Corbini esmakordselt oli näinud. Ja ometi polnud ta ühtki tundi saanud neiuga üksi olla.

Wellington tõrjus kurvad mõtted eemale. Ta istus kirjutuslaua taha ja hakkas kirjutama kirjalikku tööd. Professor Gardiner oli üliõpilastele jätnud vabaks teemi valiku. Ta ainuke tingimus oli, et üliõpilased kirjutaksid sellest ainest, mida nad hästi tunnevad.

Wellington küsis eneselt, millest kirjutada. Kuid enne veel, kui ta endale oli vastanud, kirjutas ta juba pealkirja: „Poksikunstist". Ja kohe hakkas ta kiiresti kirjutama.

„Poks on lõppude lõpuks samasugune inimeste kirgedega äritlemine nagu seda on näiteks hobuste jooksuvõistlus jne. Poksijad on pea alati oma manageride orjad. Nad peavad tegema, mida need käsevad. Ainult esimese klassi poksijad julgevad mõnikord hakata vastu oma manageridele. Peab imestama, et selles omakasu, kadeduse ja intriigide pesas leidub ikka veel ausust, ja et poksijad enamikult võistlevad vahvalt ja õiglaselt.

On ju väga mõistetav, et iga poksija tahab saada tšempioniks. Ja ta tahab võita ka veel siis, kui ta juba on kaotanud. Viimaks tuleb siiski aeg, mil ta näeb, et ta enam ei suuda püsida ringis. Siit peale hakkab poksija tragöödia..."

Wellington kirjutas täis mitu suurt paberilehte. Alles siis taipas ta, mis tegi. Ta korjas täiskirjutatud lehed kokku ja kiskus puruks. Ei võinud ta ju poksist kirjutada — sellega oleks ta ennast kohe reetnud.

Wellington läks nüüd vannituppa, heitis seljast hommikukuue ja astus kaalule. Osut näitas 133 naela. Seega 9 naela rohkem kui õigus. Poksist kirjutades oli ta sattunud vaimustusse oma kutse üle. Ta oli uhke, et on poksija. Kui väga ta tahtis jutustada Susie Corbinile, kes ta õieti on.

Ta läks tagasi oma kirjutuslaua juure ja hakkas kirjutama teisel teemil. Pärast wiieminutilist mõtlemist jõudis ta pealkirjani: „Üliõpilaste kombed eetilisest seisukohast hinnates". Palju asjad olid teda siin ülikoolis pahandanud. Talle ei meeldinud naisüliõpilaste liig wabad elukombed. Kuid mispärast? Ta ei teadnud ainustki juhust, mil need wabad kombed olekſid teinud halba neiudele endile — wõi ka teistele.

Mis oli Wellingtonil selle wastu, et noored tüdrukud kasutasid oma wabadust selleks, et nautida elu. Kust teadis tema, Wellington, et tütred olid wähem ausad kui nende emad?

Olles awalik enda wastu, pidi Wellington tunnistama, et need tüdrukud olid palju ausamad ja otsekohesemad kui nende emad. Kindlasti oli nende tüdrukute seltskond palju wäärtuslikum kui seda oli olnud nende emade seltskond. Ometi kandis Wellington endas suuri kahtlusi. Ja kui ta heitis pilgu oma sügawamasse sisemusse, siis nägi ta kohe, kus peitus see kahtluse juur. See oli Susanne-Corbin. Tema, Wellington, tahtis lihtsalt Susie Corbini tegewust piirata, tahtis teda takistada, et ta ei saaks wõluda ära kõiki mehi.

Wellington naeris ja hakkas kirjutama oma tööd — ülikoolielu eetikast. Ta püüdis selgitada, et need, kes teewad etteheiteid naisüliõplastele nende wabade kommete pärast, on lihtsalt armukadedad. Mehed on armukadedad teiste meeste peale. Tõsised mehed on kadedad kergemeelsete edu üle naiste juures. Wanemad jälle kadestawad oma lapsi, et need wõiwad ja saawad elada sellises wabaduses, millest nemad omal ajal ei näinud undki.

Kuid kui Wellington paar tundi hiljem ülikooli hoones ootas professor Gardineri loengu algust ja nägi, kuidas Susie Corbin oli jälle lõbusa seltskonna keskpunktiks, tuli ta hinge uus pahameele laine. Üliõpilased suitsetasid parajasti. Wellington nägi, kuidas

Susie Corbin kummardus Ross Walkeri kõrva juure ja sosistas midagi. Ta wõis warsti aimata, mis see oli, sest Ross Walker wõttis kohe oma sigareti suust ja pistis selle Susie suhu.

Wellington wiskas nüüd kohe minema oma sigareti ja pöördus minema. Ta läks professor Gardineri loengusaali. Susie Corbini liigusaldus oma sõprade wastu oli teda pahandanud hinge põhjani.

Kui Wellington pärast loengu lõppu lahkus ülikooli hoonest, jooksis temale Susie järele.

Kuigi Susie oli teda jällegi pahandanud, ei suutnud ta jääda ükskõikseks neiu pimestawa ilu wastu.

„Härra van Blarcom!" hüüdis neiu, jooksust hingeldades. „Ma pean täna õhtul sõitma koju ja ei saa sealt tagasi enne pühapäewa hilisõhtut."

„See tähendab, et te tahate meie kokkulepet kohtamise suhtes tühistada," küsis Wellington ja waatas neiule sügawasti silma.

Neiu noogutas peaga ja langetas silmad. „Mul on kahju, kuid teisiti on wõimata." Siis tõstis neiu oma silmad, waatas Wellingtonile näkku ja kordas: „Mul on sellest tõsiselt kahju . . ."

„Ka minul on sellest kahju," ütles Wellington.

Wellington teadis, et tüdruk kaalus praegu, kas paluda teda ennast saatma Gamma-Deltasse. Ta aimas seda kindlasti ja walmistus wastama. Wiha tõusis temas jälle. Ei, mingil tingimusel ei waheta ta lubatud kohtamist lühikese jalutuskäigu wastu!

Ta tundis suurt pinget enese ja Susie wahel, see oli nii suur, et ta ei saanud isegi kõnelda. Sedasama näis tundwat ka Susie. Äkki kahwatus tüdruk walgeks ja näis nagu tahaks ta kõnelda, kuid ometi ei tulnud tema suust ühtki sõna. Siis tuli weri tagasi tema palgeisse ning ta punastas. Siis äkki pöördus neiu ümber ja läks tagasi, ta peaaegu jooksis.

Wellington tundis kanget soowi temale järele joosta ning ta tagasi kutsuda, kuid ta ei teinud seda

siiski. Kuigi Susie oli jooksnud minema ja seega kohtumisest loobunud, lootis Wellington siiski, et asi ei jää niisama. Nende wahel oli olnud suur pinge. Seda poleks olnud sel juhtumil, kui tüdruk oleks olnud tema wastu ükskõikne. Wellington läks nüüd pikkamööda koju ja mõtles järele, kuidas saaks tüdrukule kättemaksta. Ta sepitses päris absurdseid plaane.

Hommikuks aga olid kõik kättemaksu plaanid haihtunud. Ja kui neiu temale prof. Gardineri auditooriumis wastu naeratles, siis oli Wellington lepitatud. Professor Gardiner luges parajasti ette tema kirjutust ülikooli eetilistest küsimustest. Wellingtonil oli häbi, et paljastas oma waateid nii awameelselt. Ta oli õnnelik, et peale professor Gardineri keegi ei teadnud, kelle kirjutatud oli töö. Kuulajad olid tema waadetega päri, seda näitas tunnustaw naer, millega selle wastu wõtsid.

Wellington jõudis äratundmisele, et ta oleks Susie Corbinile pakkunud oma autot kojusõiduks. Wiha oli talle pähe tõusnud ja mõistuse tumestanud, kuigi ta elus oli õppinud, et wõitluses ei tohi kaotada pead.

Jõudsid kätte lihawõttepühad ja õppetöö waheaeg. Kesknädala hommikul sõitis Wellington oma autos ülikooli. Tal oli näol ilme — nagu läheks ta wõitma maailma. Ta wõttis kõigist loengutest osa, kuigi ei jälginud, millest just räägiti. Wiimasena luges prof. Gardiner. Hetkel kui kell lõi 12 ja professor lahkus ruumist, ruttas Wellington „lahingusse". Susie Corbin oli esimesi üliõpilasi, kes saalist lahkusid. Wellington läks neiule järele ja sai ta tänawal kätte.

„Ah, preili Corbin!"

Tüdruk waatas tagasi ja jäi siis teda ootama.

„Preili Corbin, kas te sõidate täna õhtul Lene Forestisse?"

„Jah, muidugi," wastas neiu.

„Mina sõidan Chikagosse. Kas te ei soowiks sõita minu autos. Raudteel sõites kulub rohkem aega."

„Ja...", kahtles neiu ning waatas Wellingtonile kelmikalt silma.

Wellington kujutles, kuidas mitmesugused mõtted ta ilusa otsmiku taga keerlesid. Kuid ta oli nende wastu ettewalmistatud. Ta teadis, et enne kolme tundi ei läinud ühtki rongi. Kui nad autoga kohe teele asusid, siis jõudis neiu mitu tundi warem kohale kui ronggiga.

„Mispärast mitte?" nõustus neiu wiimaks.

Wellington naeris. Ta oli nii õnnelik. Kõik läks nii nagu ta oli arwestanud. Tüdrukule meeldisid ootamatused!

„Kas meie ei wõtaks kaasa ka Helen Scott'i ja Tommy Wellsi?" küsis Susie.

„Mul ei oleks ju midagi selle wastu, kuid mul on autos nii palju pakke, et seal ei jatkuks enam ruumi."

Wellington awas autukse ja aitas neiu sisse.

„Sellest on kahju," kahjatses Susie.

„Kahju jah," nõustus ka Wellington ja pani masina käima. Tal oli wäga hea tuju ja tundis tarwidust kõwasti naermiseks.

„Kas sõidame kohe pärast lõunat?" küsis Susie.

„Mul on kaasas kõik, mis lõunasöögiks waja. Ma usun, et sõidame kohe ja sööme teel. Õhtusöögi ajaks jõuame Rocklandi. Seal on hotell, kus saab hästi süüa."

„Kuid minu asjad pole ju weel pakitud," waidles Susie wastu. „Kuid ma saan nendega hakkama paari minuti kestel." Ta asjade pakkimiseks kulus siiski ära weerand tundi.

Kui nad olid jõudnud linnast wälja lahtisele teele, küsis Wellington, kas Susie ei tahaks ka ford sõidukit juhtida.

„Aga muidugi, endastmõistetawalt tahan ma seda."

Nad wahetasid kohad ja Wellington näitas, kuidas wahetada käike, ning palus teda wõimalikult kiiresti sõita.

„Rohkem gaasi!" hüüdis noormees hetk hiljem. „Meil on ju praegu vaevalt 60 kilomeetrit." Auto ronis parajasti mäekallakust üles. Jõudes mäkke, hakkas auto arendama kiirust.

„Kui palju?" küsis neiu.

„92!", hüüdis Wellington. Neiu paled olid rõõmust punased ning ta silmad särasid. Ta vajutas oma jalaga gaasi pedaali ikka allapoole.

„102 kilomeetrit!" hüüdis nüüd Wellington ja jatkas: „107 — 109."

Susanne laskis nüüd gaasipedaali ülespoole ja osut langes kohe 60-ne peale.

„Kui oletada, et kiirusemõõtja on korras, siis on see suurim kiirus, mida kunagi olen saavutanud autol," rõõmustas neiu.

„Kiirusemõõtja on korras," vastas Wellington.

Siis lõppes hea maantee ja tuli mudane külavahetee, mis oli libe. Wellington pani auto ratastele külge ahelad. Susie püüdis teda sellejuures aidata ja määris oma näo ja käed ära. Nad leidsid läheduses ühe ojakese, kus said pesta oma käsi ja nägusid. Susiele jäi pesemisest hoolimata üks poriplekk näole. Wellington kastis oma taskurätiku vette ja pühkis sellega neiu näo hoolega puhtaks.

„Andke mulle oma taskurätik, teil on otsmikul veel määrdunud," ütles neiu. Ta hõõrus tugevasti Wellingtoni otsmiku kuni see oli puhas ja ütles siis: „Nii."

„Kas oleme nüüd küllalt puhtad et võiksime süüa?" küsis Wellington, „või ei tahagi teie süüa?"

„Kui teie oleksite söönud ühe nädala meie „Gamma-Deltas", siis ei esitaks teie selliseid rumalaid küsimusi. Mina olen alati näljane."

Ühisel jõul võtsid nad nüüd toidud korvist välja.

„Mu jumal!" hüüdis järsku Susie, „teil on ju kaaviarigi kaasas."

„Kas teie sööte meeleldi kaawiari?" küsis Wellington. Neiu noogutas peaga jaatawalt, sest rääkida ta ei saanud, kuna suu oli juba täis.

See oli lõbus söömine.

„Nüüd tahaks ma näha, kui ruttu teie katate järgmised 200. kilomeetrit," ütles Wellington pärast seda, kui oli kõik jälle kokku pakitud.

Neiu waatas imestanult Wellingtonile silma.

„Kas tahate sellega öelda, et lasete jälle mind juhtida?"

„Mispärast mitte?"

„Mehed lubawad sageli juhtida, kuid hiljem unustawad oma lubaduse jälle ära. Mina juhin wäga meeleldi autot", ja neiu asetus rooliratta taha.

„Kuid mul pole wõimalust selleks, sest mu isa ei osta mulle enne autot, kui olen saanud 21-aastaseks."

Kümme kilomeetrit edasi paranes tee ja nad wõisid ahelad jälle ära wõtta.

Saabus juba widewik, kui nad jõudsid Rocklandi.

„Mina wõin nüüd küll kolesuure prae ära süüa," arwas Wellington.

„Sibulatega," arwas oma poolt Susie.

„Sibulatega", nõustus Wellington.

Ta oli õnnelik, õnnelikum kui ta kunagi oma elus oli olnud. Ta jäi õnnelikuks ka siis, kui nad Rocklandi wõõrastemajas mõlemad sõid ära oma suure prae sibulatega.

Wellington oli nii õnnelik, et unustas isegi oma karmi toitude-eeskirja ja sõi ühes Susiega praetud kartulaid ja järelroaks õunakooki. Lõpuks pani ta suitsema sigareti ja waatas nüüd läbi suitsupilwede oma armastatut.

Kelner waatas neid mõlemaid oma nurgast ja läks siis raadiowaljuhääldaja juure ning pani selle töötama.

Äkki kummardus Wellington üle laua neiu poole ja küsis:

„Mikspärast tühistasite teie meie kokkuleppe kohtu-
mise suhtes?"

Neiu naeris talle wastu sedasama naeru, millega
oli wõtnud wastu ta ettepaneku sõita üheskoos Lake
Forest'isse.

„Kas hakkate jälle riidlema?" küsis neiu.

„Ma ei taha tõesti mitte riielda," rahustas Wel-
lington, kuid ei lasknud silmist ka oma sihti. „Kuid ma
tahaks meeleldi teada, mis teil õieti minu wastu on?"

„Kui ma teile seda ütleks, siis peate ka mulle üt-
lema, mis te i l minu wastu on."

„Kuid minul pole ju teie wastu midagi," protes-
teeris Wellington. „Kuidas tulete üldse sellistele mõ-
tetele?"

„Ma tunnen seda," wastas neiu, „tunnen, et teie
mind just wäga ei salli."

„Tõesti — ma ei taipa, mida tahate sellega öelda."

„Kas mäletate weel, kui teie pöördusite minu poole
ja küsisite: „Kas on tõsi, et teid on suudelnud mehed to-
sinate kaupa?""

„Pean paluma wabandust. Ma ei oleks tohtinud nii
küsida. See tundub — nagu oleks ma teid tahtnud ar-
wustada."

„Nii see ka teistele paistis."

„Palun weel kord andestust," ütles Wellington.

„Seda polegi waja," wastas neiu. „Aitab sellestki,
kui teie ise aru saate. Teie põlgate mind, minu sõpru ja
mu eluwiise."

„Kuid ma ei põlga ju teid sugugi!" protesteeris
Wellington. „Mina . . ."

„Ometi, siiski," ütles Susie. „Mikspärast pole teie
nüüd awameelne?"

„Noh olgu! Mulle ei meeldi ümberjooksmine."

„Oh-o?" hüüdis nüüd Susie ja selles silbis oli nii-
palju pilget.

„Ma arwan . . ." algas Wellington ja ei julenud
edasi rääkida. „Ega teie isegi seda poolda?"

„Aga mikspärast siis mitte?" waidles neiu wastu. „Wõi nõuate teie, et neiu ainult siis wõib suudelda, kui on juba abiellunud?"

„Muidugi mitte!"

„Wõi nõuate teie, et tüdruk tohib suudelda ainult seda meest, kelle kohta arwab, et see teda armastab?"

Wellington raputas kannatamatult pead ja tundis, et tal hakkas pind jalge alt kaduma. „Ühte wõin teile aga öelda, et mina ei wõi kannatada, kui neiud jooksewad igaühega ringi."

„Brawo!" hüüdis Susie. „Ja teie arwategi, et igamees wõib mind suudelda ja . . ."

„Ei," wastas Wellington, „muidugi ei usu ma seda."

„Noh, enamik mehi on ju arwamisel, et kui nad wõtawad auto, siis muu kõik tuleb iseendast."

„Kuid mina mitte!"

„Selles olen ma weendunud," wastas neiu liialdatud tõsidusega. „Teie olete selleks liig moraalne."

„Wõtku tont!" pahandas nüüd Wellington. „Millepärast meie nüüd üldse riidleme?"

„Nii palju kui mina aru saan, tahate teie mind panna uskuma, et ma ei tohi ühegi mehega enne suudelda, kui olen kindel, et ta mu naib. Mina aga püüan teile selgeks teha kui ebapraktiline see on."

Wellington oli wihane. Ta oleks annud wäga palju, et wabaneda sellest neetud jututeemist.

„Teie oleks pidanud tähelepanuga kuulama seda — ühe „üliõpilase" — kirjutust, mille prof. Gardiner meile paari nädala eest ette kandis. Selle töö autor seletas, et teiste ümberajamist ja wabadust kadestatakse seni, kui ise sellest osawõtta ei saada. Ja see on ka õige."

„Selle kirjutuse autor olen mina," ütles Wellington kibedalt.

„Mis — teie?" hüüdis nüüd neiu. „Teie tahate mulle sellega öelda, et teil jatkub küllalt mõistust seda kirjutada, kuid küllalt mitte — et seda uskuda?"

„Kas teie siis ei taipa," ütles Wellington tõsiselt, „et ma ei suuda taluda, et mõni teine mees — peale minu teid suudleks."

„Ei tule mulle uneski meele, teile seda lubada!" hüüdis neiu wihaselt.

Tükk aega põrnitsesid nad nüüd üksteisele näkku. Siis ütles Wellington:

„Edasi, nüüd muutub jutt huwitawaks."

„Teie olete upsakaim idioot, keda ma kunagi olen näinud!" hüüdis Susie.

„Mis?"

„Jah, seda teie olete. See ongi, mida ma teie juures nii wäga wihkan. Teie ülemäärane kõrkus ja üleolewus!"

„Selles teie eksite täiesti. Ma ei pea ennast sugugi teistest paremaks. Otse-selle-wastu ..."

„Siiski, siiski, teie olete päris wäljakannatamatu."

„Aga millest teie seda järeldate?"

„See paistab teie käigust, maneeridest ja riietusest. Kõigest, mis teie teete, paistab, et teie peate end teistest hoopis paremaks ja kõrgemaks.

Mulle torkas see kohe silma, kui teid nägin esmakordselt kohwikus. Teie tulite meile nii järele ja wõtsite meie lähedal istet. Märkasin siis teid kohe ja ka seda, et meile kohwikust lahkumisel järele tulite. Hiljem nägin teid uuesti rongi restoran-waguinis. Juba seal wahtisite mulle wahetpidamata näkku."

„Ma pole ju midagi kunagi tagasiajanud. Wõtsin selle omaks juba siis, kui minult seda küsisite Pauline Gardineri juures."

„Aga kuidas teie seda tegite! — See oli jällegi teie poolt häbematus."

„Võibolla oli see häbematus. Kuid igatahes oli see enesekaitse. Teie pilkasite mind terwe seltskonna ees. See polnud teist kuigi ilus."

„Ja mikspärast pidingi ma toimima nii, et see oleks olnud ilus?"

„Ma ei tea seda? Kuid mikspärast mitte?"

„Wihkasin teid esimesest silmapilgust peale," seletas Susie edasi. „Teie kujutate endast kes teab mida. Algul ei teadnud ma teist midagi. Ja kui hiljem terwe linn hakkas rääkima salapärasest wõõrast, ei aimanud ma sugugi, et see olete teie. Alles siis, kui teid kohtasin Pauline Gardineri juures, taipasin kohe, milles seisab asi."

„Hakkan minagi asjast aru saama," ütles Wellington. „Ainuke, mis mulle weel segane — on see, mikspärast sõitsite minuga täna kaasa?"

„Sellepärast, et olete ennast peitnud salapärasuse loori. Teist kõneleb ju terwe linn. Igaühel on oma eriarwamine põhjuste kohta, miks teie just meie linna tulite."

„Nii-siis sõitsite teie täna minuga kaasa ainult puhta uudishimu sunnil?"

„Jah. Arwasin, et sel teel saan ma teie kohta lähemalt midagi teada, wähemalt seda — mis inimene teie üldse olete."

Wellington naeris. „Kas teate nüüd kõik?"

Neiu raputas pead. „Ei midagi. Teie ei kõnele ju endast ainustki silpi. Kuid — üks on kindel, — midagi on teie juures korrast ära. Näib, et teie warjate midagi. Teie ei tunne ennast kunagi ega kusagil wabana."

„Kas teile ei ole tulnud mõte, et mina ei kuulu teie maailma?"

Neiu raputas pead. „Ei, mulle ei tundu see nii... Kuidas teie küsimust mõista?"

„Ma mõtlen seda nii nagu ütlesin, et ma ei kuulu teie maailma."

„Jumal, teie olete ju liig elegantne Grandisoni jaoks — ja wähekene ka ülearu korrektne ning pedant. Sellepärast murrawadki kõik teie pärast pead. Peale selle olete enesest kangesti heas arwamises."

„Näete nüüd, mis minust kõik ei arwata," ütles Wellington. „Teie ise kuulute n. n. esimeseklassi perekonda. Teil on alati raha ja wõite saada kõik, mida wähegi soowite. Teie olete „kõrgema kümnetuhande" liige ja olete nende maneerid imenud endasse juba emapiimaga."

„Hm."

„Kas pole teile kunagi tulnud mõte, et minu elu on olnud hoopis teistsugune, et mulle pole teie seltskonna kombed nii omased kui teile. Wõibolla olen smokingi kandmist õppinud raamatutest."

„Wõimata, selleks olete liig täiuslik."

„Ma pean seda olema, sest see, mis teie inimestele on sissekaswanud ja endastmõistetaw, on kõik mulle kord olnud uus."

Susanne waatas noormehele terawalt otsa: „Kas on see kõik ka tõsi?"

„Muidugi on see tõsi. Minu isa oli sadamatööline New-Yorgis. Ja kui ta oli tööta, mida juhtus nii sageli, siis pidi meie ema töötama ööd-päewad läbi, et meile — lastele muretseda toitu. Mu ema oli iirlane ja wäga elaw ning auahne. Ta õpetas oma lastele selgeks kirjakeele, sest ta ei wõinud kannatada New-Yorgi murrakut. Mina olin kõige noorem laps ja emal oli minuga rohkem aega jannata. Nii õppisin ma kirjakeele korralikult ära."

„Ta andis teile palju," ütles Susie.

„Ta andis mulle kõik, mis ise omas, ja suri neljakümne-aastasena. Wälimuselt oli ta siis juba päris wana."

Wellington waikis. Ta oli kõnelenud suurema innuga, kui seda oli tahtnud.

„Jutustage ometi edasi," julgustas Susie. Ta oli kuulanud hoolega, lõug toetatud käele.

„Edasi? Edasi pole midagi. See on kõik."

„Oh, taewas! Ärge olge ometi nii kitsi oma eluslooga."

„Wõiksin teile öelda weel waid mõnd tühist asja, kuid neil pole olulist tähtsust."

„Kuid, kuidas saite siis sealt alt üles tulla?"

„Olen palju lugenud. Kõike, mis mulle aga käppu juhtus. Nende raamatute hulgas oli häid ja halbu."

„Jah ... jah. Seda olen minagi teinud," sõnas neiu kannatamatult. „Kuid, kuidas omasite oma rikkuse?"

Wellington süütas nüüd sigareti, et warjata oma segadust. Nüüd oli saabunud hetk, mil ta pidi ütlema, et ta oli elukutseline poksija. Ta oli tahtnud neiut selleks wähehaawal ettewalmistada.

Kuidas oleks, kui ta neiule jutustaks, kuidas ta tsirkusega kodust ärajooksis, kuidas ta suurte raskustega õppis poksimist!

Ei, seda ei wõinud ta neiule rääkida, wähemalt praegu mitte. See oleks olnud liig palju korraga.

Wellington waatas neiule otsa. See kuulas ikka weel, lõug toetatud käele. Ta ootas wastust. Neiu nägu oli kattunud punaga. Wellington teadis, et kui ta nüüd neiule oleks öelnud, et ta on elukutseline poksija, siis oleks neiul tema jaoks weel olnud waid — põlgus.

„Kas olete kuri, kui jätan teile selle küsimuse wastamata?" küsis ta neiult.

„Kas tahate öelda, et teie ei wasta üldse selle küsimuse peale?"

Wellington raputas aeglaselt pead. „Ma ei wõi seda teha, ei wõi."

„Aga see küsimus on ju kõige tähtsam."

„Mul on kahju, kuid teisiti pole wõimalik."

Nüüd surus neiu kõik oma wiha ja pahameele sõnadesse: „Ah, teie wilets ja saamatu mehike."

See oli raske hoop. Wellingtoni nägu wärwus punaseks. Ta ei saanud neiule näkku waadata, waid waatas neiust mööda. Samal hetkel hakkas waljuhääldaja mängima tangot.

„Kas meie ei tantsiks?" küsis Wellington.

Hetkeks paistus, nagu oleks neiu nõus tantsima. Kuid see näis waid nii.

„Ei tule mulle uneski meele — teiega tantsida," ütles ta läbi kokkupigistatud hammaste.

Nii nad istusid ja põrnitsesid üksteisele otsa. Wiimaks heitis tüdruk pilgu oma kellale.

„Kell on juba 11," hüüdis ta, „ja meil on weel sõita 150 kilomeetrit. Mu isa on wist juba kindlasti kõlistanud „Gamma-Deltasse" ja ajanud jalule politsei ja dekaani."

„Sellest on mul wäga kahju!"

„Palun, ärge korrake seda sõna enam," wihastas neiu, „ja — ärge minuga üldse enam kõnelege — ei kunagi."

Wellington pani mootori käima ja lisas autole kiirust, kuni kiiruseosut tõusis üle 100 kilomeetri. Ainult kõige hädaohtlikumatel kurwedel wähendas ta pisut seda kiirust. Nii sõitsid nad terwe tunni ja kumbki ei rääkinud teisega sõnakestki.

Wellingtonil õnnestus taskust tõmmata sigaretikarbi. Susie süütas ühe sigareti põlema ja pistis Wellingtonile suhu. See tänas wiisakalt.

Alles siis, kui nad jõudsid Lake Forest'isse, rääkisid nad esimesed sõnad üksteisega, sest Wellington ei teadnud teed. Susie pidi talle seda juhatama. Paar minutit hiljem jõudsid nad ühe suure, toreda maja ette.

„Oleme jõudnud kohale," lausus neiu.

Wellington pani auto seisma. Suur, tore maja pahandas weelgi Wellingtoni, sest see suurendas weelgi seda kuristikku, mis oli tema ja neiu wahel.

„Teid wist oodati juba ammu?" küsis ta.

„Wist küll!" wastas neiu. Wellington juhtis nüüd auto wärawatest sisse maja trepi ette.

„Ja nüüd on wist küll kõige parem, kui ma kohe kaon?"

„Ei," wastas neiu... „Ma tutwustan teid oma isale, kuigi on kindel, et teie üksteisele ei meeldi. Kuid sinna pole midagi parata."

Üks teener tuli trepist alla.

„Tere õhtust, Brink!" hüüdis neiu sellele.

„Minu pakid on autos. Kas mu isa tundis minu pärast muret?"

„Jah, armuline preili!"

Järgmisel hetkel wäljus majast isa ise. See oli paks mees walgete juustega. Silmad olid tal samasugused nagu tütrelgi. Ta kandis õhtuülikonda.

„Ma loodan, et sa minu pärast mitte wäga ei muretsenud, isa?" küsis Susie ja suudles oma isa.

„Muidugi tundsin ma hirmu sinu pärast," pahandas isa. „Ma käisin ise sul jaamas wastas ja kuulsin Helen Scotilt, et sa sõidad autoga ja jõuad iga silmapilk kohale. Sellest on aga juba möödunud 3—4 tundi.

„See on härra van Blarcom, isa," tutwustas Susie Wellingtoni.

Härra Corbin ulatas Wellingtonile oma käe ja waatas teda pealaest jalatallani. Ta ei küsinud: „kes teie olete?" waid küsis, „Mis autotüüp see on?" Wellington nimetas selle nime. „Kas see on parem kui Ameerika omad?" küsis wanahärra edasi.

„Ei, seda mitte, kuid tublisti kallim." Kõik kolm astusid nüüd üheskoos majja ja läksid suurde raamatukogutuppa.

„Ma lahkun nüüd, härra Corbin," ütles Wellington. „Mul on wäga kahju, et jõudsime pärale nii hilja. Ma lubasin prl. Corbinile, et toon ta koju rutem kui rongiga sõites. Kuid ma eksisin."

Wanahärra ainult noogutas peaga.

„Head ööd, prl. Corbin."

Susie saatis Wellingtoni kuni uksení.

„Kas ma wõin teid sel nädalal weel näha?" küsis Wellington.

„Mul on wäga palju tööd."

„Kas ma siis ehk tohin teile kõlistada?"

Susie raputas eitawalt pead. „Ei."

Siis aga pöördus ta järsku ümber ja ruttas ütlema: „Jah, teie wõite mulle helistada."

Sõites Chikago poole, mõtiskles Wellington Susie üle. Ta tundis, ükskõik, mis ka ei juhtuks — tema — Wellington armastab seda tüdrukut, armastab ka siis, kui ta tema wastu on weel õelam kui seni. Ta teadis wäga hästi, et on lollus joosta järele sellisele tüdrukule nagu Susie. Tema ei abielluks kunagi ühe elukutselise poksijaga. Kõige mõistlikum oleks Jake'ile teadustada, et see eelolewa wõistluse korraldaks wõimalikult kiiremini. Kui ta selle wõidab, siis wõiks jälle uue wõistluse ette wõtta. Nii saaks teenida juure palju raha. Hiljem wõiks minna Euroopasse ja unustada lõpulikult see tüdruk. Nõnda kalkuleeris Wellington Chikago poole kihutades.

Jõudnud Chikagosse, jättis Wellington auto jaamahoone ette seisma ja läks ise Barneyd otsima. Ta ei leidnud teda aga kusagilt. Alles perroonil kohtas ta teda. Barneyga ühes olid ka Jake ja Mullin. Jake tõmbas pikka musta sigarit ja oli uhke näoilmega nagu alati. Jake'iga ühes olid mitmed paksud mehed, kes samuti imesid pikki sigareid.

„Poiss!" hüüdis Jake Wellingtonile. „Kõik on parimas korras. Meie saame 50% üldsissetulekust. Homme algad sa oma treeningut."

„Tubli," nõustus Wellington. Ta ei rõõmustanud sugugi, mitte sugugi. Mis tähendasid temale 200.000 dollarit, kui ta selle eest pidi loobuma tüdrukust.

„Mu auto on siin," ütles ta wäsinult. „Sõidame kohe hotelli."

Jake ei liikunud paigast. Ta wahtis Wellingtonile üksisilmi näkku. Lõpuks wõttis ta sigari suust.

„See on siis kõik, mis sul on öelda wanale Jake'ile?" Ta pöördus nüüd Mullini poole. „Ma korraldasin talle suurima wõistluse, mis kunagi olnud kergekaalus, ja mis tema selle peale ütleb? Ta ütleb lihtsalt „tubli"!" Jake raputas oma suurt pead. „Poiss, poiss, ma ei taipa, mis sinuga juhtunud on. Kui ma mitte sind nii hästi ei tunneks, siis arwaksin, et oled hullunud."

Wellington naeris. „Ka mina tunnen sind hästi, Jake. Kui ma sind täna nägin paksu sigarit tossutawat, siis teadsin kohe, et sa oled jälle midagi walmis teinud."

Jake andis Wellingtonile tubli müksu wastu ribisid. „Tubli, mu poiss, tubli! Kõigest hoolimata oled sa ikkagi kõige parem kergekaalu rusikamees, kes kunagi roninud ringi."

Jake istus autos Wellingtoni kõrwal ja jutustas õhinal, kuidas ta seadnud jutti kõik asjad ja surunud wastastele peale oma tingimused. Wellington kuulas kannatlikult pealt ja mõtles, kuidas ta treeningu ajal saaks kohtuda Susiega.

Hotellis tõstis Jake kohe küsimuse üles, kus hakkaks Wellington treneerima.

„Eile kohtasin ma Al Friedmanni. See ütles mulle, et tema teadwat Wankegoni juures toreda koha. Ma ise pole seal weel käinud."

„On see kaugel Grandisonist?" küsis nüüd Wellington.

„Kuidas?" küsis Jake ja ta häälest kuuldus kerget müristamist.

„Ma küsisin, kas see koht on kaugel Grandisonist."

Jake tõusis pikkamisi jalgele. „Mis on Grandisonil selle kohaga pistmist?" küsis ta majesteetliku häälega.

„Kas sa siis ei mäleta, et ma elan ja õpin nüüd Grandisonis."

„Kuidas? Kas sa tahad ikka edasi ülikooli jääda, hoolimata sellest, et sul on ees suur wõistlus?"

„Armas Jake! Meie seletasime selle asja juba kord pikalt ja laialt ära. Pole ju mingit mõtet sellest enam rääkida."

„Pole mõtet rääkida!" kriiskas Jake.

„Muidugi räägime sellest weel ja õige tublisti. Ma ei küsinud sinult, kus sa olid ühel wõi teisel õhtul. Mispärast? Ma mõtlesin, et olgu peale. Noored inimesed on noored inimesed ja neile peab lubama lõbustusi, pealegi, kui on ees pikk treeninguaeg. See pole ju kellegi lõbu, wäljaarwatud see, kui saad oma wastase hambad sisse lüüa.

Ma ei tahtnud olla jäme. Kuid nüüd on sel lool lõpp. Tänasest peale ei wea sa wana Jake'i enam ninapidi. Homme poksime paar ringi Gilsoni poksikoolis, et näha, kas sa wiimaste kuude jooksul oled kaotanud palju oma wõimetest. Pärast seda waatan ma järele, kuidas on lood selle Al Friedmanni poolt soowitatud kohaga. Juhul, kui see koht mulle meeldib, sõidame kohe sinna ja hakkame tööga pihta."

Wellington tõusis püsti, sest ta sai seistes paremini kõnelda ja käia.

„Kuule, Jake," ütles ta külmalt, „ma jään Grandisoni. Sellepeale wõid sa wõtta kas wõi mürki.

Jään ka edasi ülikooli, kuni wiimse päewani enne wõistlust. Ütlen sulle juba nüüd kohe, et sa ei saa mu otsust millegagi kõigutada. Ära ennast parem asjata waewagi."

„Poiss . . ." algas Jake, waluline wärin hääles.

Wellington heitis käega. „Weel üks hetk, Jake. Sa wõid minult küsida — kus ma olin täna õhtul

ja ma ütlen seda sulle. Kuid see ei muuda põrmugi teisi asju. Mul pole wähematki põhjust oma tegusid häbeneda. Ja kui sa mind oma noomitustega rahule ei jäta, siis pead walima, kas wõistlus — wõi mitte."

Jake'i raske keha laskus toolile ning ta lõug wajus rinnale. Barney ja Mullin waatasid teda kaastundega. Jake'i elamuste tormis oli midagi kohutawat.

„Ma hellitasin seda poissi nagu oma lihast poega," hädaldas nüüd Jake. „Nägin juba ammugi, et ta toppis oma nina liig palju raamatutesse. Ma ei takistanud teda selles. Mõtlesin, et see on ikkagi parem, kui ta ajab ringi mööda kõrtse. Kõrtsides satub ta kokku naistega — ja need juba ei mõista nalja. Ja nüüd on ikkagi üks seelik ta kinni nabinud! Ja poiss on nagu hull selle järele."

Jake pöördus nüüd äkki Barney poole: „Kes on see tüdruk?" küsis ta.

„Missugune tüdruk?" küsis see omakord.

Jake raputas kurwalt pead: „Ah, ma tean. Sina juba seda Jake'ile ei jutusta, isegi siis mitte, kui see on poisile kasuks. Kuid ära sina arwa, et mina ei tea, mis poisiga lahti on.

Elu on üks naljakas asi. Kui mõni naine oskab mehe teha nii hulluks, et ta tema pärast läheb läbi tule ja wee, ning unustab oma töö, siis on ta selle üle wäga uhke, et sai ühe mehe jälle häwitada. Peksa peaks andma niisugusele naisele! Ja üks niisugune istub nüüd ka meie poisi kukil. Poiss ise aga on maailmatu õnnelik ja on walmis kõik tegema, mis plika temal käseb. Naise sõna on rohkem wäärt kui wana Jake'i sõna. Aga mida teab plika poisist. Ei midagi! Sellest hoolimata on tüdruku sõna poisile seaduseks. Wana Jake wõib nüüd nukkudega mängima hakata. See on ikka nii: naised ja ärid ei sobi kokku."

Wellington tundis suurt tarwidust naermiseks. Seni oli Jake'i sõnal tema peale ikka kõwa mõju ol-

nud — isegi siis, kui wanamees wahel rängasti liialdas. Kuid nüüd tuli Wellingtoni pähe esmakordselt mõte, et wana Jake on päris narr oma jutuga. Ta naeris suure häälega.

„Nii, ikka nii edasi, mu poiss!" hüüdis Jake kibedalt. „Naera aga tublisti wana Jake'i üle. Küll sa siis naermise unustad, kui Kerrigan sind köites tantsima paneb."

„Ära ennast nii palju ärrita," ütles Wellington. „Teed sellega ainult endale suurt kahju."

Jake tõusis raskelt oma toolilt ja wankus Wellingtoni poole. Torkas temale oma parema käe nimetissõrmega rinna pihta:

„Kas tahad salata, et siin pole mängus naine!" möirgas ta. „Julged sa seda salata?"

„Ei!" wastas Wellington õige sõbralikult. „Ma ei salga midagi."

„Ma teadsin seda, ma teadsin seda kindlasti," röökis Jake ja ringutas meeleheitlikult oma käsi. „Ma oleksin pidanud poissi paremini walwama. Ei oleks tohtinud teda kunagi silmast lasta!"

„Jake!" hüüdis nüüd Wellington energiliselt. See pöördus pikkamööda ümber ja waatas Wellingtonile silma. „Ma ei salga seda, kuid mis puutub see siia?"

„Mis puutub see siia," käratses Jake. „Ta küsib weel seda! Kas sa siis ei tea, et see tähendab sinu lõppu." Ta raputas jälle oma pead ja ohkas raskesti.

„Poiss, ma olen ju sulle palju kordi jutustanud, mida see tähendab. Suur poksija peab armastama oma tööd üle kõige ja peab alati ainult sellest mõtlema. Muidu läheb kõik luhta. Kui su peas istub tüdruk, siis ei mõtle sa enam poksist, waid tüdrukust. Nii on ikka naistega. Kohe kui sa abiellud, oled omadega läbi."

„Aga Jake, sa oled ju ka ise abielus!"

„Minuga on lood teised, mina ei oli ju poksija. Peale selle polnud ma sugugi enam noor, kui naise wõtsin. Ma olin juba olnud igalpool ja näinud kõik. Maitsesin igakülgselt elu ja hakkasin juba wäsima. Tegin raha ja kaotasin selle ning oskasin siis teha jälle uut raha. Mu kõht polnud enam korras ja ei seedinud restoranitoitu. Siis naisin ma wäikese kena naisukese. Ta polnud küll enam noor, kuid oli wäga osaw köögis. Kui inimene jääb wanaks, siis tahab ta meeleldi süüa kodus. See on õige aeg abiellumiseks. Kuid mitte siis, kui inimene on weel noor ja tugew, eriti aga siis mitte, kui ollakse poksija — nagu sina.

Kui oled kord juba abielus, ei siis tule enam midagi wälja treeningust. Naine nõuab kõik aja endale. Pikapeale läheb mees laiskusest raswa ja ei wiitsigi enam harjutada. Pole siis enam mingit isu hommikul kell 6 tõusta ja paar tundi joosta."

„Sellest pole ma kunagi aru saanud — mispärast peab see jooks olema just nii wara hommikul," imestas Wellington.

„Aha!" hüüdis nüüd Jake wõidurõõmsalt. „Kas näete nüüd. Enne tüdrukuga tutwumist ei tulnud tal kunagi selliseid mõtteid."

„Kuid — mispärast peab jooks olema just warahommikul?"

„Kunas siis? Kas enne magamaheitmist wõi?" wastas Jake pilkawalt.

„Pärast lõunat pead töötama liiwakoti kallal, tegema mitmesuguseid harjutusi ja poksima oma 8—10 ringi. Peale selle tuleb massaash. See kõik wäsitab ja pole enam mingit tahtmist 10—15 kilomeetrit maha joosta. Hiljem tahad muidugi süüa, siis mängid paar partiid kaarte, sõimad mõne mehe läbi ja heidad siis magama. Hommikul tõused hea tujuga ja wõid jälle joosta."

Wellington haigutas. „Olgu siis peale. Ma jooksen hommikuti. Nüüd olen ma wäsinud ja tahan magada. Kus on mu ase?"

Jake osutas üht ust. „Seal," urises ta wihaselt.

Wellington läks sinna tuppa ja leidis sealt kaks woodit. Ta teadis, mis see tähendas. Pärast seda, kui Jake oli sõlminud Kerriganiga lepingu ja maksnud sisse 10.000 dollarit, mille ta kaotaks juhtumil, kui Wellington ei peaks ilmuma kindlaks määratud tähtajal wõistlema. Sellepärast magas temaga nüüd Barney alati ühes toas. Barney pidi alati olema tema juures. Nad hakkasid nüüd Wellingtoni walwama nagu mõnd printsi, et keegi ei saaks temale teha kahju.

Jake oli arwamisel, et ka noorele ilusale tüdrukule järeljooksmine on kahjulik.

Barney järgnes Wellingtonile magamistuppa.

„Pane uks kinni," ütles Wellington.

„Kuidas sa selle kohtamise Jake'iga lawastasid?"

„Ta seisis perroonil, kui ma rongist wäljusin," wastas Barney kurwalt. „Muidugi tahtis ta kohe teada, kus sina oled. Ütlesin talle, et sa tuled autoga ja et sa lipsasid mul käest ära. Tead ju isegi, et ta seda ei uskunud."

Wellington kehitas õlgu. Ta pidi nüüd leppima selle tõsiasjaga, et oli ees 9 nädalat rasket treeningut.

Barney istus woodiäärele ja hakkas sorima oma kohwris. Lõpuks tõmbas ta teiste asjade wahelt wälja ühe rewolwri ja paki padruneid. Ta laadis relwa täis ja pistis selle siis oma padja alla.

„Kas hakkad jälle lollusi tegema?" küsis Wellington.

„Jah, seda küll," wastas Barney.

„Sa pole seda ju kunagi tarwitanud."

Barney hirwitas. „Ei, peremees, seni küll mitte. Kuid kord oli teda meil siiski hädasti waja."

„Ta oleks meil sama kasulik olnud ka laadimatult."

Barney raputas pead. „Las' olla! Inimene usaldab ennast rohkem, kui teab, et tal on laetud „tuletukk" lähedal."

Wellington wiskus oma asemele pikali, pani käed pea alla ja wahtis ükfisilmi lakke. Tükk aega waikisid mõlemad. Siis ei pidanud Barney enam wastu, waid algas kõnelust.

„Peremees, sa pead seda wõistlust wõtma tõsiselt. See Kerrigan pole sugugi nõrk poiss. Sellega ei maksa mängida. Pole kerge ka sinu kaalu maha wõtta, sest sa oled ju kõwasti lisa wõtnud."

„Tean, tean. Igal hommikul 17 kilomeetrit jooksu ja toiduks ainult lambakotletid ning spinat. Siis paar päewa enne wõistlust mitte midagi juua, et keha kuiwaks tublisti ära. Wiimase ülearuse naela hõõrud enne wõistlust sina mult maha."

„Jah, ega's see asi nii halb olegi. See kõik kestab waid 8 nädalat."

„Muuks mul wist palju aega ei jätku."

„Jah, tüdrukud tulewad küll äraunustada."

„See on kõige hullem."

„Kas pole parem, kui jääd temast eemale kuni wõistlus möödas? Mispärast ei taha sa minna Al Friedmanni poolt soowitatud kohta, seda tahab Jake? On ju selge, et sel ajal kui sa treneerid, pead hoiduma naistest eemale."

Wellingtoni pea wajus norgu. Ta wihkas treeningut kõige rohkem oma elukutse juures. Seal oli kõik ühetooniline: söök, harjutused ja ka keelud. Seda oli raske kanda.

Partnerid ja masseerijad olid arenematud poisid, kellede huwipiirkond oli nii kitsas, et Wellington juba paariminutilise jutuajamise järele teadis kõik, mis neid huwitas. Muidugi muutusid nad kohe Wellingtonile igawateks. Wellingtonil oli nendega raske läbi

saada, sest kui ta nendega ei rääkinud, siis arwasid poisid, et ta on pahane. Sama tüütaw oli ka Jake ise oma alaliste hoolitsuste ja urisemistega.

„Barney," ütles Wellington, „sa kuulsid ju minu otsust, et ma jään Grandisoni. Sellepärast pole mõtet selle küsimuse üle pikemalt waielda."

„Hea, hea", nõustus Barney. „Heaküll, peremees."

Barney oli juba ammugi uinunud magama, kuid Wellington ei saanud ikka weel und silma. Ta mõtles selle üle järele, missugused küll olid need ühekja nädalat, mis nüüd algasid.

Nüüdsest peale pidi ta igal hommikul tõusma üles kell kuus. Pool seitse pidi ta juba jooksma, traawima, ikka traawima — kaks pikka tundi, nii et higi woolas alla ojadena.

See oli ju ainuke abinõu raswa maha ajamiseks. Jooks kõwendas ka jalgu wõistluse jaoks, sest ega see pole naljaasi, wiisteistkümmend ringi maha poksida! Wellingtoni wõistlusmeetod püsis just peamiselt jalgade kiires töös. Ta hindas samawõrd oma jalgade kui käte kiirust. Wellington hüppas oma jalgadel nii kiiresti ringi, et wastane ei saanud teda oma rusikatega tabada.

Ja siis, kui wastane oli hämmastunud ta kiirusest ja unustas üheks hetkeks ettewaatuse, siis oli tulnud õige aeg Wellingtoni jaoks. Ta kostitas wastast algul oma tugewate wasakhaakidega ja lõi ta siis lõuahaagiga lõpulikult ära. Seda taktikat sai ainult siis tarwitada, kui olid head jalad, neid aga wõis saada ainult jooksuga ja weel kord jooksuga.

8.

Sel päewal, mil Wellington algas treeningut, oli Gilsoni spordikool inimesi tulwil. Küll ei kirjutanud ajalehed weel midagi eelolewast suurwõistlusest, kuid Jake oli ühe paljutõotawa noore poksija palganud

„oma mehega“ kolmeks ringiks poksima. Wellington ei olnud seni Chikagos wõistelnud, sellepärast oli huwi tema wastu suur.

Wellington ilmus wõistlusele Jake'i, Barney ja Mullini saatel. Gilson ise terwitas neid uksel. See oli üle wiiekümne aasta mees ning jättis kangesti wäljateeninud näitleja mulje. Ainult ta pahem kõrw, mis oli imelikult suur ja ebamääraje kujuga, andis ära, et siin tegemist endise poksijaga.

„Olen uhke, et saan tutwuneda teiega, härra Wellington,“ ütles ta Wellingtonile. „Nägin teid wõistlemas Madisoni platsi aias ja ma oleksin walmis sadandeid kilomeetreid reisima, et näha weel kord sellist wõistlust. Sel korral poksisite teie parima meistrina, keda ma kunagi näinud.“

„Rõõmustab mind, et see teile meeldis.“

„Pean selle juures mõtlema möödunud aegadele,“ jatkas härra Gilson oma juttu. „Tänapäewal leidub ju nii wähe häid lööjaid. Neid moodsaid poksijaid ringis waadates, pead kohe arwama, et ei need oska anda tugewat sirget ja lõuahaagist pole nad kuulnudki. Ma loodan, et minu poisid on täna tähelepanelikud ja õpiwad mõndagi teie kunstist. Nad pole weel kunagi näinud päris ehtsat pahemat sirget.“

Wellington naeratas.

„Kuid mõnikord täidawad ju ka need moodsad löögid oma otstarbe. Kuhu nad langewad — seal ei kaswa enam rohi.“

„Seda küll,“ oli nõus Gilson. „Kuhu nad tabawad, seal ei kaswa tõesti enam rohi. Kuid häda seisab selles, et nad ei taba teietaolist meest.“

„Küll nad juba tabawad ka mind,“ ütles Wellington.

„Kuid mitte kunagi täielikult ja hädaohtlikult,“ waidles wastu Gilson. „Sel õhtul, kui teie Tommy Harlemi lõite outi, seisin ma ringi lähedal ja nägin,

et ta ei tabanud teid 14 ringi kestel ainustki korda täielikult. Teie oskasite ta eest alati kõrwale põigelda... Kuid teie peate nüüd ümberriietuma."

Gilson hüüdis: „Poisid, tehke ruumi!"

Wellington ja Barney järgnesid temale läbi rahwamurru.

Garderoobis riietus ta ruttu poksikostüümi.

„Nüüd näeme, kui halwad on sinu asjad," ütles Barney. Wellington noogutas nõusolles pead ja astus kaalule. Osut jäi peatuma 134 naela peale.

„Ei olegi nii hull kui ma arwasin," rõõmustas Wellington. „Paari nädala eest oli 135."

„Kuid sul on siiski tublisti raswa," muretses Barney.

„Paar nädalat lahja toidu otsas olles, wõtame maha 10 naela."

Barney naeris. „Eks me waata."

Wellington tõmbas jalga lühikesed püksid ja Barney mässis kinni ta käed ning tõmbas sinna peale poksikindad. Siis tõi ta esile ühe kaitsekiiwri.

„Kas ma selle pean pähe panema?" küsis Wellington. Kuid Barney ei annud järele, waid kinnitas kiiwri Wellingtonile ikkagi pähe.

Nad teadsid mõlemad wäga hästi, et Wellington pidi ennast hoidma. Tugew hoop wastu otsmikku wõis purustada naha ja tekitada suure haawa, mis niipea ei oleks paranenud. Kui aga poksija ilmub wõistlema suure haawaga, siis meelitab ta sellega oma wastast haawa uuesti lahti lööma. Siis aga jookseb weri silma ja takistab nägemist.

„Walmis?" küsis Barney. Wellington noogutas pead. Kui ta nüüd astus poksisaali, tungisid inimesed tema ümber kokku ja terwitasid teda.

„Need siin on palju wastutulelikumad ja lahkemad kui mu ülikooli-kaaslased," mõtles endamisi Wellington. „Kui tore oleks jälle kanda oma õiget nime!"

Naha ja higi lõhn, mis täitis suurt ruumi, tundus talle meeldiwana. Ta tundis end üle hulga aja jälle kuningana.

Noore kergekaalupoksija nimi, kellega ta pidi poksima, oli B a b y F a c e. Ta tuli kohe Wellingtoni juure ja raputas naeratades ta kätt.

„Ärge mind täna päris sogaks lööge," palus ta Wellingtoni.

Wellington naeratas. „Ma pole enam kaua aega poksinud. Tahtsin täna waid katsuda, kas mu käed ja silmad weel endiselt töötawad."

Siis ronis Wellington ringi.

„Ikka rahulikumalt, mu poiss," ütles Jake ennast tema poole õiendades. Wellington noogutas. Kõlas gong ja poksimine algas.

Baby Face oli kiire ja osaw. Ta tormas Wellingtonile kohe mõlema käega kallale. Wellington andis talle mitu hästisihitud lööki. Kuid Baby Face ei taganenud. Nüüd andis Wellington oma wastasele „pahema sirge", mis oli nii tugew, et Baby Face'i pea wajus tagasi. Wellington kuulis, kuidas Gilson hüüdis:

„Poisid, kas nägite „pahemat sirget"? See oli alles tõeline sirge."

Baby Face'ile tegi see sirge suurt muret. Ta ei teinud küll walu, kuid wihastas. Baby Face ajas nüüd Wellingtoni enda ees, kes samm-sammult taganes ja end wastase löökide wastu osawasti kaitses.

Igalpool, kuhu Face oma rusika juhtis, oli ees Wellingtoni rusikas. Äkki tundis Wellington enda taga nööre. Ta oli taganenud nurka. Wellington teadis kohe, mida ta wastane nüüd kawatses. Baby Face tahtis talle anda wasakut sirget ja, kui siis Wellington oleks kummardunud, kohe paremaga oma lööki täiendada. Ta pidi oma wastasest ette jõudma.

Wellington andis nüüd Baby Face'ile koleda löögi, mis ta wirutas tagasi kuni keskringi. Wellingtonil hakkas noormehest kahju. Ta ei tahtnud teda sugugi nii

kõwasti lüüa. Pealtwaatajate hulgast kuuldusid hüüded: „Kas sa nägid? Inimene, kas sa nägid, mis ta nüüd Baby Face'iga tegi!"

Siis lõpetas gong wõistluse esimese ringi. Teisel ringil tungis Baby Face meeleheitlikult Wellingtonile peale. Kuid ta ei tabanud Wellingtoni enam kordagi. Wellington oli nii kiire oma liigutustes, et wastane ei pääsenud temale üldse lähedale.

Waheajal naeratas Wellington Barneyle, kes seisis ühes nurgas. Barney naeratas rõõmsalt wastu. Mõlemad olid rahul.

Wellington poksis hästi, ja ometi polnud ta hulgal ajal harjutanud. Polnud jäänud halwemaks ka ta silmad. Kui gong wõistlejad jälle platsi kutsus, siis märkas Wellington, et seekord oli Baby Face otsustanud kas wõita wõi surra. Noormees oli närwiline ja kuum. Ta ei töötanud enam mõistusega, waid tunnetega. Wellingtonile ei teinud palju waewa end kaitsta. Lõpuks laskis ta ennast Face'i poolt mitmel korral tabada, et näha, kui suur on ta wastupanujõud. Siis, wähe aega enne gongi, andis ta Baby Face'ile otsustawad löögid, nii et see lendas uimasena nööridesse. Kui ta hiljem lamas massaasilaual ja Barney tema kallal töötas, tuli Baby Face tema juure.

„Ma arwasin alati, et olen kiire," ütles ta kurwalt.

„Seda sa ka oled," wastas Wellington.

„Noh, tänan selle komplimendi eest. Ma ei saanud ju sind kordagi tabada. Ikka olid su küünarnukid ees."

„See oli ju ainult harjutuswõistlus. Tõelises wõistluses oleks sa mind juba tabanud."

„Tõelises wõistluses oleks sa minu kohe waikseks löönud."

„Ma oleks seda küll wist püüdnud teha," naljatas Wellington. „Kui sa õpid lähemalt lööma ja osawamini tabad — ega sinuga siis nii kerge walmis saada olegi."

Wähe aja pärast küsis Wellington Baby Face'ilt: „Kas tahad minuga üheskoos töötada? Ma wajan partnerit."

„Kas tõesti?"

„Päris tõesti!"

„Jumaluke! Ma töötan sinu juures meeleldi palgata, et õppida paremini poksima."

„Ära seda Jake'i kuuldes ütle. Ta wõtab su sõnast kinni. Ütle ainult, et ma sind wajan. Muu kõik selgub hiljem."

Kui Wellington tuli tagasi hotelli, mõtles ta järele, kuidas ta kõige kergemini saaks lahti Jake'ist. Ta ei tahtnud, et ta kuulaks pealt, kui tema — Wellington — kõlistab Susiele. Barney juuresolek ei ekfitanud teda põrmugi.

Jake tuli ja wõttis istet ning süütas sigari.

„Noh, mu poiss," algas ta. „Asi polnudki nii hull, nagu ma arwasin. Sul on aga kümme naela raskust üle normi. Mõnele teisele oleks selle mahawõtmine tühine asi. Sinuga on aga lood raskemad. Sul pole ju kübetki raswa. Kuid meie peame saama ka sellest lahti. Peaasi — et sa pole unustanud poksimist. Tegid küll paar ülearust lööki, kuid muidu oli kõik korras."

„Minuga on kõik korras. Tahan nüüd, et mind jäetakse rahule. Küll muu tuleb iseendast."

Jake kortsutas kulme: „See on noorte inimeste juures ikka nõnda. Nad nõuawad, et neid jäetaks rahule ja hiljem teewad nad mis ise tahawad."

„Mul on nälg," ütles Wellington ja tegi nagu poleks ta Jake'i ütelust kuulnudki. „Ma söön siinsamas üleval."

„Tore!" hüüdis kohe Jake. „Tore, ma tellin kohe sinu ja Barney jaoks toidu üles." Ta wajutas elektrikella nupule.

Pärast seda kui ta ülestulnud kelnerile oli annud tellimise ära, lahkus ta toast.

Kohe haaras Wellington telefoniraamatu ja otsis Corbini numbrit. Kuid ta ei leidnud seda raamatust. Wellington wõttis ühenduse hotelli keskjaamaga ning kaebas oma häda preilile.

Waheajal oli õhtusöök jõudnud kohale.

„Peremees, tule sööma, söök on suurepärane," manitses Barney.

Wellington istus laua taha ja sõi waikides. Kui telefon helises, hüppas ta püsti. Kuid ka keskjaama preili ei teadnud Wellingtonile anda mingit nõu. Ta teatas, et Corbinil on eranumber. Wellington palus teda nüüd, et ta püüaks selle numbri wälja uurida. Kuid preili ütles, et tal on see wõimata.

Wellington istus nüüd kurwalt oma kohale ja rüüpas lonksuhaawal teed. Kohwi ei tohtinud ta juua.

Siis tuli sisse Mullin.

„Kus on Jake?" küsis Wellington.

„Ta sööb oma sõpradega all õhtust."

„Mul on teile üks wäike palwe," lausus Wellington sõbralikult. „Teie peate mulle muretsema Ernst Corbini telefoni numbri. Corbini elukoht on Lake Forest."

Mullin pilgutas imestunult silmi ja naeratas siis.

„Pagan wõtku, mida tahate sealt saada?"

„Ei midagi," seletas Wellington.

„Ma tahan ainult tema tütrega kõnelda." Üle Mullini näo libises jällegi naeratus, pehme naeratus.

„Ah siis nii. Seesama ongi see naine, kes teile teeb muret."

Ta haaras kätte telefoniraamatu.

„Kui teie olete kord hoos — ega teid siis enam hoida saa," ütles ta sõbralikult.

„Ma ei tea küll, kas see asi mul õnnestub wõi mitte. Kui keegi ei taha oma telefoninumbrit awaldada, siis on kuradi raske seda teada saada."

„Küll teie juba ta leiate," arwas Wellington usaldawalt. „Teie tunnete kindlasti kedagi, kes jälle omakord tunneb Corbinisid."

„Kõige kindlam on ikka politsei," arwas Mullin. Ta kõlistas mitme numbri peale, kuni wiimaks leidis inimese, kes talle lubas wajatawa numbri muretseda.

„Niisiis — paari minuti pärast on meil see number käes."

Wellington oli tõusnud ja kõndis nüüd toas edasi-tagasi.

„Mida teate teie õieti Ernst Corbinist, Mullin?" küsis ta.

„Mitte just wäga palju. Ta on tuntud adwokaat, kes kuulub seltskonna suurte hulka. Ta on näiteks ühe suurpanga nõunik." Mullin naeris jälle. „Teie asemel mina ei püüaks seda tüdrukut."

„Mispärast?"

„Kui minul oleks tütar ja teie tahaks sellega abielluda, siis loeks ma endale seda suureks auks. Kuid Ernst Corbin ja tema seltskond arwaks hoopis teisiti. Nad ei unustaks kunagi, et teie olete elukutseline poksija. Ja mida parem olete teie oma elukutses, seda wähem olete neile wäimehena wastuwõetaw."

„Sellest ei saa ma päris hästi aru."

„Teie olete liig kuulus. Oleks teie mõni tundmata poksija, siis ehk saaks seda asja ehk weel kuidagi ajada. Kuid teie ju olete maailmameister. Ei ole mingit wõimalust teie kutset warjata, sest sellest kirjutawad ju kõik lehed.

Teie ei saa teha ühtegi sammu, ilma et lehed sellest midagi teaks. Kui teie nüüd abiellute kõrgemast seltskonnast pärit olewa tüdrukuga, siis nuhiwad lehed üles wiimse peensuse, nii teie kui ka tüdruku senisest elust."

Telefon kõlises. Mullin haaras nüüd kuuldetoru ja kritseldas mõned numbrid paberile, mille ta siis ulatas Wellingtonile. „Siin on Corbini telefoninumber."

„Tänan, Mullin," ütles Wellington südamlikult.

Mullin sirutas oma käe Wellingtonile wastu, mida teine soojalt pigistas.

„Pean ruttama, kui tahan weel jõuda õigeks ajaks rongile," ütles Mullin ja waatas Wellingtonile sõbralikult silmi. „Maailm on kui suur hullumaja, mu poiss. Wõtke mu nõu kuulda ja kaduge nii ruttu kui wõimalik selle tüdruku silmapiirilt."

Mullin oli waewalt toast lahkunud, kui Wellington haaras telefonitoru ja kõlistas Corbinide numbrile. Wastas teener. Sellele seletas Wellington, et tema — van Blarcom tahab kõnelda prl. Susie Corbiniga. Natukese aja pärast sai ta wastuse, et preili Corbin ei olewat kodus.

Järgnewatel päewadel kõlistas Wellington järjekindlalt prl. Corbinile, kuid talle wastati alati, et preilit pole kodus.

Igal hommikul, kohe pärast päikese tõusu, sõitis Wellington Barneyga mereranda ja jooksis seal tundipaar. Pärast lõunat poksis ta aga Gilsoni poksikoolis. Ta magas üheksa tundi, sõi ainult poole sellest, mis ta oli söönud warem, ja ei rääkinud kellegagi peale oma otsekoheste abiliste ainustki sõna.

Nädala pärast oli ta juba kaotanud ühe naela ning ta näowärw sarnanes terwe lapse omale. Sageli oli tal kange tahtmine mõnda oma treeninguwastast lüüa pihuks ja põrmuks. Eriti Jake'i kohta oli see maksew.

Jake waatles sageli warjatud rõõmuga Wellingtoni ülikosawat poksimist. Tal oli wilunud silm ning ta teadis, et Wellington oli suurepäraselt wormis.

Treeningu nädalad olid Wellingtoni meeleolu pannud raskele proowile. Kuid ta oli endast siiski saanud jagu ja töö edenes korralikult.

Ühel helgel hetkel oli Wellington Jake'i suutnud wiia niikaugele, et see üüris temale Grandisoni lähedale ühe wana wabrikuhoone, mille laskis sissesseada spordisaaliks. Seal wõis nüüd Wellington edasi harjutada. Wabrikuhoone oli Grandisonist eemal waid 35 kilomeetrit ning selle ümbruskonnas polnud teisi inimelamuid.

10.

Wellington istus oma Grandisoni suwila kabinetis. Oli õhtu. Ta oli tulnud Grandisoni tagasi samal päewal. Ta istus ja hindas oma seisukorda. Oli selge, et kõige parem, mis ta wõis teha, oli see, et hoidis ennast Susie Corbinist eemale — seni kui ta wõis talle öelda, kes ta on.

Ta kirjutuslaual olid mõningad kutsed, mis talle walmistasid muret. Proua Widdecom palus teda esmaspäewa õhtuks külla. Meeleldi oleks ta wõtnud wastu proua kutse, sest seal kohtuks ta kindlasti Susiega. Ka Tommy Wellsi kutset ei põlgaks ta, sest poiss meeldis talle. Kuid Ross Walkeri juure ei tahtnud Wellington mingil tingimusel minna, sest Walker ei meeldinud talle sugugi. Ta pidi pr. Pauline käest järele pärima, kelle juure minna.

Wellington wõttis nüüd tüki paberit ja märkis üles oma päewakawa. Kell 7 pidi ta ülestõusma. Weerand tunni pärast tuli Barney temale autoga järele ja wiis linnast wälja — wabrikuhoonesse, kust Wellington algas jooksu — tagasi linna.

Linna jõudis ta kella 8-ks. Jäi weel waewalt aega üle tushi wõtta ja einetada, et siis kohe minna loengutele. Kell pool üks oli lõuna ja tund pärast seda wiis Barney ta jälle wabrikuhoonesse harjutama, poksima. Kell weerand kuueks oli ta jälle tagasi. Sõi kell kuus

õhtut ning läks woodisse mitte hiljem kui kell pool kümme. Pärast lõunasööki ja enne ning pärast õhtusööki sai Wellington ennast mõneks tunniks pühendada lugemisele. Sellest jatkus, et saada hakkama loengutega, kuid ei jatkunud seltskondlikuks tegewuseks. Wellington naeris selle mõtte juures. Mis läks temale korda seltskond. Seltskonna all mõtles ju Wellington ainult Susie Corbini, kelle pärast ta oli wõtnud ette kõik riskantsed elumuudatused.

Telefon helises ja äratas ta mõtetest.

Kõlistas Pauline.

„Mispärast pole teie mulle weel kõlistanud?" küsis ta.

„Jõudsin kohale alles mõne tunni eest."

„Nüüd aga tulge kohe! Istuge autosse ja sõitke minu juure. Pean teiega kõnelema."

Wellington waatas oma kella. Oli täpselt 9. Just woodissemineku aeg!

„Mul on praegu palju tegemist," wabandas ta ennast.

„Ärge olge lapsik. Mul on teile kõnelda tähtsat — wäga tähtsat."

„Noh olgu! Olen wiie minuti pärast teie juures."

Barney sõdis küll käte ja jalgadega selle wastu, et Wellington läks wälja weel kell 9. Lõpuks tõi ta auto siiski wälja. Kui Wellington wõttis autos istet, wõttis Barney taskust rewolwri ja asetas selle enda kõrwale.

„Ikka weel mängid relwadega?" küsis Wellington hammustawalt.

„Käsk on käsk," wastas Barney rahulikult. „Jake käskis, et ma ei laseks sind kunagi silmist ja ei paneks käest oma tulerauda. Ja mina andsin talle sõna, et teen seda."

„Olgu peale, Barney. Tee nagu soowid," nõustus Wellington wäsinult. „Ma poleks sedc sulle pidanud ütlema."

„Ei tee wiga, peremees," rahustas teda Barney. „Ega ma täna esimest korda sinu juures ole. Tean juba, missugune sa oled, kui treneerid."

„Mul on siis ikka halb tuju, Barney."

„Ega teistelgi poksijatel ole parem. Sinu juures torkab see rohkem silma."

„Noh, peremees," ütles Barney, kui peatas auto Gardineri suwila ukse ees. „Annan sulle pool tundi selle daamiga jutlemiseks. Pärast seda hakkan sind tugewasti ründama. Pean su iga hinna eest koikusse tagasi wiima."

„Hm," pomises Wellington pahaselt ja jooksis trepist üles. Pauline Gardiner ise awas talle ukse.

„Teie tohite mind suudelda," ütles proua. Wellington tegigi seda.

„Küll olete aga pealiskaudne!" noomis Pauline Gardiner.

Nad läksid elutuppa. Pauline Gardiner asetus jällegi oma lemmiknurka, kuna Wellington wõttis aset kamina ees.

„Ma pean teile midagi rääkima — mida ma teile küll öelda ei tohiks," algas Pauline Gardiner. „Ma loodan, et see pole teile teadmata, et Susie isa teid just wäga ei salli."

Wellington kehitas õlgu. „Ta polnud minust waimustatud."

Pauline naeratas. „Susie kirjutas mulle mõne päewa eest, et isa ei taha teda enam üldse Grandisoni lasta. Susie ei tea praegu weel sugugi, kas ta saab isast jagu."

„Mispärast?" küsis Wellington. „Ma ei wahetanud wanamehega paari sõnagi. Mida teab ta minust üldse?"

„See ongi peaasi, Jimmy. Kas teie siis seda ei taipa?"

„Ei! Mitte põrmugi."

„Teie ometi teate, et Susie on oma isa silmatera. Susie õde abiellus juba ühe nadikaelaga. Nüüd on isa kindlasti otsustanud Susiet sama saatuse eest kaitsta. Ta kardab kangesti, et tema teist tütart ähwardab sama oht."

„Kas ta siis arwab, et tütrel endal pole silmi?"

„Ta on nagu kõik isadki, Jimmy! Ta arwab, et ta tütar on ikkagi weel tita. Susie pole sugugi nii lapselik kui wanamees arwab. Teisest küljest on ta aga suur põikpea. Susie on tüdruk, kes abiellub selle mehega, keda ta armastab, olgu see mees ükskõik kes wõi mis."

Wellington istus nüüd Pauline juure. „Kas teate seda päris kindlasti?" küsis ta tungiwalt.

Pauline waatas talle naeratades silmi. „Teie olete temasse tõesti wäga armunud. Algul jutustasite mulle sellest, kuid siis ei kostnud see teie häälest nii selgesti."

Siis muutus proua pilk tõsiseks ja uuriwaks. „Wõib olla saate tema kõigist takistustest hoolimata."

„Kuidas teie seda mõtlete?"

„Hoolimata isa wastuseismisest ja ka sellest, et teie ehk pole Corbinidele kuigi wastuwõetaw peigmees."

„Mis suhtes — wastuwõetaw?"

„Ma arwan seda seltskondlikust seisukohast waadates. Corbinide perekond on wäga iseteadew ja uhke. Wõib olla olete teie ka wastuwõetaw, ma ei tea ju kes teie olete ja kust tulite.

Teete ju endast suurt saladust. Kui sain Susielt kirja, siis küsisin Allan Brooke'ilt telegraafiteel teie kohta lähemaid andmeid."

Pauline tõusis püsti ja otsis midagi oma kirjutuslaua laekast. „Siin on wastus" ja ta ulatas Wellingtoni kätte telegrammi.

Wellington wiskas sinna peale kiire pilgu. Seal oli waid paar sõna.

„Mispärast ei küsi sa ta enda käest, stop. Ta ei waleta sulle. Allan Brooke."

„Asi on selline," jätkas Pauline nüüd. „Kui teie olite Susie koju saatnud ja sealt lahkunud, oli ta isa küsinud, mis mees teie olete. Susie ei teadnud muidugi palju. Selletõttu tekkis isal arwamine, et teie olete hädaohtlik seikleja, kes tulnud Grandisoni just selleks, et tema tütrele läheneda."

„Aga kuidas tuleb ta selle peale?"

„Asetage ennast kord tema seisukorda, Jimmy. Selle asemel, et sõita koju ühes oma sõbrannaga rongiga, jõuab tüdruk koju mitu tundi hiljem — autol. Ja mitte üksi, waid ühe wõõra noormehe seltsis. Kui siis wanamees palub tütrelt seletust, jutustab see, et teie olete äärmiselt salapärane isik, kelle wastu tunneb huwi terwe Grandison. Peale selle jutustasite ju teie tüdrukule ise, et olete oma noorusaastad weetnud tööliskasarmutes."

„See on ka tõsi."

Pauline noogutas peaga.

„Seda usub ka Susie. Ta ei kahtle selles, et kõnelesite tõtt. Kuid sõber, nüüd on tõesti aeg käes, et peate meile awama oma kaardid. Wastasel korral ei saawuta teie wist küll midagi."

Wellington waatas sügawas mõttes enda ette. Samal hetkel kuuldus tänawalt autosireeni läbilõikawat kriiskamist. Barney oli oma pasuna pannud tegewusse.

„Mis see on?" küsis Pauline Gardiner hirmunult.

Wellington hüppas püsti ja jooksis wälja — Barney juure.

„Kuule, Barney, jäta ometi kord oma lollused. Mul läheb weel aega!" hüüdis ta.

„Peremees," algas Barney „sina — — —"

„Ma arwan, et ütlesin sulle küllalt selgelt," katkestas teda Wellington.

„Mul läheb siin weel paar minutit aega."

„Noh, olgu siis — paar minutit," nõustus Barney.

Wellington jooksis tagasi Pauline juure. „See oli minu autojuht. Minu arst on mulle kirjutanud kindla eluviisi. Pean muu seas igal õhtul minema voodisse täpselt kell 9. Barney peab oma kohuseks, mulle neid reegleid meeletuletada, kui nad ise olen unustanud."

Pauline Gardiner raputas pead. „Ikka rohkem ja rohkem saladusi."

„Mis siin siis nii salapärasena tundub?" küsis Wellington närviliselt.

„Ei midagi — absoluutselt ei midagi," rahustas teda Pauline Gardiner. „Kuid, kui võtta arvesse teie head tervist ja suurepärast kehaehitust."

„Kuulge ometi, Pauline . . ." Wellington otsis asjata sõnu.

„Ma kuulen," hüüdis Pauline. „Ma kuulan ju nii suure hoolega, et mul hakkab päris valus."

„On ju . . . ma arvan . . . noh, tõde on lihtsalt see, et ma rohkem jutustada ei või kui ma juba Susie Corbinile rääkisin."

Pauline toetas oma lõua käele ja vaatas Wellingtonile silmi. „Kas teie siis ei taipa kui halvasti teie sellega teete. Kas teie siis ei mõista, et praegusel hetkel on tõde kõige sobivam. Praegu on teil ainult üks tee — see on teie peate oma kaardid avama. Ma tean ainult ühte, mida teile ei saa andestada — see on vaikimine."

„Kuid ma ei või ju rääkida. Andsin oma ausõna, et vaikin."

„On olukordi, kus ei saa pidada isegi mitte ausõna."

„Kuid minu jaoks mitte," vastas Wellington kangekaelselt.

„Teie võite ju neile, kelledele andsite ausõna, öelda, et teie ei saa antud sõna enam pidada."

„Ka see ei lähe."

„Ma ei suuda kuidagi endale kujutleda, milliseid kohustusi wõib teil olla nende „teiste" wastu," arwas Pauline Gardiner mõtlikult. „Kas langete karistuse alla, kui kõnelete?"

„Ei, seda mitte. Seadusega pole mul seni weel kokkupõrkeid olnud."

Pauline tõusis püsti, pani oma mõlemad käed Wellingtoni õlgadele ja waatas noormehele sügawale silmi.

„Armas hea poiss! Ärge olge ometi eesel."

Wellington raputas energiliselt pead. „Ma ei wõi praegu rääkida, ükskõik, mis minust ka ei mõelda."

Pauline läks oma diiwani nurka tagasi.

„Noh olgu siis. Teie ei tohi kõnelda. Nüüd tekib kohe küsimus — mida teie üldse wõite ja tohite! Kindlasti leidub siin mõni kõrwaltee. Ja meie peame selle leidma."

„Mis juhtus siis õieti Susie ja ta isa wahel? Teie pidite ju mulle seda jutustama."

„Nad läksid tublisti tülli. Isa wõttis tüdruku kohe ristküsimuste alla. Susie arwab, et asi poleks olnud nii halb, kui teie hiljem mitte poleks igapäew Susiele helistanud. Susie isa arwas nimelt kindlasti, et Susie ise teatas teile telefoninumbri. Isa andis tütrele kindla käsu, et peab laskma wastata, et teda pole kodus. Susie pidi isale andma nüüd tõotuse, et ta wiimased kuus nädalat walmistub hoolega eksamitele ning ei kohtu teiega üldse. Ainult sel tingimusel lubas isa teda Grandisoni tagasi tulla."

„Kas ta siis Widdecomide juure ei tule?"

„Tuleb, tuleb! Näete teda kindlasti. Ta wõttis kutse wastu juba enne puhkusele minekut."

Wellington käis rahutult toas edasi-tagasi. Polnud just lõbus kuulda, et ta ei saa Susiega enam kohata.

„Pauline," ütles nüüd Wellington ja kogeles. Ta ei julenud awalikult küsida, mida temast mõtlewad

inimesed. Kuid ta pidi seda siiski teada saama. „Ma tahaksin... ma arwan... mida õieti kirjutatakse ja arwatakse minu kohta?"

„Ah, on wäga mitmesuguseid arwamisi. Enamik neist on wäga lapsikud. Mõned arwawad, et teie olete salapiirituse kuningas, kes oma waranduse kogunud hangeldamise teel. Teised jälle usuwad kindlasti, et teie olete mõni suurseikleja, kes tulnud siia selleks, et wõita Susie Corbini ja ta warandust. Seda wähemalt usub kindlasti Susie ise. On ka neid inimesi, kes on walmis wanduma, et teie olete läbipõlenud pangaametnik, wõi midagi muud sellesarnaist."

„Ja milline on teie arwamine, Pauline?"

Pauline waatas talle otsa ja naeris siis wäljakutsuwalt. „Mina olen ainuke, kes leidis niisuguse teooria, millega sobiwad seni teada olewad faktid. Teie tutwunesite naisega, kes oli teist märksa wanem, armusite ja abiellusite siis temaga, enne, kui olite jõudnud selgusele, missuguse rumaluse teie sellega korda saatsite. Siis põgenesite teie tema juurest."

„Wõi nii arwate siis teie. Teie olete siis weendunud, et mina olen kõigiti paras tüüp selleks, et abielluda wana naisega ja kasutada siis tema raha?"

„Ei, seda mitte. Kuid ma arwan, et see kõik juhtus juba mõne hea aasta eest. Teie olete ju wäga heasüdamlik ja pehme mees."

„Ma wõin teile ainult ühte kinnitada, et teie arwamine on püsti hullumeelsus," pahwatas Wellington nüüd wälja. „Ma pole abielus ja pole seda ka kunagi olnudki!"

„Ma ei tahtnud teid sugugi haawata!" ruttas Pauline rahustama.

„Kas olete sellest toredast arwamisest minu kohta kõnelenud ka Susiele?"

Pauline punastas: „Jah — igatahes."

Wellington kummardus nüüd pilkawalt:

„Olen teile väga tänulik!“ Samal hetkel pani Barney oma pasuna jälle töötama. Wellington haaras kübara ja mantli. „Nüüd pean ma tõesti minema.“

Pauline hüppas püsti ja haaras Wellingtoni käsivarrest kinni. „Nii ei tohi teie lahkuda, nii ei tohi teie koju minna!“ hüüdis ta. „Susie oli täna siin ja meie kõnelesime pikalt teist. Teie ei tohi olla meie peale vihane, et meie kõik murrame pead teie pärast. Ma tahaksin teid nii väga aidata.“ Pauline vaatas noormehele silmi. „Ja teie vajate ju abi, mu armas. Eks ole?“

„See on tõsi, ma vajan teie abi,“ vastas Wellington mõrudalt. „Kuid mida pean ma tegema?“

„On vaid üks võimalus teie aitamiseks. Teie peate korraldama oma kodus seltskondlikke koosviibimisi ja need peavad olema nii huvitavad ja algupärased — kui vähegi võimalik.

Need peod peavad aga olema lõbusamad ja omapärasemad kui kellegil teisel varemalt olnud. Vähemalt nad peavad olema kõige kallimad.“

„See on esimene mõistlik mõte, mis teil täna õhtul tuli.“

„See on ka tõesti hea mõte ja teie peate selle tingimata täide viima,“ soovitas Pauline Gardiner. Wellington noogutas nõus olles pead.

„Nii siis, esmaspäeval Widdecombide juures. Head ööd.“

Wellington lahkus.

Tagasisõidul siunas Barney kogu tee Wellingtoni, et see oli jäänud üles kuni kella 11-ni. Wellington laskis teda rahulikult rääkida. Jõudnud koju, riietus Wellington kohe lahti. Kui Barney garaashist tagasi tuli, oli Wellington juba voodis.

„Ära karda, Barney, ma jään nüüd ikka päris tõesti kohe magama,“ ütles Wellington rahustades. Barney jäi ukse kõrvale seisma.

„Ma ei tulnud sugugi sellepärast, peremees," ütles ta. „Tule õige korraks töötuppa ja waata aknast wälja."

Wellington läks nüüd ühes Barneyga töötoa ühe akna juure ja waatas tänawale, mis oli ähmaselt walgustatud.

„Niipalju kui mina näen, seisab puu all kaks meest."

„Jah — kaks detektiiwi."

„Kas oled selles kindel?"

„Nad sõitsid meile järele, kui meie läksime Gardinerid poole. Nüüd on nad jälle siin."

„Kas sa arwad, et meid jälgitakse, Barney? Wõibolla on see Jake'i wemp?"

Barney raputas eitawalt pead. „Jake ei anna selliste lolluste peale raha wälja. Tunneme teda ju wäga hästi."

Wellington kehitas õlgu. „Mis läheb see mulle korda? Kui neile teeb lõbu mind luurata, eks nad tehku seda siis jumala nimel."

„Mina ei ole politseid kunagi hinnanud. Ja mis puutub neisse eraonkliitesse, siis need on walmis müüma maha isegi oma emad," arwas Barney.

Kui nad järgmisel päewal sõitsid Cransville'i ja olid jõudnud Grandisonist juba wälja, waatas Wellington peeglisse ja ütles siis:

„Waata, sealt tulewad ju „salad" jälle."

„Pane õige meie autole täisaur peale. Waatame, mis need mehed siis teewad."

Barney suurendas wähehaawal kiirust. Wellington waatas läbi tagumise autoakna oma jälgijaid. Tee oli küll kuiw, kuid aukline, nii et wäike auto hüples kiirel sõidul hirmsasti.

„Küll neil on nüüd tööd," tähendas ta lõbusalt.

Barney suurendas weelgi kiirust kuni auto kihutas 90-kilomeetrilise tunnikiirusega edasi.

Nüüd ei pidanud tagaajajad enam wastu ja jäid maha. Kihutanud nii kolmkümmend kilomeetrit wiisid

Wellington ja Barney oma auto treeningu laagri aia taha warju ja olid weendunud, et nad lipsasid detektiiwide käest ära.

Jake tuli majast wälja neile wastu ja terwitas Wellingtoni rõõmsalt.

„Poiss!" hüüdis ta. „Küll sina oled aga täpne. Kuidas on lood tänawaharjutustega?"

„Saaksin enne einet 15 kilomeetrit."

„Peenike, mu poiss, wäga peenike!" kiitis Jake südamest ja wõttis taskust telegrammi, mille ulatas pidulikult Wellingtonile.

Wellington murdis selle lahti ja luges:

„Näen ajalehtedest, et sa töötad Cransville'is stop Meie tuleme Cransville'i 15-dal mail stop Otsi mind kindlasti üles stop Ootan stop Palju suudlusi Nora."

Wellington rõõmustas. Nora tulek oli juba midagi.

„See telegramm on Nora McCune'i käest, Jake. Ta kutsub..."

„Ma juba lugesin," katkestas teda Jake. „Sa pead kindlasti minema."

„Kuidas? Ma pean ju siis kuni kesköönі ülewal olema."

„Just!" nõustus Jake. „Mõnikord on ka kasulik kesset tööhoogu weidike logeleda, pealegi, kui tulemas selline tüdruk, nagu seda on Nora McCune. Ta on hea, armas ja otsekohene tüdruk, mida ei saa sugugi öelda enamiku näitlejannade kohta. Nora McCune on naine, missuguse sa kord pead naima. Ta on ilusaim ja targim naine, keda ma kunagi oma elus olen kohanud."

„Wõib olla, õpib ta kord isegi keetma," lisas Wellington omapoolt juure.

11.

Widdecombide juures istus Susanne Corbin professor Widdecombi paremal käel. Neiu wastas — üle laua — istus Wellington, kes oli proua Widdecombi lauanaabriks.

Proua Widdecomb seletas Wellingtonile suure hooga, missuguste eelarwamuste all tema kui intelligentne naine peab kannatama. Wellingtonil oli tegemist, et näha, mis tegi Susie, ja samal ajal ajada juttu ka oma lauanaabriga. Ta oli nii hajameelne, et ei pannud tähelegi, kuidas sõi ära suure tüki torti. Ta oli nii rõõmus, et wõis istuda Susie wastas.

Äkki muutus ta tähelepanelikuks. Keegi oli hakanud kõnelema poksist. Kõik kuulasid hoolega. Professor Widdecomb kirjeldas oma kohtumist ühe elukutselise poksijaga. See juhtunud rongis New-Yorgi ja Chicago wahel.

„Mõlemad mehed — nii poksija ise kui ka tema manager — olid barbaarid, täpselt samasugused, kes omal ajal purustasid Rooma. Manageriga sai weel kuidagi hakkama, kuid poksija ise oli päris wõimatu. Kui ma talle püüdsin seletada kultuuri küsimusi, siis uinus ta lihtsalt magama. Neil inimestel polnud märgata wähematki hingeelu ega elamusi. Poksijal oli maailmatu suur lõug. Tema juba niigi inetu nägu oli wist wõistlustel saadud wigastuste tõttu muutunud weel inetumaks. Ta kõrwad olid suured ja paksud, nina oli wiltu löödud. Ja ta käed!"

Wellington peitis ruttu oma käed laua alla. Ka tema wasakul käel oli üks liige wigastatud ning parem käsi weidi punsunud. Need olid Wellingtoni maailmameistri tiitli wõistluse mälestused.

„Selle inimese käed olid päris wigased, murtud ja wäljawäänatud. Manager jutustas mulle, et mees löönud suures wõistlustuhinas oma rusikad nii mõnigi kord wastu ringiposte."

Wellington naeratas. Ükski poksija ei peksa ringiposte! Kuid teised külalised kuulasid professori juttu awasui.

„Ma ütlesin managerile, et ma pole weel kordagi näinud poksiwõistlust, kuid tahaks seda meeleldi näha. Siis ütles manager mulle: „Kui teie tahate näha era-

korraliselt head wõistlust, siis tulge paari kuu pärast Chikagosse, kus Honeboy Kerrigan wõistleb Earl Wellingtoni wastu.""

Wellington jäi rahulikult ja külmalt istuma, kuid tundis, kuidas talle weri näkku woolas.

Nüüd wõttis sõna ka professor Gardiner.

„Ka mina pole weel kunagi näinud poksiwõistlust. Kas läheme üheskoos waatama, Widdecomb?"

„Tehtud!" oli Widdecomb selle ettepanekuga nõus.

„Ma leian, et see on autu, kui kaks inimest üksteist raha eest peksawad!" arwas pr. Widdecomb.

„Ma ei hakka muidugi mitte alaliseks poksihuwiliseks, kuid, kui kultuurajaloolane, pean oma kohuseks, kord waadata ka poksiwõistlust. Muide, kas keegi siinsetest ehk on näinud poksiwõistlust?"

Külma rahuga wastas Wellington.

„Mina olen ükskord waadanud poksiwõistlust." Kõik pöördusid nüüd tema poole.

Widdecomb küsis: „Ja kas olete näinud ka seda Earl Wellingtoni?"

„Ei," wastas Wellington. „Ma pole Wellingtoni kunagi näinud."

„Selle kõige järele, mis mõlemad mehed mulle jutustasid, olewat see Earl Wellington kõikide aegade suurim poksija. Kuid kange mees olewat ka tema wastane, n.n. Honeboy Kerrigan. Selle Earl Wellingtoni kohta ütles manager, et see olewat magus poiss. Ma küsisin, mis mees selle all mõtleb. Siis seletas manager, et Earl Wellington omab mõlemates kätes „knock out'id". Mõlemate kätega wõib ta oma wastase sirutada pikali.

Ma küsisin siis, et kas on kindel, et selles wõistluses wõidab Wellington? Tema aga wastas, et midagi pole kindel, sest ka Kerrigan pole sugugi naljapoiss. Kui üldse keegi Wellingtonist jagu saab, siis on see waid Kerrigan. See mees wõib ka lüüa. Kuid kes teab, kas Kerrigan üldse saabki lüüa, sest Wellington on nii-

kiire, et wastaje rusikad teda üldse ei taba. Mees soowitas mulle, et ma ei weaks kummagi peale kihla. Seda ma ka teengi."

Wiimaks ometi lõppes see jutt. Proua Widdecomb tõusis, seltskond walgus laiali teistesse ruumidesse.

Wellington wõis nüüd jälle kergemini hingata. Nüüd teadis ta kindlasti, et ükski inimene Grandisonis ei teadnud, et tema oli kuulus poksimeister Earl Wellington.

Wellington leidis Susanna Corbini suurest saalist, kus tal õnnestus neiuga wahetada mõni sõna.

„Ma kõlistasin teile Chikagost mitu korda, kuid teid polnud kunagi kodus."

„Kas tõesti?" küsis neiu süütult. „Mul on wäga kahju, et mind polnud kodus."

Oli selge, et neiul polnud wähematki kahtlust, et Pauline Wellingtonile wõis midagi rääkinud olla.

„Kas ma wõin teid kunagi jälle näha?"

„Mul on praegu palju tööd. Enne sellega walmissaamist pean elama waikselt ja hoiduma seltskonnast ning ka „salapäraste" wõõraste kohtumisest."

„Ja kunas jõuate oma tööga walmis?"

„Arwan, et mul kulub selleks wist 6 nädalat. Kuid, kui ma lõpuks olen walmis, siis pühitsen seda ka wäärilisclt."

Äkki tuli Wellingtonile pähe üks idee. Ta pahwatas selle kohe wälja.

„Umbes kuue nädala pärast — 15. mail korraldan ma peo Nora McCune'i auks. Kas teete mulle seda au ja tulete ka sinna?"

„Oo!" hüüdis Susie. „Te tunnete teda! Ma tahaksin temaga meeleldi tutwuneda. Muidugi tulen ma teile ja te peate tulema ka minu peole, mille annan oma töö lõppedes ja nimelt Smitly restoranis. Kas te tunnete Smitlyt?"

Wellington raputas pead.

„Smitly polegi õieti restoran, vaid omapärase sisseseadega vorstipood ühes tantsusaaliga, kus igaüks, kes astub sisse, võib olla rõõmus. See asutus on meie linnast umbes 40 kilomeetrit eemal Minneapolise maantee ääres. Peale muu on Smitlyl veel suurepärane automaatklaver, teate, niisugune kuhu peab panema rahatüki, et ta hakkaks mängima. Ja kui te oskate Smitlyga hästi läbisaada, siis saate temalt head salawhiskit ja head õlut. Mina joon seda meeleldi suurest kannust."

Wellington oli väga kohmetunud näoga. „Ma loodan, et te teete nalja," ütles ta.

„Aga ei! See on päris tõsi. Ma pole elus kunagi pummeldanud ja tahaksin nii väga tunda, kuidas see ka maitseb."

„Mina olen seda teinud ja võin teile kinnitada, et see ei tasu vaeva."

„Seda ei saa otsustada teiste sõnade järele. Igaüks peab seda ise läbi tegema."

Wellington vaatas talle otsa. Ta oli noor, värske ja ilus. „Mõte, et teie olete joobnud, on mulle vastik," ütles nüüd Wellington.

Nad mõlemad vaatasid üksteise otsa ja kohe tekkis nende vahele sama pinge, mis tuli ilmsiks varem ülikooli koridoris.

„Võib olla, et ma ka seda ei tee," ütles siis Susie, vaatas mehele ning läks teiste külaliste juure.

Wellington lahkus Widdecombide juurest enne kella kümmet. Oli ka viimane aeg, sest Barney tahtis juba oma pasunat tööle panna. Jõudnud koju, läks Wellington trepist üles, kuna Barney jäi auto kallale askeldama.

Wellington tundis hinges mingit kahtlast rahutust. keegi nagu oleks teda varitsenud. Selle ähmase tunde mõjul vabastas ta ennast juba eeskojas üliriietest.

Oma töötoast leidis ta paksu, tugeva mehe, kes oli Wellingtonist pool pead pikem. Mees seisis ukse

juures ja tegi seda, mida ta wist seni alati oli teinud. Ta sihtis oma parema rusikaga Wellingtoni pihta. Ta ei wõinud ju teada, et juba aastaid polnud seda meest tabanud ükski rusik. Wellington hüppas kõrwale, wastase rusik tabas õhku, ja järgmisel hetkel andis Wellington wõõrale hirmsa hoobi kesikehasse. Mees tõmbus kokku ja tardus liikumatuks, nagu suur puu hetk enne langemist. Järgmisel momendil andis Wellington talle weel teise tugewa hoobi lõua pihta, ja mees kukkus pikali nagu puuhalg.

Kirjutuslaua juures soris pabereid weel üks teine mees. See — nähes oma kaaslase saatust — tormas kohe Wellingtoni kallale. Ka see mees ei teadnud, kellega tal tegemist oli. Ta ei teadnud ka seda, missuguse mõnutundega Wellington talle wastu astus. Jõudnud Wellingtoni juure, wajus temagi hääletult kokku. Wellingtoni parema käe rusikas oli teinud oma töö.

Wellington astus nüüd edasi. Ta oli rahul. Detektiiwidest polnud ta kunagi suurt hoolinud. Selliseid mehi Wellington ei arwestanud. Jõudnud waewalt tõsta oma jala järgmise ukse läwest üle, tundis ta peas rasket hoopi, kuulis raksatust, ja siis langes ta pimedusse olematusesse.

12.

Kui Wellington oma silmad jälle awas, oli tuba heledasti walgustatud. Walgus oli nii suur, et ta pidi silmad uuesti sulgema. Ometi märkas ta kohe, et lamas põrandal. Wiimaste aastate kestel polnud ta kunagi all olnud. Kuid ta teadis, mida tuli teha sellises olukorras. Peab kuulama. Kui öeldakse „7", peab püüdma ennast ümber keerata, ja „8" juures katsutakse tõusta üles. „9" juures peab juba olema jalgadel — kui see üldse wõimalik. Sest kui sel hetkel, mil wahekohtunik hüüab „10", käed on weel põranda küljes, siis on kaotus.

Wellington kuulatas, kuid ei kuulnud lugemist. Siis märkas ta, et tema nägu pesti. Nähtawasti oli lugemine juba ammu läbi. Ta püüdis end ümber keerata, et silmi walgusest wälja saada ja näha, mis lahti. Kuid kellegi raske käsi wajus ta õlale ja takistas teda selles.

„Jäe paigale, poiss!" See oli Barney hääl.

„Kui kaua ma „knock-outis" olin, Barney?"

„Paar minutit."

Siis tuli Wellingtoni mälu tagasi. Ta oli oma korterist ukse juurest leidnud ühe paksu mehe, kelle ta oli löönud uimaseks. Sama oli juhtunud ka teise mehega kirjutuslaua ääres. Siis oli ta astunud üle läwe... ja siis oli midagi juhtunud. Keegi oli talle annud koleda hoobi pähe.

„Neid oli wist kolm meest?"

„Kolm jah!"

„Aita mind istuma," ütles nüüd Wellington. Ta pea walutas küll weel tugewasti, kuid ta sai siiski juba istuda. Ta waatas ringi, kuna Barney ta pead sidus. Seal nad seisid kõik kolm näoga wastu seina ja käed ülestõstetud. Barney andis Wellingtoni kätte rewolwri ja ütles: „Wõta see „tuleraud" oma kätte, ja kui mõni neist meestest julgeb liigutada kas wõi oma jäsemeotsa, siis põmmuta ta kohe maha."

Barney lahkus nüüd toast. Wellington hoidis relwa ühes käes ja katsus teise käega oma walutawat pead ning püüdis selgusele jõuda, millega see kolmas mees temale pähe lõi. See wõis küll olla löögiraud wõi midagi muud selletaolist. Rusikaga ei oleks ta saanud nii suurt haawa lüüa.

Barney tuli tagasi ning tõi kausiga sooja wett ja [illegible] ning hakkas Wellingtoni haawa pesema. Äkki tundis Wellington, et ta wasak kõrw hakkas kõrwetawalt walutama. Ta katsus käega kõrwa. Käsi oli werine. Weri walgus olla ka mööda kaela.

„Jõuan järjega kohe kõrwa juure," ütles Barey. „Enne seon kinni peahaawa." Ta wõttis sideme ja sidus Wellingtoni otsmiku osawasti kinni.

„Sinu kõrw on poolest saadik ära." Barney pesi nüüd wigastatud kõrwa puhtaks ja sidus esialgselt kinni. „Siin peab arst natuke õmblema, muidu wist küll ei saa," arwas Barney.

„Millega ta mind lõi?" küsis Wellington tusaselt.

Barney näitas peaga nurka. „Selle tooliga seal."

Wellington pöördus ja nägi nurgas toolitükke. See oli kallis tool ja oli olnud suwila kenamaid kallisasju.

„Ta tabas sind toolijalaga otsmikule, sealt libises toolijalg alla ja kiskus sul peaaegu kõrwa ära. Kurat teab, mis Jake ütleb, kui seda näeb."

Wellington tõusis. Ta wankus weidi.

„Nüüd ärme mõtleme Jake'ist, Barney. Enne kõike ajame asjad jutti nende kolme mehega siin. Kas neil on rewolwrid kaasas?"

„Neil olid need ühes, kuid ma lõin need neil käest maha. Kui ma tulin garaashist tagasi, kuulsin sinu toast mingit rahutust. Õnnekombel oli mul rewolwer käes. Kui jõudsin tuppa, lamas paks mees ukse juures ja wäiksem siin nurgas, kolmas aga kummardus parajasti sinu üle, toolijalg peos.

Siis riwistasin ma nad pikkuse järele seina ääre ja puhastasin ära nende taskud. Paks ei olnud sellega hästi päri ja ma pidin teda natuke „paitama".

Paks, keda Wellington esimesena kohtas ja pikali wirutas, hakkas nüüd kõnelema.

„Mina olen politseist," ütles ta.

Wellington istus laua taha. „Walwa nende järele, Barney, kuni ma helistan." Ta oli Pauline juures tutwunud ühe noore sümpaatse arstiga. See oli doktor Jackson. Sellele kõlistas ta nüüd ja palus teda wõimalikult ruttu tulla tema juure, et ta nõeluks kinni kõrwa haawa.

„Oletan," pöördus ta Barney poole, pannes kuuldetoru hargile, „et peame need peened sellid üle andma politseile. Siin on kindlasti tegemist murdvargusega või haava löömisega."

„Muidugi," möönis Barney.

„Pöörake endid ümber," käsutas krahv kolme — „ümber, tahame näha teie nägusid." Kolm meest pöörsid ümber. Paks, politseinik, näis kohmetunud, aga kaks teist näisid päris hirmunud. „Võite alla lasta endi käed," jätkas krahv. „Kes teist tahab kõnelda?"

„Ütlesin juba teile kord, et olen politseinik," ütles paks ja keeras kuuehõlma pahempidi, et näidata oma ametmärki. „Ma ei ole murdvaras."

„Teie ei ole elukutseline murdvaras, selles olen kindel," oli Wellington nõus. „Aga kui tõepoolest olete politseinik, peaksite teadma, et teie ei tohi astuda revolvriga taskus minu majasse ja et teie ilma läbiotsimise käsuta veel vähem võite mu kirjutuslaua pahupidi pöörata. Või on teil läbiotsimise käsk?"

„Ei," vastas politseinik. „Mul pole seda, kuid ma olen politsenik ja mul on õigus . . ."

„Ärge ärrituge asjatult," katkestas teda Wellington. „Meil oli ülikoolis hiljuti loeng sellel teemil. Ameerika seadused kaitsevad samuti nagu inglisegi seadused kodaniku kodu. See on tema kindlus, kuhu ei tohi kutsumata tulla isegi mitte kuningas. Ameerika politseinikud püüavad aga seda seadust rikkuda. Kui ma leidsin teid siit, oleks ma võinud teid surnuks lasta. Ma ei teinud aga seda. Nüüd lasen ma teid aga sissemurdmise pärast vangistada."

„Ma ütlesin teile juba kord, et olen politseinik," protesteeris paks edasi.

„Kuulsin seda juba," ütles Wellington teravalt. „Kuid see ei muuda asja. Kui teie ei kõnele meile kohe tõtt, istute ikkagi vanglas. Niisiis — mis teile rohkem meeldib — kas minna vanglasse või rääkida tõtt?"

„Nägin neid mõlemaid siin juba mitu päewa ümbernuuskimas. Küsisin nende käest, mida nad otsiwad. Nad seletasid, et on eradetektiiwid Chikagost ja tulnud siia ühe panga ülesandel, mille kassapidaja põgenenud suurema rahasummaga.

Nad seletasid weel, et neil on peaaegu kindlad andmed teie kohta. Ainult üks kord tahtsid nad teie korteri läbiotsida, siis tahtsid nad teid lasta wangistada."

„Ja teie uskusite seda?"

„Nad esitasid mulle oma tunnistused ja märgid. Nad käskisid mind oodata suwila ees ja walwata, et teie ootamatult tagasi ei tuleks, kui teie mõlemad täna sõitsite. peole, arwasid nad, et teie ei tule tagasi enne keskööd.

Mina jäingi wälja ja mõlemad mehed läksid sisse. Minul aga tekkis wäljas kahtlus — mine tea, mis nad seal sees wõiwad teha, ja läksin neile sisse järele. Samal hetkel tulite teie."

„Ah nii," ütles Wellington. „Kui teie mind nägite, pidasite paremaks mind kohe uimaseks lüüa. Sellepärast sihtisitegi oma rusika mulle pähe."

„Nüüd . . ."

„Õnne kombel," jatkas Wellington, „oskan ma wähe poksi. Selletõttu ei täitunud teie kena kawatsus."

Siis pöördus Wellington detektiiwide poole. „Kes saatis teid Chikagost siia?"

Kumbki ei wastanud. Wellington hüüdis nüüd sellele mehele, kes talle tooliga pähe löönud. „Teie seal, awage rutem kui muidu oma suu!"

Mees wõttis taskust ühe kaardi ja pani selle Wellingtoni ette lauale. Kaardil oli ühe tuntud Chikago detektiiwbüroo nimi.

„Ja mis edasi?" küsis Wellington.

„Meile tehti ülesandeks — koguda teateid teie kohta — kes teie olete, mida teete ja kust tulite."

„Ja see tore lugu selle kassapidajaga — see oli pekitükiks politseinikule?" Detektiiw wiskas politseinikule kartliku pilgu, sest see wahtis teda kurjalt.
„Jah," wastas mees.
Wellington pöördus nüüd teise detektiiwi poole.
„Ja mis on teil selle kohta öelda?"
„Meie pidime ju politsei oma nõusse saama, sest muidu ei wõi ju eradetektiiw tungida wõõrasse majja."
„Mõistan," ütles Wellington. „Wana tuntud trikk. Nüüd aga olete ehk nii lahke ja jutustate mulle, mis teie minu kohta olete suutnud wälja uurida?"
„Meie teame, et teie igal hommikul kell 9 lähete ülikooli ja tulete sealt kell 12 tagasi, et lõunatada ja siis autoga linnast lahkuda."
„Kord tahtsite meid isegi jälgida, eks ole?"
„Meil oli wäike ja nõrk auto, sellepärast ei jõudnud meie teiega sammu pidada."
„Nüüd tahan ma weel teada, kelle jaoks teie neid andmeid kogute?"
„Seda meie ei tea. Büroo juhataja seda meile ei öelnud. Meie ülesannete andjad tahawad alati tundmatuks jääda."
Wellington raputas kahjatsewalt pead. „Kaunis rumalalt tehtud," arwas ta. „Kui peremees oleks teile natukenegi mõista annud, kelle huwides teie töötate, siis pääseksite nüüd wist wanglast."
Ta pöördus nüüd teise detektiiwi poole. „Ja kuidas on lood teiega? Kas ehk teile ei sosistatud kõrwa, kes soowib minu kohta teateid?"
Mõlemad detektiiwid wahetasid pilke. Nad jõudsid otsusele. Peaaegu ühekorraga lipsas nende suust: „Ernst Corbin."
„Nii, nii, kui huwitaw!" Wellington tundis endas äkki suurt rõõmu. Ta waatas mõlemaid patuseid naeratades.
„Mikspärast ei kogunud teie minu kohta teateid ülikooli sekretariaadist?"

Mõlemad waikisid.

„Ma aitan teid wähekesi edasi," jätkas nüüd Wellington. „Eriti weel sellepärast, et peate lahkuma linnast juba kesköise rongiga. Ülikooli kartoteegis on kaart, mis kannab minu nime. Sellele on weel märgitud, et ma enne siia tulekut õppisin New-Yorgi ülikoolis.

Kui mina oleksin teie asemel ja ei tahaks minna wanglasse, siis sõidaksin ma New-Yorki ja jatkaksin sealses ülikoolis uurimist. Küsiksin sekretariaadist järele, mida seal teatakse James van Blarcomist. Olen kindel, et teile näidatakse kaarti, millest selgub, et ma õppisin ühes lääne gümnaasiumis.

Edasi otsiksin ma selle wäikelinna üles ja uuriksin põhjalikult James van Blarcomi wanemaid, nende päritolu jne. Paari kuu jooksul oleksite selle kõigega walmis ja wõiksite Chicagosse tagasi sõita ning kõik soowitud teated — kuni tänapäewani kaasa wiia.

Peale selle teate isegi, kui palju saate raha oma ülesande täitmise eest!"

Mõlemad detektiiwid hirwitasid.

„Ma arwan, et teie mõistsite mind?"

Mõlemad mehed noogutasid päid.

Uksekell kõlises.

„See on doktor," ütles Barney. „Ma lähen alla ja lasen ta sisse."

„Nii siis, meie mõistame üksteist hästi?" küsis Wellington. „Teie mõlemad lahkute kohe linnast ja ei näita endid siin enne juunikuu keskpaika. Kui teie seda teete, annan teid sissemurdmise pärast kohtu alla."

„Saame aru," ütlesid mõlemad detektiiwid.

Politseinik oli wahepeal muutunud üha rahutumaks. „Ja mis saab minust?" küsis ta.

„Annan teile nõu minna nüüd kohe koju, ja hoidke ennast nagu auster. Seni kui teie ise peate suu, pole teil midagi karta."

„Kas wõin nüüd kohe minna?"

„Weel üks silmapilk!"

Doktor Jackson oli wahepeal tulnud sisse ja teretas Wellingtoni.

„Doktor, waadake neid kolme meest kord tähelepanelikult. Kas wõite neid pärast ära tunda? See paks seal meelitati tema kaaslaste poolt kurjale teole, kuid nüüd kahjatses ta oma tegu. Teised mõlemad on detektiiwbüroo agendid Chikagost. Koju tulles leidsin nad oma kirjutuslaua kallal sorimas. Meie wahel tekkis wäike seletamine. Jõudsime siiski kokkuleppele ja lahkume üksteisest rahus. Kas wõite neid hiljem jälle ära tunda?"

Doktor Jackson naeris. „Jah, kindlasti. Tunnen nad sadade hulgast ära."

„Tubli!" ütles Wellington. „Arwan, et nii on parem, kui laseme mõlemad „salad" enne jooksma. Paksul pole wist midagi selle wastu, kui jääb weel wähekeseks ajaks siia."

Barney laskis nüüd mõlemad detektiiwid majast wälja.

„Anname neile pool tundi aega. Selle möödudes wõite lahkuda ka teie," pöördus Wellington politseiniku poole. See pidi muidugi nõustuma.

„Doktor Jackson," küsis Wellington. „Barney arwab, et minu haaw tuleks kinni õmmelda. Ma arwan, et ta eksib, sest ma ei wihka midagi nii kui õmblemist."

Doktor Jackson waatas nüüd haawa järele ja leidis, et siiski õmblemata ei saa läbi, ja Wellington pidi selle walu ära kannatama.

13.

Järgmisel hommikul ei saanud Wellington teha oma harilikku jooksu. Ei saanud ta minna ka loengule. Selleasemel magas ta lõunani, tõusis siis üles ja mõtles weel kord läbi möödunud öö sündmused ning sõitis siis Cranesville'i. Jake ei öelnud midagi. Ta esimene küsimus oli: „Mitu nõelapistet sulle tehti?"

Enne kui Wellington jõudis wastata, ütles ta: „Täna meie ei tööta." Siis saatis ta Barney kohe sadulsepa juure, et ta telliks sellelt Wellingtoni jaoks peakaitse, mis kaitseks ta pead ja kõrwa löökide wastu.

Kohe pärast Barney lahkumist wõttis Jake istet ja laskis endale kogu loo üksikasjaliselt ära jutustada.

„Poiss," ütles ta, kui Wellington oli walmis, „see on aga kena lugu. Jällegi tüdruku pärast! Sina oled kaotanud oma mõistuse ja selles on süüdi ainult see tüdruk. Seda tead sa ise wäga hästi. Nüüd oled juba niikaugel, et kakled isegi politseinikkudega."

„Ma ei teadnud ju, et seal oli weel kolmas mees," kaitses ennast Wellington. „Ma ei näinud teda. Ta oli wist ukse taga."

„Oh mu jumal! Parem on, kui meie sellest asjast enam ei räägi."

„Mul on wäga kahju, et see nii juhtus. Arwan, et peahaaw paraneb kümne päewa jooksul."

„Jah, ta paraneb küll, kuid ei parane hästi. Seda tead sa ise paremini kui mina. Ja kui Honeyboy Kerrigan lööb just haawa pihta? Kas sa arwad, et saad siis weel wõistelda, kui su silmad on werd täis!"

„Selleks ajaks on haaw ammu terwe."

„Wõib olla, on, wõib olla — ka mitte. Igal juhul on see halb asi."

Jake waatas nüüd Wellingtonile paluwalt otsa. „Luba mulle, poiss, luba wanale Jake'ile, et sa enam kunagi ei lähe erawiisil poksima."

„Tubli, tubli, Jake," naeris Wellington. „Luban sulle seda senı, kui wõistlus on möödas. Nüüd aga tahan kohe tagasi sõita."

„Tagasi sõita?"

„Jah. Mispärast siis mitte. Mul pole siin ju täna enam midagi teha. Pean weel tegema ühe külaskäigu — ühe professoriproua juure, kes mind aitab korraldada üht pidu McCune'i auks."

„Inimene, sa teed ju mu hulluks!" hädaldas Jake. „Peksad politseinikku, lased siis enda tooliga wigaseks lüüa, käid loengutel, õpid luuletusi pähe, walmistad end ka natuke ette suureks poksiwõistluseks, ja külastad professoriprouasid, et korraldada pidusid opereti-diiwade auks. See ajab mind kord kindlasti hullumajja. Juba nüüd ei saa ma enam ööseti magada. Ikka murran pead, missuguse tükiga sa jälle hakkama saad."

„Ära muretse, Jake," naeris Wellington. „Kõik läheb hästi."

„Wõib olla, läheb," kahtles Jake. „Wõib olla, ka mitte. Kuid ma ei tea, kas minu silmad seda enam näewad."

14.

„Mu jumal!" hüüdis Pauline, kui nägi Wellingtoni. „Mis teiega on juhtunud? Kas teile tungiti kallale?"

„See oli ainult tool," ütles Wellington, ja järgnes talle sisemistesse ruumidesse.

Teelaud oli kaetud. Laual oli ka suur taldrek kookidega, mis näisid Wellingtonile wäga maitswatena.

„Ma joon klaasi teed, kuid maguiat ma ei söö," tõrjus ta tagasi Pauline pakkumise kooki süüa.

Pauline waatas talle silma. „Teie olete weel mõistatuslikum kui tosin teisi inimesi kokku. Pealtnäha olete tugew ja terwe nagu mõni sportimees. Ometi ei tohi teie süüa kooki, peate juba kell 9 olema woodis. Kui teie mulle nüüd ei jutusta, kuidas saite peast haawata, siis lähen teiega lõpulikult riidu."

Pauline istus sohwa nurka ja wõttis mugawa poosi.

„Uskuge, see on tõesti rumalus, et olete minu wastu nii kinnine. Teie wõite mulle usaldada kõik. Kas teie pole weel märganud, et minu käest pole läinud lahti ükski saladus."

„Olgu, selle asja võin ma teile usaldada," wastas Wellington. „Pole mingit põhjust, miks ma seda ei peaks tegema. Palun teid ainult, et teie ei rääkiks seda edasi Susiele."

Pauline Gardiner ajas enda sirgu. „Ma ei räägi seda ühelegi inimesele. Wõite mind täiesti usaldada."

Wellington pani oma teetassi lauale ja jutustas Paulinele siis möödunud öö seikluse. Sellejuures jättis ta ütlemata, et ta politseiniku ja ühe detektiiwi oli löönud uimaseks.

Pauline waatas Wellingtonile poolawatud laugude alt mõtlikult otsa.

„Kas olete kindel, et mõlemad detektiiwid toimiwad nii, nagu teie neile soowitasite teha?"

„Olen selles kindel, ja ka selles, et nad on juba teel New-Yorgi poole. Mõlemad mehed olid hirmu täis, et annan nad ametiwõimude kätte. Peale selle on neil weel teine põhjus, mis neid sunnib wõimalikult kiiresti siit lahkuma. See on paks politseinik, kes on nende peale puruwihane ja neile kohe naha kallale kipuks, kui nad siit leiaks. Mehed ei julge ka oma leiwawanematele rääkida, et nad aeti linnast wälja. Nad teatasid arwatawasti Chikagosse, et nad ei leidnud Grandisonist midagi minu kohta ja otsiwad nüüd edasi New-Yorgist."

„Usun, teil on õigus," arwas nüüd ka Pauline. „Koomilisena tundub waid see, et olete nii kindel selles, et mehed ka New-Yorgis suurt ei saawuta."

„Ma ei usu, et nad seal midagi korda seawad."

Pauline waatas talle silmi. „Aga miks päraft mitte? Nad kohtawad seal kindlasti mõnd teie tuttawat, sõidawad siis läände, ja kui neil jatkub küllalt püsiwust — uuriwad wälja peensusteni teie elukäigu."

„Pauline," ütles nüüd Wellington, et wiia juttu hädaohtlikust punktist eemale. „Enamik detektiiwe ei saawuta peaaegu kunagi midagi."

„Teie ise juhatasite nad ju õigetele jälgedele. Ega nad seda jäta kasutamata."

„Ah, need kaks idiooti ei suuda midagi läbi wiia! Kuid kas meie ei räägiks nüüd parem oma peost. Ma arwan, et meil ei jää pärast ettekandeid enam aega õhtusöögiks. Nii..."

Pauline tõstis oma käe üles nagu liikumist juhtiw politseinik ning hüüdis: „Stop, mu hea sõber! Weel üks hetk. Wõib olla, on need mõlemad detektiiwid küll idioodid, kuid mina pole seda mitte. Arwan, et leidsin selle loo lahenduse."

Wellington tundis, kuidas tema teine kõrw punastas.

„Wõi nii," ütles ta, nii ükskõikselt kui wähegi sai. „Mida te siis arwate?"

„Ma tulin selle peale juba nädalate eest, kui rääkisime oma abikaasaga teist. Jack ütles mulle, et teie haridus on aukline. Te pole saanud süstemaatilist kaswatust. Lahendus on siin niisugune, et te pole sugugi James van Blacorm, waid keegi teine."

Kas pidi Wellington selle nüüd omaks wõtma wõi mitte? Ta ei öelnud esialgu midagi, waid waatas ainult Paulinele silma.

„See on ka põhjus, et teie mõlemad detektiiwid saatsite New-Yorki. Teile on see ju ükskõik, mis nad seal wälja nuusiwad."

Wellington tõusis püsti ja hakkas edasi-tagasi käima. Ta oli õppinud, et ei tohi seista paigal, kui waenlane tungib peale.

„Milline naljakas mõte, proua Pauline!" ütles Wellington. „Küll teie pea aga loob ka kummalisi fantaasiaid."

„Ja ometi on mul õigus," ütles Pauline weendunult. Kuid ta hääles oli siiski juba tunda pisikest kahtlust. Wellington tundis, et naine oli juba eneses ebakindel.

„See tuleb sellest, kui ollakse liig romantiline," noomis Wellington edasi. „Te ise arwate küll, et olete täiskaswanud inimene, kuid tegelikult olete ikka weel koolipiiga, kes usub kõike, mis ta usule teeb rõõmu."

„Ja mis on selle põhjus!" hüüdis nüüd Pauline.

„Sellepärast olen niisugune, et minu elu on romantikata. Sellepärast peangi otsima ise romantikat!"

Wellington jäi järsku seisma: „Mispärast on teie elu siis nii romantikawaene?"

„Te teate ju selle põhjust. Ma abiellusin maailma parima mehega. Kuid mul pole midagi teha. Mul pole lapsi, kelledega saaksin askeldada. Pole mul ka mingit talenti, mille saaksin kasutada ära kunsti huwides. Mul pole wähematki muret. Ma tean, et Jack armastab mind ja armastab alati."

„Ja te armastate ju teda kah. Kui te tema kaotaks, siis oleks te wäga wapustatud."

„Aga ma tahan kord nii meeleldi wapustatud olla," nuuksus Pauline Gardiner.

Wellington naeris ja ka Pauline naeris läbi pisarate temaga ühes.

„Sellepärast kulutangi nüüd selle peale aega, et saaks lahendada teie saladuse. Tahaksin nii wäga wõita teie usaldust. Mis te ka ei öelnud minu romantiliste tunnete kohta, olen walmis kihla wedama, et te nimi ei ole James van Blacorm."

„Ei, see ei ole minu õige nimi."

„Oh!" hüüdis Pauline. „Ma juba pidin hakkama uskuma, et olin endale selle mõtte sisse fantaseerinud."

„Ei, see kord aimasite õieti."

„Istuge siis ometi ja rääkige mulle kõik."

„Ma ei wõi seda teha, Pauline."

„Mii—i—is? Te ei taha mulle öelda, mispärast elate kahsikelu ja ka seda mitte, kes te olete?"

„Nii see on, Pauline. Ma ei tohi teile rohkem öelda — kui juba ütlesin. Ja nüüd kõneleme muist asjust."

„Kuid mina ei suuda enam kannatada. Ühel päewal lõhken ma. Hirmus uudishimu piinab mind."

„Arwan, et enne kui see sünnib, wõin ma teile kõik jutustada. Luban seda teile. Esimesel juunil wastan ma teie iga küsimuse peale."

„Kuid nüüd on meil alles aprillikuu algus. Sinnamaale on weel kaks kuud."

„Waewalt kaks kuud," ütles Wellington. „See on kõik, mis ma saan teha teie uudishimu rahuldamiseks."

„Olgu nii," nõustus Pauline. „Ja mina tõotan teile, et pean kõik oma teada, mis te mulle jutustate." Ta sirutas Wellingtonile oma käe, mida see surus.

„Ah, nii ei kinnitata lubadust, ma olen ju naine!"

Nüüd kummardus Wellington tema kohale ja suudles teda.

Kuus nädalat kestis nüüd jälle Wellingtonil endine üksluine elu.

Kell 9 õhtul läks ta woodisse ja tõusis sealt hommikul kell 6 üles. Ta sõi ainult lamba kotletti ja töötas tublisti.

Nüüd teadis ta mis teha. Ta tahtis wõistluse õnnelikult lõpetada ning siis Susie Corbinile kõik öelda.

Kui ta temale juba kord ütles, et ta on elukutseline poksija, siis pidi ta wähemalt olema maailmameister. Kunagi poleks ta Susiele julenud öelda, et ta on endine maailmameister.

„Nii siis, mu poiss," ütles Jake Wellingtonile ühel päewal, kui wiimane parajasti lamas masseerimislaual. „Täna näed sa Norat."

Wellington ei lausunud midagi. Ta tuju oli selline, et ta ei tahtnud Jake'iga kõnelda ainustki ülearust sõna. Juba Jake'i ilmumine ajas Wellingtoni wihale.

„Ütle mulle armas poiss, kuidas sa ennast praegu tunned?“ küsis Jake.

„Üsna hästi.“

Jake irwitas ja raputas oma pead.

„Pole õige, ma ei usu seda.“

„Tunnen ennast päris hästi,“ kordas nüüd Wellington. „Mis mul siis wiga peab olema?“

„Mis mina sellest tean?“ naeris Jake. „Mina tean waid seda, kuidas on mu oma tuju. Sina jälle pead teadma, kuidas on sinu meeleolu.“

Wellington ajas enda nüüd küünarnukkidele ja waatas Jake'ile otsa.

„Kuule Jake, kui sa nüüd kohe ei lakka selle jutu rääkimisest, siis ...“ Ta tegi käega ühe äigawa liigutuse.

Jake nägu hakkas särama. „Tore! Ah siis nii tunned sa ennast. Suurepärane. Noh, siis on asjad korras. Ega see pole esimene kord, et wana Jake treenib meest poksiwõistlusteks. Sa oled alati olnud gentleman — isegi liig palju. Päris kenake lõbu on mõnel mehel söömine segamini lüüa — eriti weel siis, kui ta sind wahetpidamata kiusab. Eks ole? Minu lõualuud lõite aga terweks.“

Wellington pomises endale midagi habemesse.

„Ma arwan, et sellisel peol, mille sa korraldad Nora auks, pauguwad kindlasti ka shampanjapudelite korgid?“ küsis Jake.

„Kindlasti,“ oli Wellingtoni wastus.

„Nüüd ütlen ma sulle midagi,“ jatkas Jake. „Sa oled toredas meeleolus, ja õiges kaalus, poksid hästi, nagu õlitatud wälk. Sinu jalad kuuluwad esimesse klassi. Su kopsud on suurepärased ning sa oled töötanud hoogsalt. Ja nüüd siis kuule. Täna õhtul wõid sa minu terwiseks juua klaasi shampanjat. Täna meie ei tööta ja sa wõid süüa, mis sa iganes tahad. Wõid ka ülewal olla kas wõi öö läbi. Järgmisel päewal meie ka ei jookse.“

Wellington hüppas massseerimislaualt üles. Tal oli kange tahtmine Jake'ile näkku naerda. Ta teadis, mis oli Jake'i suuremeelsuse põhjuseks.

Jake oli märganud, et alaline treenimine teeb Wellingtoni tuimaks. Nüüd tahtis ta Norat ära kasutada Wellingtoni lõbustamiseks. Wellington kaalus endamisi olukorda. Talle oli aega jäänud weel waid paar tundi. Nora pidi jõudma warsti kohale.

„Barney! Tee ruttu! Peame olema hotellis 15 ajal."

Warsti kihutasidki mõlemad tulise hooga linna poole. Nad jõudsid siiski 10 minutit enne Norat kohale. Wellington kohtus neiuga hotelli trepil. Nora tormas kohe Wellingtoni kaenlasse ning suudles teda.

„Wellington!" hüüdis ta. „Meil pole minutitki aega kaotada. Ma pean sööma kell kuus ja praegu on kell juba wiis. Kas sa ei tahaks paar meie trupi liiget kutsuda õhtusöögile? Need on elawad ja rõõmsad lapsed. Kuid sellest kõigest hiljem." Ta tõmbas Wellingtoni oma käewangu.

„Ütle ometi, et sa rõõmustad mind nähes ja et ma olen tublisti kenamaks läinud."

Nad sammusid üheskoos läbi hotelli westibüüli. Wellington mõtles endamisi, et nei. mõlematel naistel oli midagi ühist, kuigi üks oli blond ja teine brünett. Mõlemad olid harukdaselt elurõõmsad ning nende läheduses ei olnud igaw.

„Noh," ütles Nora, kui nad istusid teelauas. „Jutusta nüüd ja enne kõike, mis su peaga juhtus."

„See on haaw, mille osaw partner lõi lahti juba paar korda. Kuid nüüd on ta juba peaaegu kinnikaswanud."

„Kas see on tõsi, et sa treneerid ja samal ajal ka studeerid?"

„Jah, se on küll tõsi!"

„Aga, mispärast sa nii teed?"

„Sa ju tead, Nora, et ma tahtsin juba ammugi ülikooli minna. Kui ma siis ühel päewal märkasin, et mul selleks raha jatkus ja aega kah oli, siis wõtsin asja kohe käsile."

Nora waatas talle tõsiselt otsa.

„Jah, sellest sa kirjutasid mulle kah tookord. Kuid, nüüd, mil meie istume siin lauas, wõiksid sa mulle ka tõtt rääkida."

„See on ju tõde," protesteeris Wellington. „Mispärast tundub sulle see imelik, kui teostasin selle, mida kawatsesin juba ammu."

„Poiss, ma pole sind küll üleskaswatanud, kuid tunnen sind siiski paremini, kui su lihane ema. Ma arwan, et pole mõtet mulle etteluisata."

„Kuid usu, ma ei luiska ju."

Nora pani oma teetassi lauale ja läks kiiresti Wellingtoni juure. Ta tõstis mehe näo lõugapidi üles — waatas talle silmi ning küsis:

„Kes on see tüdruk?"

Wellington tundis, kuidas ta kõrw läks palawaks.

„Pole ju ühtki tüdrukut."

„Kindlasti on," jatkas Nora oma jonni. „Küsimus seisab waid selles, kas sa teda armastad wõi mitte?"

„Ma armastan teda, kuigi mõnikord olen ta peale nii wihane, et annaksin talle peksa."

Nora istus nüüd uuesti ja walas endale teise tassi teed. „Noh, edasi, mispärast ei jutusta sa edasi! Kas ta on kellegi teisega abielus? Wõi on temaga midagi muud lahti?"

„Ta õpib siinses ülikoolis ning on 20-aastane. Neiu põlweneb wäga heast perekonnast, kes mind sugugi ei wõi sallida. Ma pole tüdrukule weel öelnud, et teda armastan. Ta ei anna mulle selleks ka mingit wõimalust. Alati oskab ta minu eest kõrwale hoida. Ajasin temaga wiimast korda pikemalt juttu 6 nädalat tagasi."

Ta jutustas Norale edasi, kuidas nad Susiega üheskoos sõitsid Lake Ferestisse ja kuidas neiu oli temalt nõudnud, et ta räägiks, kuidas ta teeninud oma miljonid.

„Näed isegi, et minu seisukord pole kuigi hea. Enne wõistlust Kerriganiga ei wõi ma oma õiget nime awaldada. Seda olen Jate'il tõotanud.

Peale selle on loomulik, et ma ei saa temale läheneda, enne kui ta teab, kes ma olen."

Nora raputas kannatamatult pead. „Mispärast mitte! Kui sa tüdrukut armastad, siis pead katsuma jõuda niikaugele, et ka tema sind armastab."

„Kuid seda ei saa ma teha enne kui tüdruk teab, kes ma olen.

Sa ei tunne neid inimesi, Nora. Susie perekond wäriseb juba selle mõtte juures, et peab tutwunema ühe elukutselise poksijaga."

„Just seda rohkem pead sa katsuma tüdrukut oma poole wõita. Ma mõtlesin küll, et sinul on rohkem mõistust! Mina lootsin ... ah, küll sina aga oled tobe!"

„Ja kui meie üksteisele läheneksime rohkem ja ta siis taipab, et ma olen elukutseline poksija — mis siis?"

Nora raputas pead. „Oo, kui kole!" ohatas ta ja naeris.

„Sinul on ju hea naerda," pahandas Wellington, „kuid minul oleks siis kurwad päewad."

„Kuule, armas mees. Oletame, et see tüdruk on sama ükskõikne su ameti wastu kui mina. Siis poleks sul ju mingit põhjust wiiwitamiseks."

„See ei ole aga nii. Minu elukutse on temale kindlasti wastik. Tema ringkonna inimestel on alati olnud palju raha. Nad on ka uhked oma seltskondliku seisukoha peale. Kas sa oled kunagi kuulnud ...?"

„Lühidalt öeldud," naeris Nora, „see on perekond, millistesse tungiwad meeleldi sisse inimesed nagu mina ja sina, kes oma töö ja talendiga endale rajanud tulewiku ja seisukoha."

„Talent!" hüüdis Wellington. „Sinul on talent, kuid on's see nii andekus, kui teine lüüakse rusikaga nii uimaseks, et ta ärkab alles mitme minuti pärast?"

„Rahwas nähtawasti leiab, et on, ega sulle muidu nii suurt raha makseta. Kui minu trupil on eriti hea õhtu, siis teenib ta 3—5-tuhat dollarit. Kuid sina? Lugesin lehtedest, et sa saad mitukümmend tuhat dollarit juba enne seda, kui üldse poksikindad kätte tõmbad. Mind ei ole publik weel kunagi kätel kannud, kuid sinuga juhtub seda õige sageli."

„Nora!" hüüdis Wellington. „Kuule nüüd juba ometi kord. Sa oled kole naine, sa moonutad kõik omamoodi ära. Kuid ära arwa, et sa mind sellega aitad."

„Sa ei lase ju endale midagi seletada!"

„Mida tahad sa mulle siis seletada?"

„Ma tahan sulle selgeks teha, et pole mõtet häbeneda oma elukutset, kui see on kas wõi poksimine. Kui tüdruk sind kindlasti armastab, siis ei tähenda see temale midagi, et sa teenid oma leiba „sirgetega" ja „haakidega"."

Wellington jäi postina seisma. See oli ju tõesti mõte!

„Kuid mida ta küll mõtleb, kui seda kuuleb. Ja mis õigusega ma temale seda üldse julgen rääkida?"

„Minu armas poiss, sul ei tarwitse naise ees sellepärast wabandada, et teda armastad. Kui ta sind armastab, siis on ta ka kõigega nõus. See on juba naiste iseloomu põhijoon."

„Ah, sina ei wõta seda asja küllalt tõsiselt. Sa ju tead, et mina olen püüdnud alati korrektselt toimida."

„Armas poiss," wastas Nora. „Selles pole ma kunagi kahelnud. Sa annad ära kas wõi oma wiimse

särgi, kuid korrektseks jääd sa alati. Selle korrektsuse tõttu unustad sa wist kord isegi suremise. Muidugi, ma tahtsin sind pisut narrida. Ei suutnud kiusatusele wastu panna. Sa oled ju nii lõpmata koomiline. Kuid wõibolla on sul ka õigus. Sina tunned tüdrukut ja mina mitte. Kuidas näeb ta wälja?"

„Ta on wäga ilus."

„Kindlasti on ta seda. Ega sa muidu oleks temasse armunud."

„Ta on nii kena, et seda ei saagi sulle seletada. Sellist naist pole ma weel näinud."

Nora noogutas julgustawalt pead. „Ikka nõnda edasi, mu poiss! Kuidas on tema nimi? Kas on ta brünett wõi blond? Suitsetab ta ka tänawal sigaretti?"

Wellington hüppas wihaselt püsti. „Sa oled labane, Nora. Sa pole teda ju näinudki, mispärast sa teda nüüd pilkad?"

„Oo, armas!" hüüdis Nora ehtsa tundega. „Andesta mulle. Olen mõnikord tõepoolest labane, nii labane kui wõin olla ainult mina. Kuid sa pead seda mõistma. Olen selle tüdruku peale armukade, kes su pea on segamini ajanud. See teeb mulle haiget, et sa armastad kedagi teist ja mitte mind. Ma tean, sa pole mind kunagi tõeliselt armastanud, mina aga kujutlesin nii mõnigi kord, et see nõnda on."

„Kui ma kuulen sind nõnda kõnelewat, siis pean mõtlema Pauline peale," ütles Wellington jämedalt.

„Kas on tema nimi — Pauline?"

„Ei, ei. Tema nimi on Susanna Corbin. Pauline on keegi teine."

„Siis on sul neid koguni kaks!" hüüdis Nora.

„Ei, neid pole mitte kaks tüüpi. Pauline on proua Gardiner. Ta on ühe professori abikaasa, kes minu wastu on olnud wäga hea. Pauline Gardiner wiis mind aga seltskonda."

Wellington waatas nüüd oma taskukella ning haaras mütsi.

„Kell on juba weerand kuus, Nora. Ma pean järele waatama, kas mul kodus on kõik ka korras. Pean enda ka etenduseks ümberriietama. Waheajal tulen sinu garderoobi ning tutwunen sinu ametiwendade- ja õdedega." Ta pani oma käe Nora ümber. „Ja sina Nora, ega sa mind reeda? Ja ega sa ka unusta, et minu nimi on nüüd James von Blacorm?"

„Ma ei reeda sind, ei hüüa sind ka Jimmyks. Ära karda, et ma Susiele ja Paulinele lasen wälja paista, et minul on sinu peale suurem õigus kui neil."

„Nora, ma armastan sind," ütles Wellington, „armastan sind alati."

„Kuid see armastus on teistsugune kui see tunne, mis lõõmab selle teise tüdruku wastu. Ma näen, ta on sind teinud õnnetuks. See ongi minu wiga, et mina sind kunagi õnnetuks ei teinud."

„Sa narrid mind alati ja ma tunnen siis, et olen nagu pisike poisike. Kuid õnnetuks pole sa mind kunagi teinud."

„Ma ei saakski seda taluda, kui oled õnnetu. Kui saan teha midagi sinu heaks, siis teen seda kohe."

„Ja kui leiad jälle paraja wõimaluse minu narrimiseks, siis kasutad selle kohe ära, eks ole?"

Nora waatas talle silmi õrna, emaliku naeratusega. „Sa ei ole ometi minu peale pahane?"

„Ei ole ma sinu peale pahane, Nora. Kuid ma tahaks meeleldi teada, mispärast naised nagu sina ja Pauline, endid ikka sellega lõbustawad, et teewad nagu oleks nad inimesse armunud?"

„Kas tema su eest hoolitseb kah emalikult? See on wäga lihtne — ta lihtsalt peab seda tegema."

„Aga mispärast siis? Susanna Corbin ei kohtle mind sugugi nii emalikult. Ta on mu wastu päris waenulik."

„Muidugi on ta seda. Ta tunneb, et sa tahad teda wõita, kuid on weel liig noor, et tunda soowi wõidetud olla. Mind aga sa ei taha wõita. Sellepärast pole

ma sulle waenulik. Sellepärast tean ma ka, et oled wäga hea poiss. Ma soowiksin, et sa oled minu poeg."

„Mõistan," ütles Wellington. „Sa tunned, et ma ei wõi sulle hädaohtlikuks saada."

„Nüüd aga oleme kärmed," ütles Nora. „Sa oledki juba hilinenud ja mina samuti."

Tükk, millega Nora McCune prowintsis ringi reisis, oli operett. Sama operett oli New-Yorgis läinud wäga suure eduga. Ka Grandisonis oli opereti menu wäga suur. Paljud üliõpilased polnud oma elu kestel operetti üldse näinud. Wellington muretses kõik looshid oma külalistele.

See polnud Wellingtonil kerge — 30 külalist toimetada tungil täis saali, ja panna nad kõik korralikult istuma. Wellington ise istus Pauline Gardineri taga, kuna Susie Corbini koht oli temast tükk maad eemal paremal. Ta nägi, et neiu jutles Tommy Wellsiga. Etenduse alguseks oli weel aega. Seda kasutas Wellington Nora juure minekuks. Ta lahkus oma looshist ja koputas warsti Nora garderoobi ukse pihta.

„Sisse!" hüüdis Nora. Neiu istus suure peegli ees ning oli riietatud imelikku pydjamasse, milles ta esines. See kostüüm tundus küll weidi abstrakt, kuid sobis Norale siiski õige hästi.

„Mul on sinu jaoks lilli, Nora", ütles Wellington. „Kas pean need saatma lawale esimese waatuse lõpul?"

„Muidugi saada nad lawale, kui sul nad juba kord on."

„Lilled on praegu minu looshis".

„See on sinu poolt wäga kena", ütles Nora. „Kuid tead sa, on wist küll parem kui sa neid lilli ei saada lawale, waid wiskad need ise minu kätte — teise waatuse lõppedes."

Wellington läks nüüd tagasi oma looshi. Hetk hiljem awanes eesriie ja opereti ettekanne algas.

Wellington kuulas suure heameelega Nora ilusat laulu ja nautis tema koomilist mängu. Kui langes eesriie, pöördus Pauline Gardiner Wellingtoni poole ja ütles: „Mu jumal, Jimmy! See on ju päris haruldane naine. Kui hästi ta laulab."

„See on tõsi. Kuid ta võib inimesi panna ka nutma, kui mängib kurbi osi!"

Etendus jatkus. Jõudis kätte teise vaatuse lõpp, kus Nora laulis oma shlaagerit, mis kiskus kaasa kõik vaatajad. Rahvas nõudis tormiliselt laulu kordamist, mis ka mitu korda sündis. Nüüd haaras Wellington kätte suure roosíde kimbu ja jäi ootama parajat hetke lillede lavale viskamiseks. Kui Nora tuli välja neljandat korda ja publikule kummardus, heitis Wellington roosikimbu Nora jalgade ette. Nora haaras lilled sülle, surus oma näo neisse ja pöördus siis Wellingtoni poole. Hetke vaatasid mõlemad üksteise otsa. Kuna Wellington seisis oma looshis püsti, siis nägid kõik, et tema oli lillede andja.

Nüüd pani Nora lilled kõrvale, läheneb Wellingtoni looshile ja sirutas oma käed Wellingtoni poole. Wellington kummardus üle looshi ääre ja haaras neiu käed oma pihku. Alles nüüd märkas ta, mis Nora kavatses teha. Näitlejanna hoidis Wellingtoni kätest tugevasti kinni ja tõmbas teda enda poole. Noormehel polnud nüüd teist teed, kui pidi hüppama lavale. Rahvas plaksutas meeletult. Orkester hakkas uuesti shlaagerit mängima.

„Nora!" hüüdis Wellington.

„Hoia takti!" komandeeris Nora ja tantsis tahapoole, tõmmates ka Wellingtoni endaga kaasa. Sellejuures oli ta oma pea heitnud taha ja laulis Wellingtonile näkku.

Laulu lõpuks oli Nora jõudnud lava keskpaika. Wellingtonil jatkus küllalt julgust, et haaras neiu kaenlasse ja suudles teda terve saali nähes.

„Nüüd ruttu lawa taha!" hüüdis Nora ja mõlemad tantsisid käsikäes kulisside taha.

„Mida see tähendab?..." algas Wellington.

„Kuula ainult!" ütles Nora ja osutas käega saali poole, kus rahwas maruliselt plaksutas.

„See lõi läbi! Sa pead minuga tulema weel kord lawale." Ta tõmbas Wellingtoni oma järele lawale, kus mõlemad rahwale kummardusid.

„Walmis!" hüüdis Nora. „Pean nüüd minema riietuma," ütles Nora ja jooksis garderoobi.

Wellington jäi kulisside taha seisma. Tal polnud julgust minna loosi. Wõib olla mõtles Susie Corbin, et tema lawale minek oli kokku räägitud. Wellington tundis, kuidas ta kõrwad õhetasid. Lõpuks läks ta siiski loosi. Pauline waatas talle imestunult otsa ning ka kõik teised. Wellington mõistis nüüd, et Nora polnud teda naeruwääristanud, waid üldist lugupidamist tema wastu weelgi tõstnud.

„Kuidas tulite ometi sellega toime?" küsis temalt Pauline Gardiner, kui Wellington oli wõtnud platsi.

„Nora on mind alati nokkinud, kui ta seda wähegi on saanud," seletas Wellington.

„Ta on ju teisse kõrwuni armunud, kõik nägid seda selgesti."

„Ärge unustage, et Nora on näitlejanna," ütles Wellington. Tal oli kange tahtmine Pauline armamist kinnitada, kuid ei julgenud seda teha, sest teised oleks seda kuulnud.

Nora tõi endaga Kingsbury suwilasse kaasa kuus trupi liiget. Kõik need wõtsid kohe enda peale ülesande — lõbustada Wellingtoni külalisi. Koomik muutis enda kohe jazz-orkestriks. Ta puhus jazzi-flööti, mängis banjot ning jalgadega — trummi.

Kui ta lõpuks wäsis, ruttasid juure kaks teist näitlejat, kes koos Tommy Wellsi ja ühe teise üliõpilasega moodustasid orkestri.

Keskköö paiku walitses Kingsbury suwilas wäga lõbus tuju, lõbusam kui seal kunagi warem oli olnud.

Kella 1 paigu oli seltskond juba niiwõrd hoos, et Wellington sai end wabastada peremehe kohustest ja palus Susie Corbini tantsima.

Neiu oli heas tujus ning Wellingtonil oli tantsides tunne, nagu moodustaksid tema ja Susie ühise terwiku. Mõlemate pead olid nii üksteise lähedal, et nad wõisid kõnelda, ilma et teised seda kuulsid.

„Kas teie töö on nüüd walmis?" küsis Wellington õrnalt.

„Lõpulikult weel mitte. See kestab weel 4—5 päewa. Ma leian, et see on lõbusaim seltskond, mida ma näinud Grandisonis."

„See on kena, et arwate nõnda," wastas Wellington. „Mul oli algul nii suur kartus, et wõib olla ei lähe kõik nii nagu waja. See on esimene kord minu elus, et ma korraldan peo."

„Selle eest on seltskond ka kaugelt üle keskpärasuse — nagu kõik muugi teie juures."

„Mida mõtlete selle „üle keskpärasuse" all?"

„Noh shampanjat näeb ju tänapäewal nii harwa. On haruldane ju ka see, et saab palest palesse näha sellist kuulsust nagu — Nora McCune. Ta on lihtsalt waimustaw. Kena oli waadata, kuidas ta teid tõmbas lawale ning teile laulis. Ta tegi seda suure osawusega ja teie tõrkusite nii wäga wastu."

„Ma tundusin enesele päris poisikesena."

„Otse selle wastu. Teie esinesite kui hästi kaswatatud ja wäga armastuswäärne inimene."

Orkester lakkas mängimast ja Wellington pidi oma käe Susie ümbert ära wõtma.

„Nüüd nägin, et teie pole kaugeltki nii wanameelne — nagu ise räägite," jatkas Susie.

„Kas see tähendab, et ma saan omale ka järgmise tantsu?" küsis Wellington.

„Ei, seda mitte, sest selle ma lubasin juba Tommy Wellsile. See tähendab aga, et paluti teid ametlikult minu poole — Smitly juure."

„Kas on see teie kindel otsus, seda pidu ikka korraldada?"

Endastmõistetavalt! Ross Walker ütles, et Smitly on ainuke koht Ühisriikides, kus saab paari dollari eest hea peatäie. Meie tahame nüüd proowida, kas see wastab tõele."

Wellington waatas nüüd Susiele näkku ja katsus endale kujutleda, kuidas näeks see näoke pärast tosina ruhisklaasi tühjendamist wälja. Ja ta otsustas seda ettewõtet takistada.

Wahejajal oli asjaarmastajate orkester puhanud ja hakkas nüüd uuesti mängima. Tommy Wells tuli Susie juure ja palus lubatud tantsu.

„Ma loodan, et teie ei korralda seda pidu," ütles Wellington. „Kuid teie kutse wõtan ma meeleldi wastu."

„See on ju tore!" hüüdis Susie Wellingtonile üle Tommy Wellsi õla, tantsides eemale.

Kell pool kolm hakkasid külalised wähehaawal lahkuma. Kui Ross Walker tühjendas wiimast shampanjaklaasi, oli kohal weel kuus inimest. Peale Pauline Gardineri ja Nora olid teised kõik juba mantlites. Siis tekkis kellegile mõte, et wõiks mängida weel ühe grammafoniplaadi.

Wellington tantsis selle tantsu Noraga. Kui hiljem kõik tulid laua ümber kokku, et tühjendada uuestitäidetud shampanjaklaasid, pani Nora äkki oma käed Wellingtoni õlgadele ja ütles:

„Lemmik, ma olen nii wäsinud ja tahaksin kangesti magada. Ma magaksin meeleldi siin."

„Pauline," pöördus Wellington pr. Gardineri poole, „kas oleksite nii lahke ja wiiksite Nora woodisse. Teie ju teate, kus asuwad wõõrastetoad."

„Muidugi," nõustus Pauline.

Nüüd tekkis jutlemisse piinlik paus, mida professor Gardiner püüdis sel teel kaotada, et pani ette klaasid tühjaks juua. Nii nad istusid kuni Pauline tagasitulekuni. Siis lahkusid Susanna Corbin, Helen Scott, Tommy Wells ja Ross Walker ning — nagu Wellingtonile näis — wäga kiiresti.

„Nüüd tegite jälle toreda asja," pöördus Pauline Wellingtoni poole, kui uks oli sulgunud nelja äramineja järel. „Meie peame nüüd ööseks siia jääma, Jack," ütles ta oma mehele.

Professor Gardiner naeris. „Jääb sellega! Mina olen wäsinud ja läheks meeleldi woodisse ning kas wõi kohe."

„Olgu, olgu, mine sinna tuppa magama, kuhu meie panime oma asjad. Mul on Jimmyga weel wähe rääkimist."

„Jimmy, mispärast teie ometi ei öelnud, et see ei lähe?" ütles Pauline, kui professor oli läinud magama. „Mispärast ei wisanud teie teda lihtsalt wälja?"

„Kas teie arwate, et see on ebasünnis, kui Nora siin magab?" küsis Wellington.

„See on ju kuulmatu ja wõimatu," jätkas Pauline. „Kas olete kaotanud oma mõistuse?"

„Minu armas Pauline," ütles Wellington jääkülma ja üliwiisaka häälega. „Nora McCune on minu wana sõbranna, kes seisab mulle lähemal kui keegi teine. Meie oleme üheskoos üleskaswanud ja mina wiskaks teda sama wähe wälja kui oma ema. Ja kui tõesti nii on, et need inimesed, kes ise armastawad eriti heameelega mööda pimedaid nurke ringikolada, kuid hämmastuwad, kui Nora McCune minu juures ööbib, siis wõiwad need inimesed minna ja mul pole neist kahju."

„Kas see käib ka Susie Corbini kohta?"

„Ei. Arwan, et ta mõistab mind, kui talle asja ära seletan. Peale selle arwan, et ta pole sugugi shokeeritud."

Pauline kulmud liikusid ülespoole. „Kas teie ei märganud, missuguse näo ta tegi, kui teie mind palusite Norat magamistuppa juhatada?"

„Ei, ma ei pannud midagi tähele."

„Seda oleksite aga pidanud tegema. Susie oli ju päris üllatunud näoga."

„Kas see on tõsi, wõi tahate selle wäitega ainult oma waadet kinnitada?"

„Mu jumal!" hüüdis Pauline. „Mul pole mingit tarwidust oma wäiteid kinnitada. Wõi arwate teie, et ma ei tea, mis Grandisonis lahti on. Nagu poleks ma küllalt näinud ülikooli mitmepealist moraalimõistet!"

„Teate mis, Susie Corbin kawatseb korraldada ühes kahtlases kõrtsis üht pidu. See on kellegi Smithy worstibaar, kus saawat odawalt osta alkoholi. Mis teie arwate, kas tal on õigust ja julgust arwustada Nora ööbimist minu majas, kui tal on ees sellised plaanid."

„Muidugi on tal seda."

„Ma ei usu, et Susie Corbin on selline idioot, et teeb seda."

Pauline Gardiner naeris. „Mitte Susie pole idioot, waid teie ise. Kes hakkab moraalimõisteid mõõtma loogilise mõõdupuuga. Sellest on küllalt, et niisugune wõi teistsugune moraal on olemas. Ja Grandisoni moraal on niisugune — nagu ma teile seletasin."

Wellington käis kiiresti edasi-tagasi ja pistis käed smokingi taskutesse. Talle tundus nagu oleks ta saatnud korda suure roima.

„Kõige halvem on see," jätkas Pauline halastamatult, „et teie ise ei märganud, kui halvad tagajärjed sellest kõigest veel võivad tulla."

„Kuidas nii?"

„Võtame näiteks, et ülikooli võimud saavad selle loo teada. Ja ma olen kindel, et see nii ka kujuneb. Teid kuulatakse siis üle ning teie peate jutustama, et pidu algas alles peale teatrietendust ja kestis mitu tundi pärast keskööd. Ei jäe saladuseks ka see, et joodi shampanjat. Selle kõige tulemuseks on aga, et iga üliõpilane, kes oli siin, peab ülikoolist lahkuma, kuna minu mehele ja professor Widdecombile antakse viisakalt mõista, et nad esitaksid lahkumispalved."

„Ma ei anna kedagi välja," ütles Wellington.

„Ja kuidas tahate teie takistada, et see teistkaudu ei saa teatavaks?"

„Võtan kõik vastutuse enese peale. Kui nad tahavad mind väljaheita, siis tehku nad seda jumala nimel."

„Aga teie ei saa endale võtta mingit vastutust, sest naisüliõpilased ei tohi üldse ülikooli valitsusele registreerimata pidudest osavõtta. Samuti on neile keelatud shampanjat juua. Kui saadakse teada, et nad olid täna õhtul siin, siis visatakse nad halastamatult ülikoolist välja, kui teie ka minupärast kas või tiritamme kasvatate. Ja mis puutub minu Jacki . . ."

Wellington oli põhjalikult löödud, ja Pauline pöördus minema täie teadmisega, et ta oli noormehe teinud hinge põhjani kurvaks.

Jõudnud esimese trepiastme juure, pöördus ta veel kord Wellingtoni poole.

„Nüüd lähen ma magama, sest muidu ei suuda ma kiusatusele vastu panna, teile veel seletada, mis teie kõik korda saatsite."

„Veel üks hetk, Pauline. Nagu ma aru saan, seisab hädaoht selles, et täna siinolnud ei pea oma suud?"

„Kindlasti kõnelewad nad sellest teistele. Kuid rohkem peab kartma seda, et teie teenrid lobisewad sellest."

„Hiinlased ei lobise midagi wälja. Sellepärast ma nad palkasingi."

„Kuid köögiteenijad polnud ju sugugi hiinlased," ütles Pauline ja jättis Wellingtoni oma kurbade mõtetega üksi.

Kui Wellington järgmisel hommikul alla tuli, oli professor Gardiner suwilast juba lahkunud. Wellington saatis Barney hotelli — Nora tänawriietuse järele ja läks söögituppa einet wõtma. Warsti ilmus uksele Pauline Gardiner. Ta kandis ikka weel õhtukleiti ja oli wäga wärske ilmega.

„Teie näite endaga wäga rahul olewat," ütles Wellington.

„Seda ma ka olengi. Ärgates mõtlesin kohe teie eilse peo peale, ja ma arwan, et niipea teist sellist Grandisonis ei nähta."

„Teie tegite oma asja ju suurepäraselt, Pauline."

„Seda ma usun," wastas Pauline. „Nüüd aga lähen ma oma õhtukleidis kohe koju."

„Ma saadan oma autojuhi teie koju, et tooks teile teised riided."

„Ah ei, ma lähen niisama," keeldus Pauline. „Ma tahan nõnda oma hoowist läbi minna, et mu naabrid wõiksid seda näha ja imestada, kus ma küll olin."

Nora wäljus parajasti oma magamistoast pyjamas ja hommikukuues ning teretas Paulinet kui oma wana sõbrannat. Wellington nägi suure kergendustundega, kuidas mõlemad naised lobisesid einetamise ajal ja hiljem kadusid üheskoos kuhugile tükiks ajaks. Pärast seda, kui Nora oli enda ümberriietanud, wiis Wellington mõlemad daamid oma autos Gardinerite maja ette, kus Pauline lahkus. Lahkudes suudles ta Norat.

„Mispärast nii kurb?" küsis Nora, kui nad kahekesi autos istusid.

Wellington raputas nukralt oma pead. „Kunagi ei mõista ma maailma. Sa tead, mis mulle siin kõik on juhtunud. Lisaks sellele oli mul öösel teraw jutuajamine Paulinega ja nimelt — sinu pärast."

„Ma kuulsin seda kah pealt," ütles Nora. „See oli hirmus naljakas ja ma pidin isegi woodis weel selle üle naerma."

„Sina kuulasid siis meie juttu pealt?"

„Aga muidugi. Teie mõlemad karjusite ju nii kõwasti, et ükski sõna ei läinud mul kaduma."

„Siis tead sa ka seda, kuipalju waewa see minult nõudis, Paulinele seletada, et sinu soow minu juures ööbida polnud sugugi halb."

„Jah, muidugi!" hüüdis Nora ja hakkas naerma.

„Mis siin siis nii naljakat on?"

Nora nägu hiilgas suurest heameelest. Ta oli saanud hakkama jällegi ühe kelmusega.

„See polnud mõeldud sugugi nii süütult," jatkas Nora.

„Mis?" küsis Wellington.

„Aga just nii, mu lemmik. Ma tahtsin sind sihilikult kompromiteerida — niipalju kui sain."

„Nora," ütles Wellington. „See polnud sinust sugugi ilus. Arwan, et läksid oma naljaga liig kaugele."

„Mu armas poiss. See polnud sugugi nali. Tegin seda selleks, et sind aidata."

„Noh, sellega ei aidanud sa mind wist sugugi. Ja ma ei saa seda ka kuidagi uskuda, et sa mind sel wiisil püüdsid aidata."

Nora koputas Wellingtonile sõbralikult õlale. „Ära kiirusta, waid oota. Pean sulle ütlema, et hoolimata mu pahameelest, meeldis sinu Susie Corbin mulle hästi. Ta on noor, ilus ja huwitaw. Ta omab kõik, mida peab omama üks naine, et teda armastatakse."

„Ma ju ütlesin sulle, et ta on haruldane."

„Niipalju ma ei ütleks. Sina muidugi arwad seda igast tüdrukust, kellesse kord oled armunud. Sul on aga õnne, mu armas, et ta ei kuulu n. n. headest perekondadest pärit pateetiliste tüdrukute hulka, kes abielluwad kolm korda ja lahutawad sama palju kordi, ning ometi ei tea, mis on armastus.

Sinu Susie on selleks liig elurõõmus, kuid ta peab weel palju õppima, et teada —naise suurimaks õnneks on anduda sellele mehele, kelle ta ise on endale walinud. Igatahes — ma loodan, et ta warem wõi hiljem jõuab sellele äratundmisele. Siis ei pööra ta enam wähematki tähelepanu pisiasjadele, mis teid nüüd takistawad."

„Usud sa tõesti, et ta minu wastu midagi tunneb?"

„Kõik armunud mehed on nagu lapsed. Ma ei kannata, et oled nii saamatu. Kui Jake sõlmis kokkuleppe wõistlusteks Kerriganiga, siis ei küsinud sa sugugi: „arwad sa, et teda saab wõita?" waid hakkasid kohe treneerima. Mispärast ei tarwita sa sama meetodit ka tüdruku juures?"

„Sa unustad, et ma olen poksija ja tema..."

„Lora!" katkestas ta jutu Nora.

„Sa arwad siis, et see ei tähenda midagi?"

„Muidugi tähendab see natuke. Kõik inimesed, kes ennast peawad — kes teab mis, waatawad poksijate peale üleõla, ning peawad neid tooreteks ja metsikuteks inimesteks. Tüdruk kohkub muidugi, kui kuuleb, et oled poksija. Kuid sama kindel on ka see, et sa ei paranda põrmugi asja sel teel, kui talle igapäew paarkümmend korda helistad ja küsid, kas teda saab ja tohib wõita."

Tund hiljem sõitis Wellington ühes Barneyga Cranesville'i ja lõi kolm treeningukaaslast üksteise järele uimaseks. Ei saanud teisiti, kui Jake pidi telegraafiteel tellima kohale neljanda partneri.

„Noh, Barney," küsis Wellington, kui ta lamas masseerimislaual, „kuidas mu tänane löök tundus kah?"

„Peremees," wastas Barney. „Ma arwan, et see mees, kes 15 ringi sellist peksmist wälja kannatab, pole weel sündinud. Sina oled maailma kõigi aegade parim poksija."

17.

Kaks päewa hiljem sai Wellington dekaani prl. Atwateri käest kirja, milles see kutsus teda oma büroosse. Wellington luges kirja kaks korda läbi ja kutsus siis kohe Pauline.

„Seal ta ongi," ütles Pauline, kui oli kirja läbi lugenud.

„Teie arwate, et ta on juba kuulnud meie peost?"

„Kindlasti. Kuid tal pole mingit õigust teid enda juure kutsuda, waid peab kuuldust teatama edasi kõrgemale ülemusele. Ta on lihtsalt nõnda uudishimulik, et ei suuda ennast taltsutada — teid ise ülekuulamast.

Tulge õhtul minu juure teele. Seal räägime kokku, mida temale jutustame. Ma kutsun ka Susie oma juure. Tema tunneb prl. Atwaterit hästi ja wõib teile anda kasulikku nõu."

Kui Wellington hiljem sõitis Pauline juure, leidis ta selle üksinda kodust. Pauline andis Wellingtonile teed ja arwas, et kõige parem oleks, kui ta prl. Atwaterile jutustaks ette ühe toreda wale.

„Teie arwate, et ma peaks talle ütlema, et minu juures polnud üldse mingit pidu ega olengut?"

„Jah, seda teie peate tegema. Olen kindel, et ta on kuulnud waid mõnd segast klatshi ning tal puuduwad tõendused. Ta teeb suured silmad, kui kuuleb, et siin tegemist waid keelepeksmisega. Ja kuigi ta wõibolla aimab, et teie ei räägi tõtt, pole tal midagi teha, sest tal puuduwad ju tõendused."

„Aga Pauline, terwe linn teab ju, et ma wiisin teatrist hulga inimesi enda juure."

„Seda küll. Kõike ei saa muidugi mitte warjata. Kuid paljugi wõime ainult enda teada pidada. Ülikooli walitsus ei taha sugugi awalikku skandaali ja karistus määratakse wõrdlemisi kerge. Tahetakse ju hoida ülikooli head nime."

„Kui lood tõepoolest on niisugused, siis imestan ma, et prl. Atwater selle asja wastu üldse huwi tunneb. Ta peaks kuuldu nii ruttu kui wähegi wõimalik püüdma unustada," kahtles Wellington.

Uksekell helises.

„See on Susie," ütles Pauline.

Wellington läks ja awas ukse.

Wäljas leidis ta Susie seiswat, riietatud walgesse sportkleiti ja pisike spordimüts peas. Ta oli rõõmus ja naerew nagu alati. Neiu naeris Wellingtonile wastu nagu tahtes öelda: „Nüüd ma tean, missugune teie tõepoolest olete."

Pauline seletas nüüd uuesti oma kawa, et tuleb katsuda niipalju warjata kui wähegi saab. Susie kuulas waikselt pealt.

Siis pöördus Pauline Wellingtoni poole: „Ja mida arwate teie härra van Blacorm. Kas teie saate hakkama waletamisega?"

„Muidugi, ma ju wõin waletada," arwas Wellington, „kuid küsimus on, kas ta seda usub?"

Susie noogutas nõusolles pead. Nende silmad kohtusid. Siis pöördus Susie Pauline poole.

„See pole sugugi nii lihtne küsimus. Kui prl. Atwater on sellest asjast kuulnud nii mõndagi, siis ei aita warjamine kuigi palju."

„Mu jumal! Mis meie siis peame tegema!" hüüdis Pauline.

„Mina ei suuda kujutleda, et mind heidetakse ülikoolist wälja," kurtis Susie.

„Ka mina ei suudaks seda taluda, et teid heidetakse välja," ütles Wellington omaltpoolt.

Ta tõusis püsti ja jäi kamina ette seisma.

„Ma arvan, et siin on ainukeseks paremuseks — rääkida tõtt. Arvan, et on kõige parem, kui räägin prl. Atwaterile kõik, nii nagu oli. Mul pole ju mingit põhjust häbeneda, et korraldasin peo. Usun, et see oli lõbus õhtu. Muidugi, ma ei registreerinud seda õhtut, kuid ma ei teadnud ka, et selline nõue olemas oli. On tõsi, et joodi shampanjat, kuid joobnud polnud keegi. Peale selle olid külaliste hulgas ka kaks professorit ühes oma abikaasadega. Ainuke asi, milles mind võidakse süüdistada, on — eeskirjade rikkumine."

„Temal on hea idee, Pauline," ütles Susanna Corbin. „See meeldib mulle päris hästi."

„Kui teie prl. Atwaterile jutustate, et mina olin ka peol, siis kaebab ta ka minu peale. Ta teab, et ma teda ei salli ja teda alati pilkan. Selle eest ei jäta ta mulle kättemaksmata, kui tal selleks vähegi võimalust on —" arvas Pauline.

„Kuid ma ei ütle prl. Atwaterile ju ühtki nime. Ütlen, et ma ei anna temale oma külaliste nimesid välja, sest nende sissekukkumises olen ju süüdi ainult mina."

„Ma leian, et see on ilus mõte!" hüüdis Susie. „Arvan, et prl. Atwater kuuleb esimest korda tõtt oma ametiajal. Seni on talle kõik ikka varjanud ja luisanud."

„Ma arvasin, et teie olete temale juba kord tõtt rääkinud, prl. Corbin," ütles Wellington. Ta vihjas sellega Susie ütelusele, et ta rääkinud prl. Atwaterile, mitu korda teda suudeldud.

Susanna taipas kohe, kuhu sihtis Wellington.

„Ma ütlesin talle tõtt ainult üldiselt," vastas ta ruttu. „Peale selle polnud see sugugi ametlik ülekuu-

lamine. Ta tahtis ainult rahuldada oma isiklikku uudishimu. Ta lubas mulle kindlasti, et jätab enese teada, mis minult kuuleb."

„Mina pean aga wäga riskantseks sellisele naisele, nagu seda on prl. Atwater, rääkida täit tõtt," arwas Pauline.

„Ma igatahes katsun seda teha," ütles Wellington kindlasti.

Susanna Corbin nõustus kah sellega. „See on kindlasti kõige parem. Riietuge nii, nagu läheksite pärastlõuna wastuwõtule ja ajage temaga juttu nagu omasugusega."

Susie waatas temale hindawalt otsa. „Kui teie wähe wanem wälja näeksite," arwas ta mõtlikult.

„Ma olen 24-aastane."

„Pange endale õige prillid ette. See annab teile wähe wanema wälimuse."

„Kas peawad need olema pika, musta nööri otsas?"

„Jah. Kui teil on prillid ees, kepp ja kindad käes ning wõtate tarwitusele oma tuntud kombed . . ."

„Mis kombed? Mida teie sellega mõtlete?"

Mõlemad naised naersid. Susanna wastas: „Ma arwan, et teie peate ennast kõigiti kopeerima, härra van Blarcom."

Wellington läks koju teadmisega, et tema ja Susie mõistawad üksteist wäga hästi. Neil mõlemil olid täiesti ühesugused arwamised, kuidas wastata prl. Atwaterile.

18.

Järgmisel päewal kell 5 sõitis Wellington dekaani bürroosse. Ta auto oli puhtaks tehtud, ja Barney kandis autojuhi wormi. Wellington ise oli riietatud musta kuube ja triibulistesse püksstesse. Ta ninal asetsesid prillid. Need segasid teda alaliselt. Kui ta astus dekaani ootetuppa, waatasid teda seal töötawad ametnikud

suure huwiga ja sosistasid omawahel. See tõstis Wellingtoni julgust ja ta astus dekaani kabinetti üsna enesekindlalt.

Prl. Atwater oli suurekaswuline ja täidlane naisterahwas. Ta hääl oli wali nagu allohwitseril, kes harjunud käsklema.

„Ma olen teist kuulnud juba õige palju, härra van Blarcom," algas preili Atwater.

„Wõi nii?" küsis Wellington ja asetas endale prillid ninale.

„Jah. Wiimastel kuudel on teie nime ju nii sageli nimetatud. Ülikooli distsiplinaarkomisjon tahtis kord isegi teie minewiku hakata uurima. On lewinenud kuuldused, et teie olete tulnud meie ülikooli, et õppida tundma selle elu mõnesuguste sihtide saawutamiseks. Mina tegin aga ettepaneku, et meil pole põhjust segada teie ellu, seni kui täidate meie määrusi ja pole ilmutanud meie wastu mingit waenulikku tegewust."

„See oli teist wäga lahke."

„Ma hindasin neid kuuldusi lolluseks, sest ma ei saanud teid kuidagi pidada mõneks tähtsaks isikuks, kes meie juures elutseb warjunime all. Kuid wiimasel ajal on mul põhjust oletada, et see siiski wõib nõnda olla. Teie ei ole sugugi üliõpilase moodi. Öelge mulle nüüd ise, kas need kuuldused on aluseta wõi mitte?"

Wellington mängis oma prillidega, waatas hetke prl. Atwaterist mööda ja siis järsku talle silmi.

„Jah," wastas ta. „Need kuuldused pole päris aluseta. Ma olen siin, et tõepoolest õppida tundma ülikooli elu. Kui ma poleks seotud ausõnaga, siis jutustaksin teile meeleldi sellest pikemalt. Kahjuks ei wõi ma aga seda teha. Wõin teile ainult öelda, et minu siinwiibimine pole sugugi selleks, et teile kuidagi sünnitada kahju."

„Ma ei taha teid sugugi sundida kõnelema," jätkas prl. Atwater. „Teie põhjused pole mulle sugugi tähtsad. Kuid mul on teilt küsida ka weel midagi muud. Kuul-

sin, et wähe aega tagasi olnud teie juures mingi öine pidu, millest wõtnud osa ka mitmed lawastatistid ja paljud üliõpilased. Pidu olnud wäga lärmirikas ja alkoholiküllane. Olewat kestnud kuni hilishommikuni."

"See on õige, et minu juures oli wäike peoke, prl. Atwater. Kuid et see oleks kestnud kuni hilishommikuni, see küll tõele ei wasta. Peale selle ei olnud minu külaliste hulgas mingeid statiste, waid näitlejad, ja nagu teie isegi teate, on näitlejate ja statistide wahe samasugune — nagu sõjawäes ohwitseride ja sõdurite wahel. Alkoholi ei joodud, waid ainult shampanjat."

"Meie peame ka shampanjat alkoholiks," tähendas prl. Atwater.

"Kas tõesti?" küsis Wellington.

"Aga milleks siis teie seda peate?"

Selle küsimise eest põikles Wellington osawasti kõrwale.

"See maksis mulle palju waewa, enne kui sain muretseda shampanjat. Kuid mingit muud jooki ei tahtnud ma oma külalistele pakkuda, sest kartsin, et nad siis jääwad winti. Wõin teile kinnitada, et minu peol polnud ühtki joobnud inimest."

"Ma tahaksin meeleldi kuulda, kuidas see asi kõik juhtus," soowis prl. Atwater. "Kas wõite mulle seda algusest lõpuni üksikasjaliselt kirjeldada?"

"Muidugi!" rõõmustas Wellington ja jutustas nüüd kõik ära. Ta jutustas, kuidas teda kõikjal linnas wõetud wastu wäga sõbralikult. Sellepärast tahtnud ta seda lahkust millegagi tasuda. Kawatsedes juhust, et tema sõbranna, näitlejanna McCune tuli oma trupiga siia linna, otsustas ta korraldada peo, kuhu kutsus kõik oma head tuttawad. Ühtekokku oli tema majas sel õhtul 40 inimest.

Kui Wellington lõpetas oma aruande, pahwatas prl. Atwater täiest kõrist naerma.

"Ma ei mõista parimagi tahtmisega, mida leiate siin naerda?" küsis Wellington imestunult.

„Seda ütlen ma teile kohe," naeris prl. Atwater. „See on ju päris ennenägematu süütus, millega teie olete rikkunud meie määrusi ja korraldusi. Ma usun küll, et teie pakkusite oma külalistele just sellepärast shampanjat, et nad ei jääks purju, kuid mulle tundub see idee kangesti naljakana."

„Wõib olla on see tõesti naljakas, kuid ta on ka praktiline."

„Härra van Blarcom, teie awameelsus on lihtsalt üllataw. On täiesti selge, et teie toimisite kõige paremate kawatsustega. Ja teie wõite olla kindel, kui leidub mingi wõimalus, seda asja sumbutada ilma skandaalita, siis kasutan ma seda kindlasti." Prl. Atwater naeratas Wellingtonile emalikult wastu.

Wellington oli rõõmus. Ta oli lahingu peaaegu juba wõitnud. Kuid ta tahtis saada siiski kindlat teadmist.

„Kas wõin ma midagi teha, et selle asja likwideerimist kergendada. Ma ei tahaks, et teised kannataksid minu pärast. Kas sellest jatkub, kui ma lahkun ülikoolist?"

„Ei. Need noored inimesed on juba küllalt nii wanad selleks, et nad teawad, mida wõib teha ja mida mitte. Kuid mõistan neid, nad ei suutnud jätta minemata sellisele peole, nagu seda kindlasti oli teie oma. Pealegi wõttis sellest osa kuulus McCune. Ma arwan, et kõige kohasem on — see lugu matta aktidesse ja sinna ka jätta."

„Kas wõite seda kindlasti korda saata?"

„Ma wõin seda teha ja ma teengi seda, kui lubate mulle, et teie tulewikus enam ei korralda selliseid pidusid — wähemalt ilma luba küsimata."

„Luban teile seda rõõmuga."

„Jään siis teie peale lootma."

Wellington lahkus aupaklikn kummardusega prl. dekaani juurest ja käskis Barneyl sõita koju. Teel sinna nägi ta Susie Corbini üle tänawa minewat. Ta

oli arwatawasti käinud Pauline juures ja läks nüüd koju. Wellington käskis auto peatada, astus wälja ja tõi Susie autosse. Neiu waatas temale sama naeratlusega otsa, millega oli teda waadanud wiimasel kohtamisel.

„Tulen praegu prl. Atwateri juurest,“ seletas Wellington. „Kõik on parimas korras.“

„Teie wõitsite siis?“

„Tegin nõnda nagu meie otsustasime.“

„Rõõmustab mind, et meie kawa osutus heaks. Mul oleks wäga raske olnud ülikoolist lahkuda. Oleks läinud halwasti ka Paulinel, Jackil ja Widdecombidel.“

„Olen enese peale isegi wähe uhke,“ ütles Wellington. „Tegin enda ehk natuke süütumaks kui tegelikult olen, kuid waletada polnud mul siiski waja.“

„Teie oskate ennast ju suurepäraselt süütuks teha. Kuid sellepärast ei maksa teil weel kujutada, et saate ennast pesta puhtaks ka minu silmis. Nüüd mitte enam!“

Wellington kohkus neiu waenulikust toonist. „Mida tahate sellega öelda?“ küsis ta.

„Tahan sellega öelda, et pean teid silmakirjatsejaks. Kui ainult mõtlen sellele, kuidas tegite mind narriks, wõiksin wihast hulluda.“

„Aga ma pole teid ju kunagi narriks teinud.“

„Ma ei taha tõesti enam sellel teemil kõnelda.“

„Kas tahate minuga tulla õhtust sööma?“

„Ei, ma ei tule teiega õhtust sööma.“

„Kunas näen ma teid jälle?“

„Täna õhtul on ju Smitly juures minu pidu. Teie olete ju palutud . . .“

„Kas teie tõesti Smitly juures . . .?“

„Kindlasti. Täna lõpetasin oma töö ja seda tahan ma wähekesi niisutada.“

„Aga . . .“ tahtis Wellington midagi öelda, kuid loobus sellest kohe, sest polnud ju enam midagi öelda.

„Teie ei saa oma jutuga sugugi edasi," pilkas Susie.

„Jah, ma ei saa tõesti edasi."

„Mispärast katsute siis seda nii kangekaelselt?" küsis neiu külmalt.

Wellington aitas nüüd neiu autost välja. Jätnud Susiga jumalaga, istus ta wihaselt tagasi oma kohale ning ütles Barneyle:

„Barney, täna õhtul lähen ma wälja."

„Mitte ilma minuta," wastas see.

„Tubli. Meie sõidame kodust ära kell 10."

„Ja, sinu magamine, peremees?" küsis Barney.

„Üks öö ees wõi teine taga. Peale selle olen ma praegu nii heas wormis, et üks magamata öö wõib seda ainult parandada."

19.

Wellington laskis oma auto peatada Smithy restorani lähedal.

„Ma ei imesta palju, kui siin täna läheb löömiseks," ütles Wellington Barneyle.

„Ega sedagi tea. Mina olen kõige peale walmis," wastas Barney. „Ära aga käsitsi kokku mine. Pole waja palju, et su peahaawa lahti lüüa."

„Ära karda, mul pole wähematki isu peksmiseks," rahustas Wellington. „Istun siin natuke, wõib olla tantsin kah ja lähen siis koju."

Barney lahkus nüüd autost ja kadus kusagile, kuna Wellington jäi sõidukisse istuma. Ta waatas kõrtsi hoonet ja kuulatas lärmi, mis sealt kostis. Imelik tunne wallutas teda. See oli nagu koduigatsus. Seest kostus klawerimängu ning kellegi hääl laulis lõbusat lööklaulukest. Inimesed seal sees olid wist juba heas hoos. Nüüd taipas Wellington, millest tuli talle see kurb tunne. Ümbrus tuletas meele tsirkust, kust

ta oli põgenenud. Need olid olnud wäga halwad päewad. Ta raputas endast need mälestused ja astus Smitly kõrtsi sisse.

Saali ühes nurgas asetses elektriklawer, mis oli alati walmis mängima, kui keegi wiskas sisse rahatüki. Seina ääre oli ülesseatud lauad. Saalist wiis uks worstibaari, kus oli näha palju üliõpilasi ning ka mustatöölisi.

Susie Corbin istus ühes Ross Walkeriga ja Tommy Wellsiga ühe laua ääres. Kui Susie nägi Wellingtoni, wiipas ta temale käega. Wellington läks nende juure ja nad tegid temale ruumi. Susie küsis Wellingtonilt, mida ta tahaks saada.

„Jooksin meeleldi midagi," wastas Wellington.

Susanna wiipas kohe kelnerile, kes lähenes lauale. See oli pisike mehike, suur räpane põll ees. Ta tõi Wellingtonile suure klaasitäie mingit weniwat piimataolist wedelikku. Wellington jõi sellest lonksu ja tegi kindlaks, et see oli salaalkohol.

„Teie peate klaasi tühjaks jooma," sundis Ross Walker.

„Kui teile jook puhtalt ei meeldi, siis segage sinna hulka limonaadi, siis kaob halb maik."

Wellington otsustas jooki juua niisama, nagu ta oli. See oli päris koleda maiguga.

Keegi wiskas rahatüki klawerisse, see hakkas mängima. Kohe palus Wellington Susie tantsima. Neiu tuli. Tantsides küsis Wellington Susielt: „Mispärast peate mind silmakirjatsejaks?"

„Ei, seda ma teile ei ütle. Ütlesingi ennist rohkem kui waja." Sellejuures waatas Susie noormehele wäljakutsuwa naeratusega otsa. „Teie wõtate elu liig tõsiselt."

„Wõtan seda tõsisemalt kui teie teate aimata."

„Jätame jutu," noomis Susie. „Meie tulime ju tantsima."

Wellington nõustus ning waikis. Ometi oli tal tunne, et Susie tantsib temaga meeleldi. Kui nad läksid laua juure tagasi, istus Wellington Susie juure. Kui teised läksid tantsima, walas Wellington alkoholi oma klaasist ära ja täitis selle siis limonaadiga. Ross Walker ja Tommy Wells jäid warsti joobnuks. Esimene hakkas jorutama mingit laulu, kuna teine muutus äkki kurwameelseks. Wellington pidas ümbrust terawalt silmas. Ta püüdis kõigiti mängida head seltskonnainimest. Kaks pikka tundi kestis see nõnda. Siis nägi ta kuidas worstitoast tuli salkkond mustatöölisi saali. Mehed waatasid iharate pilkudega Susiet ja julgustasid üksteist neiut tantsima kutsuma. Wellington lükkas oma tooli wähe tahapoole, et saaks kiires korras tõusta.

Susie tantsis parajasti Ross Walkeriga, kui üks mees eraldus üldisest salgast. See oli hiiglasuur mees ja kandis sinist tööpluusi. Ta haaras Ross Walkeri õlast kinni ja urises.

„Küllalt noormees, nüüd tantsin mina selle preiliga."

Ross Walker wihastas. Ta waatas meest üliwihase pilguga ja käratas siis: „Wälja!"

Mees sinises pluusis wirutas noormehele hoobi näkku. Ross Walker langes maha nagu niidetud.

Susie põrkas ehmunult tagasi. Suur tööline püüdis oma kätt panna tema ümber.

„Nüüd läheb lahti," mõtles Wellington ning haaras suure mustatöölise käsiwarrest kinni.

Mees rabeles enese lahti ning wirutas tugewa hoobi Wellingtoni lõua sihis. Kuid Wellingtoni lõuga polnud weel tabanud ükski rusik. Noormees kummardus wälkkiirelt, ja wastase rusik wuhises üle tema pea. Hetk hiljem lõi Wellington ise. Ta rusik tabas wastase nina. Suur mees langes maha nagu puunott. Wellington haaras nüüd Susanna Corbini käe

ja tõmbas neiu ühes enesega wäljakäigu poole. Uksel wõttis ta neiu sülle ja kandis nagu lapse üle tänawa autosse.

„Laske mootor käima," ütles ta neiule ja jooksis ise tagasi kõrtsi, wõttes jooksul kuue seljast. Ta teadis, mis nüüd baaris lahti läheb. Pikalilöödud töölise sõbrad ei jäta asja niisama, waid tungiwad üliõpilastele kallale, kelledest nad oma suure hulgaga kindlasti üle on. Mida ta aga mitte ei teadnud, oli see, et wahepeal oli ilmunud platsi Smithy ise. Kui Wellington jõudis saali, oli lärm waikinud. Smithy — suur mees, mitmed sügawad armid näol, seisis ikka weel uimasena maaslamawa töölise juures ja wibutas tööliste poole ähwardawalt keppi, mis oli tal käes. Barney toetus seljaga worstibaari uksepiida wastu ja hoidis üht kätt selles taskus, kus oli ta rewolwer. Üliõpilased old hirmunult kogunenud ühte saalinurka ja ootasid seal wastaste kallaletungi.

„Kes siin üksainus kord julgeb piiksatada, saab kohe ühe üle torni," ähwardas ta ja pöördus siis Wellingtoni poole. Ta häälest kostis suur aupaklikkus, kui ta ütles: „Mu härra, mida pean tegema selle seliga?" Ta osutas maaslamawat töölist.

„Laske ta jooksta. Meie läheme nüüd kohe koju."

„Wäga hea, mu härra," ütles Smithy ja kummardus nüüd maaslamaja juure ning raputas seda tugewasti. Mees tuli pikkamööda meelemärkusele. Smithy aitas ta jalule ning mees tuigerdas raskel sammul minema.

Nüüd ajas Smithy ka teised töölised saalist tagasi worstibaari. Barney walwas ikka weel uksel, käsi taskus walmis. Susie külalised korjasid nüüd ruttu oma mantlid kokku. Samal hetkel ilmus uksele Susie Corbin.

„Kõik on korras," rahustas teda Wellington. „Lahing on juba läbi."

Neiu ohkas kergendatult.

„Kas ma wõin teid wiia koju?" küsis Wellington.

„Jah, kuid oodake seni, kui olen jätnud jumalaga oma külalised."

Wellington jäi üksi ootama. Smitly läheneb talle. „Meister," sosistas ta. „Mul on ütlemata kahju selle pärast, mis siin juhtus. Ma lobisesin Barneyga ja ei pannud sugugi tähele, kunas see sell saali tuli."

„Ei tee wiga, kõik on ju jälle korras," rahustas Wellington.

„Kas teie käsi on korras?"

„Täiesti. Ma tabasin ju ta nina."

„Barney jutustas mulle teist. Meie teenisime ühes Barneyga merewäes. Tema treneeris mind nii hästi, omasin merewäe raskejõustiku tiitli. Kui teie oleksite oma käe selle ahwi nina wastu katki löönud, siis oleks mul sellest olnud tõsiselt kahju.

Wellington sirutas Smitlyle oma käe wastu, mida teine südamlikult raputas.

„Rõõmustab mind teid tundma õppida, kuid ärge minu õiget isikut paljastage. Need inimesed siin ei tea, kes ma olen?"

„Noh," naeris wana Smitly, „kas teie ei märganud siis, et ma ütlesin teile „minu härra". Ärge sellepärast muretsege, mu poiss. Soowin teile kõige paremat edu wõistluseks Kerriganiga."

„Tänan wäga," wastas Wellington. Ta nägi Susiet endale lähenewat. „Palun öelge Barneyle, et oleme nii kaugel, et wõime sõita."

Kui Susie jõudis Wellingtoni juure, pilgutas Smitly wiimasele kawalasti silma ja eemaldus.

„Härra van Blacorm," ütles ta, „ma palusin teie autojuhti, et ta wiiks koju Ross Walkeri."

„Tõesti?" küsis Wellington ja tundis kuidas ta süda hakkas kloppima.

„Jah, ega teil midagi selle wastu ole?"

„Aga muidugi mitte. Ma isegi rõõmustan selle üle. Ma pole ju teiega enam kaua aega üksi olnud."

Algul rääkisid nad ühest ja teisest. Kuid Wellingtonil oli tunne, et neiu tahab temale öelda midagi tähtsamat. Ta oleks tahtnud alati nõnda neiu kõrwal istuda. Wellingtonile oli wäga meeltmööda, et Barney oli läinud Walkerit koju wiima ja tema — Wellington — sai neiuga üksinda autos istuda ja lobiseda sellest ja teisest.

„Ma usun," ütles neiu, „teie wist arwasite küll, et ma ei märganud, et teie terwe õhtu kestel kordagi minu klaasi wiina ei walanud."

Wellington pani auto seisma. Oli linnani weel waid paar kilomeetrit. Neiu ei protesteerinud selle wastu.

„Ma ei arwanud, et teie seda märkate."

„See tegi mulle suuresti nalja," jatkas neiu. Ta pööras oma näo Wellingtoni poole ja sellele näis nagu oleks see nägu temale pimedusest wastu naeratanud. Imeliku häälega küsis siis Susie edasi: „Mispärast tegite nii?"

Sellele ei teadnud Wellington midagi wastata. Juba awas ta oma suu, et wastata: „Sellepärast, et armastan teid." Kuid ta ei julgenud seda öelda ja wastas: „Kuna ma ei wõinud näha teid joobnuna."

„Ma poleks niikuinii joonud. Mu õhtu ebaõnnestus täiel määral. Selles on suuresti süüdi ka koht. Ei meeldinud mulle sugugi Smitly baar. See oli wäga rumal mõte — Smitly baaris olengut korraldada. Peale selle olid kelnerite põlled kole mustad. Kui ma ennast purju joon, siis tahan ma olla rõõmus aga mitte kurb."

„Mina olen näinud palju joobnud inimesi," ütles Wellington. „Nad pole peaaegu kunagi rõõmsad. Et joobnult olla rõõmus, peab olema rõõmus juba enne joomist, kuid siis pole ju enam wajagi juua."

„Ma tean seda. Igaüks teab seda. Teie wiisite täna oma tahtmise läbi. Kas teile sellest ei jatku. Peate siis alati moraalitsema?"

„Mul on wäga kahju, Susie," wastas Wellington. „Ma tahtsin teile jutustada, kuidas ma ennast tunnen..." Ta kogeles, sest talle tuli meele, et oli öelnud neiule Susie. Wellingtonil oli nüüd kange tung kõik need saladused välja lobiseda, milliseid wõis rääkida ainult siis, kui neiu teadis, kes ta on?"

„Noh, kuidas teie ennast tunnete?" küsis neiu.

„Olen rõõmus, wäga rõõmus, et teile Smithy juures midagi ei juhtunud ja teie sealt terwelt lahkusite. Sellepärast ei tee see mulle külma ega sooja, et teie mind nüüd maha teete."

„Mul oli päris hirm," rääkis neiu edasi, „kui see kole mees lõi Walkeri pikali. Arwasin, et asi lõpeb meile wäga halwasti. Kartsin, et metsik mees teeb teid pihuks. Ross Walker on ju ometi wäga tugew poiss ja tuntud hea poksijana. Teie olete aga nii peenike ja sale. Teie olete wist küll õige sitke."

„Jah, ma olen kaunis sitke."

„Teie olete wist ka õige kiire. Ma ei saanud teie rusika liikumist üldse mitte jälgida. Nägin waid seda, kuidas see koletis lõi teid. Kuid ta wist ei tabanud teid?"

„Ei, ta ei tabanud mind."

„Teie rusik lõi teda raskesti, sest ta kukkus pikali nagu wälgust rabatud."

„Ma arwan, et ta komistas Ross Walkeri üle."

„Teie andsite wist küll õigel ajal selle hoobi," uudishimutses Susie edasi.

„Wõib olla. Kuid sellistel juhtumistel tegutsetakse nii kiiresti, et pärast ei mäleta enam midagi."

„Mina olin ka nii ärritatud, et ma ei saanud enam mdagi mõtelda," rääkis Susie Corbin. „Leidsin enese täiel määral alles siis, kui istusin teie autos."

Wellington ootas. Ta oleks meeleldi kõnelenud mõnest muust asjast, kuid ta ei teadnud isegi, millest, ja

waikis sellepärast. Raske oli see ootamine. Wellington pidi mõlemate kätega kõwasti tüüriratlast kinni hoidma, et mitte neiut süleIusse haarata.

„Tahaksin teie käest midagi küsida," algas Susie waikse häälega. Ta nagu kõhkles. „Et tänane õhtu nurjus, selles on süüdi just Ross Walker ja Tommy Wells. Need mõlemad on minu peale wihased. Teie teate ju, et iga ühing peab ülikooli aastapäewal korraldama awaliku banketi. Igal ühingu liikmel on õigus tuua kaasa ühe härra oma lauanaabriks. Nüüd on mõlemad poisid üksteise peale kole wihased, sest ma pole weel otsustanud kumba ma neist peaks kutsuma. Ja ma ei teagi, keda just kutsuda. Nad on wiimasel ajal ka minu peale wihased. Täna õhtulgi polnud nad minu wastu kuigi sõbralikud. Mina pean aga selle küsimuse kiires korras otsustama, sest olen juba küllalt wiiwitanud. Ükskõik kumba ma ka neist kutsun, teine jääb minu wastu ikka wihaseks."

Neiu waikis ja Wellington ootas, mis edasi tuleb. Oli waewalt usutaw, et Susie tahtis selles suhtes küsida nõu Wellingtonilt.

„Näete nüüd isegi, missuguses raskes olukorras ma olen."

„Jah," nõustus Wellington.

„Teie pole ka just mitte wäga abipakkuw, eks ole, Jimmy?"

Wellington haaras weel tugewamini rooliratlast kinni ja tal õnnestuski rahulikult istuma jääda.

„Ma ei tea tõesti mitte, kuidas saan mina teid aidata. Mina ei saa ju otsustada, kumb neist mõlemist on rohkem wäärt kutsuda."

„See on ju selge, et teie peate Tommy Welsi Ross Walkerist wäärtuslikumaks. Mispärast ei taha teie seda öelda? Mispärast ei anna teie mulle nõu, et kutsuksin Tommy Wellsi?"

„Sellepärast, et mul poleks suuremat rõõmu, kui teie ei kutsuks kumbatki."

„Arwasin juba, et teil tuleb selle asja kohta pikem sissejuhatus. Mul endalgi oli kord niisugune tore mõte."

Susie ootas nüüd hetke, nagu ootaks ta Wellingtoni edasirääkimist. Kuid see ei lausunud midagi.

„Ma arwan, et kutsun siis teid," lõpetas Susie.

Wellington ei lausunud midagi, ei oleks saanudki midagi öelda, sest ta istus paigal nagu post.

„Prl. Susanna Corbin julgeb teid paluda oma lauanaabriks 13. mail kell 9." Ta naeris. „Seal saab ka tantsida. Palutakse ka wastust."

„Ma ei saa kahjuks tulla." Wellington ei tunnud oma häält enam ära. „Ma olen selleks päewaks juba kutsutud. Pean minema Chikagosse."

„Ah nii." Neiu hääles oli pahameel ja imestus. Kuid ta kogus end õige ruttu. „Sellest on mul kahju," jatkas ta kergel toonil. „Ma ei teadnud sugugi, et kawatsete sõita Chikagosse. Olin päris kindel, et teie tulete."

„See on mul täiesti wõimata. Ma ei saa oma lubadust kuidagi tagasi wõtta."

Wellington teadis, et Susie ei wõta tema seletust kuigi tõsiselt. Ta tundis, kuidas sõbralik tunne, mis nende wahel oli walitsenud, wähehaawal kadus. Nad olid nüüd weel ainult tuttawad, keda juhus kokku wiinud.

„Sõidame nüüd jälle edasi," ütles neiu, „muidu jõuawad teised enne mind koju." Wellington pani auto uuesti liikuma. „Laske mind seal nurga juures maha," ütles neiu ja waikis.

„Kas teie ei taha mulle öelda, mispärast teie nimetasite mind silmakirjatsejaks?" küsis Wellington.

„Oh, see pole kuigi tähtis asi. Mul'on kahju, et see asi meil üldse kõne alla tuli."

„Kuid teie ise wõtsite selle küsimuse üles ja see tundub mulle imelikuna, et teie nüüd ei taha anda mulle lähemat seletust."

„Tahtsin teile öelda, mis teist arwasin. Teie peate ju ennast teistest alati paremaks ning arwustate teiste elu ja eriti weel suudlusi. Teie teete seda sellise hooga, nagu oleks teil selleks seaduslik õigus. Selline ülespidamine ei meeldinud mulle. Sellest hoolimata pidasin ma teist lugu. Alles hiljem märkasin ma, et teie olete pokeerija. See oli raske löök mulle. Olin sellega juba harjunud, et teie hoiate oma minewikku saladuses. Lõppude lõpuks on see ju mulle ükskõik, kas teie olete läbipõlenud panga-kassapidaja wõi alkoholi salakaubitseja . . ."

Samal hetkel sõitis nende juure üks auto.

„Need on teised," ütles Susie ja wäljus autost.

„Kui ma Chikagost tagasi tulen, siis ütlen teile, mis ma olin enne seda kui tulin siia, ja mis ma ka praegu olen ning warsti enam ei ole. Sellest kõigest jutustan ma teile siis, kui tulen Chikagost tagasi."

„Ei, seda ei saa teie teha, sest ma ei taha teid enam kunagi näha. Mulle ei meeldi silmakirjatsejad."

„Kuulge nüüd ometi. Seda ütlesite mulle juba kord, kuid jätsite ütlemata, mispärast mind selleks peate."

„Ah, seda teate teie ise sama hästi kui minagi, et Nora McCune reetis teid. Kui ta oma käe pani teie kaela ümber, siis teadsime meie kõik."

„Ta tegi minuga ainult nalja. Parem ärge rääkige enam," ütles Wellington ja osutas teiste peale. kes grupis lähenesid.

„Pole ju mingit põhjust arwamiseks, et ta ei ole teie armuke. Ma ei tee teile ju sellepärast mingit etteheidet. Ma pole enam kooliplika. Mida ma aga kuidagi taluda ei suuda, see on see alatine moonutamine. Minge jumala nimel ja weetke temaga oma nädala lõpp Chikagos. Minul on küllalt sellest kometist. Ma ei taha teid enam kunagi näha, ei kunagi enam!"

Wellington ei saanud talle midagi wastata, sest teised olid nende juure jõudnud ja Susie kadus nende hulka. Ilmus ka Barney, ja Wellington pidi kojuteel ära kuulama tema noomitused.

„Mispärast sa ei wilistanud, peremees, sa ju tead, et ei wõi minna kokku sellise rämpsuga. Kujutle, mis siis oleks saanud, kui terwe bande oleks sulle kallale tunginud. Nad oleks wõinud su surnuks lüüa. Milleks oli waja nendega kaklema minna?"

„Aga Barney," protesteeris Wellington. „Ega ju mina seda asja algatanud. Tööline tahtis neiut sülle haarata. Ma lõin teda ainult üksainus kord ning sellest jätkus tema uimastamiseks. Ma tegutsesin suure tähelepanuga."

„Jah, tüdruku wastu olid sa tõesti tähelepanelik. Sellest sa ju ainult mõtled."

Barney rääkis kaua ja Wellington laskis teda rääkida. Ta teadis, et mida wähem ta wastu rääkis, seda rutemini lõpetab Barney oma kõnewalingu.

Lõpuks wäsis Barney ja tema kõnewoolu tekkisid pausid. Ühte neist kasutas Wellington ja ütles:

„Sul ei tarwitse tunda sugugi hirmu. Ma ei kõnele temaga enam kunagi."

„Tõesti!" ei uskunud Barney.

„Sa ei usu?" küsis Wellington omakord.

„Muidugi ei usu ma seda."

Barney uskumatus andis Wellingtonile uut julgust. Kui Susie kuuleb tema wõistlusest Kerriganiga, siis taipab ta ka, et Wellingtoni äkiline sõit Chikagosse polnud sugugi ühenduses Nora külastamisega. Ta oleks nüüd meeleldi tahtnud Norale öelda, kui wähe kasu ta oli saanud tema abist.

20.

Aastapäewa hommikul lamas Wellington masseerimislaual — ühes Chikago hotellis — ning laskis ennast Barney poolt tugewasti hõõruda. Ta polnud

juba kaks päewa midagi söönud. Ka juua ei tohtinud ta midagi. Kui jänu hakkas teda kangesti piinama, andsid nad temale pool sidrunit imemiseks. Peale selle sai ta kolm korda päewas supilusika täie teed. See oli kõik, mida Wellington tohtis süüa. Ometi oli ta ikkagi weel nael raskem kui õigus. Ta pidi sellest naelast saama läbi, wõi ta kaotas 10.000 dollarit, mille Jake oli maksnud sisse kautsjonina.

Jake ja Mullin astusid sisse ja waatasid Barney tööd pealt.

„Poiss, ma pean sulle ütlema, et üks reporter on siin," ütles Jake.

„Kihuta ta minema," wastas Wellington.

Wiimaste päewade jooksul oli teda nii palju usutletud ja üleswõetud, et ta kannatus oli juba katkenud. Ta ei wõinud lehemehi enam näha, samuti ka poksientusiaste, kes kippusid wägise hotelli ja püüdsid teda kas wõi näpuotsaga katsudagi.

Jake waatas Mullinile otsa ja lausus siis: „Muidugi kihutaksin ma ta minema, kuid . . ."

„Kuid! Mis kuid?" wihastas Wellington.

„Ta räägib, et ta on üliõpilane ja et tal olewat küllaldasi tõendusi awaldamiseks, et sina oled van Blacorm."

Wellington tõusis istuma ja laskis oma jalad masseerimislaualt alla rippuda.

„Ma mõtlesin, et sa hoiad selle saladuses, Jake?"

Jake kehitas õlgu. „Ma tahtsin seda, kuid nüüd ei tule sellest enam midagi wälja. Kõik platsid on müüdud. Seda polegi enam tarwis. Minul on see ju ükskõik, sest mina ei wea kihla, naine ei luba."

Nüüd kõneles ka Mullin. „Sellel noormehel näikse kõik teated taskus olewat. Peale selle on ta päris tore poiss. Ta jutustas mulle, et ta on tehnikumi üliõpilane ning töötab Grandisoni lehe kaastöölisena. Ma arwan, sa peaksid teda wist küll wastu wõtma."

Wellington naeratas. Ta tahtis, et Susie saaks kõik võimalikult ruttu teada. Ta kahjatses ainult, et ta ei saanud temale kõike isiklikult jutustada. Kuid võibolla oligi nii parem.

„Tubli," hüüdis ta, „las noormees astub sisse."

Ta tõmbas endale jalga lühikesed spordipükstid ja kätte poksikindad.

Paari minuti pärast tuli Mullin ühe sihvaka noormehega sisse. Noormehel olid punased juuksed ja näol ilme, et ta oli erutusest otse lõhkemas.

„Minu nimi on Erikson, härra Wellington, ning ma tulen „Grandisoni hommikuteataja" ja „Chikago õhtulehe" ülesandel ja . . ."

„Rõõmustan teid nähes," ütles Wellington ning sirutas reporterile oma käe.

„Ma pole küll teiega tuttav, kuid olen teid sageli näinud," jatkas reporter. „Ma olin ka sellel teatrietendusel, kus Nora McCune teid kättpidi tõmbas lavale. Ka nägin ma sageli teie autot."

Wellington noogutas nõustudes peaga.

„Hiljuti kirjutas üks ajaleht pikemalt Wellingtoni treeningust ning avaldas ka paar pilti, mis kujutasid tema treeningulaagrit, mis pidi asuma Grandisoni läheduses. Selles artiklis oli jutt ka Wellingtoni autost. Wellingtoni auto sarnanes täiesti sellega, millega olin teid näinud sageli sõitmas. See asjaolu äratas mu kahtlust ja ma hakkasin asju uurima. Meie lehe arhiivis olid küll mõned Wellingtoni pildid, kuid need olid nii halvad, et nende abil ei jõudnud ma mingile veendumusele. Tellisin kohe Chikagost uued pildid. Need jõudsid mulle kätte eile õhtul. Üksainuke pilk neile tegi kindlaks, et Wellington ja Grandisoni üliõpilane van Blacorm on üks ja sama isik."

„Ja mida saan ma nüüd teie heaks teha?" küsis Wellington.

„Kas kinnitate, et mul on õigus?"

„Jah."

„Teie kinnitate seda!" hüüdis Erikson. „On see tõesti tõsi?"

„Kas teie siis weel ei usu?" küsis Wellington.

„Usun küll, kuid mul on ka hirm, et olen eksinud. Toimetaja lubab seda awaldada ainult siis, kui teie selle wõtate omaks."

„Kõik on õige," ütles Wellington. „Kunas ilmub kirjutus?"

„Grandisoni leht ei jõua seda enne homme hommikut teha, kuid „Chikago õhtuleht" jõuab awaldamisega täna pärastlõunaks walmis."

Ta pöördus ukse poole, kuid tuli siis jälle ruttu tagasi.

„Unustasin weel midagi," ütles ta. „Unustasin küsimata, mispärast teie nõnda tegite?"

Wellington naeris. „Kui teie oleksite poksija ja astuksite ülikooli, kas teie ei teeks samuti. Teil oleks ju kergem olla ülikoolis kui teie kaaswõitlejad ei tea, kes teie olete."

„Arwan, et see oleks nii tõesti parem," nõustus Erikson.

„Peale selle on mul weel teine põhjus. Minu manager (Wellington osutas Jake'i peale) wõttis minult sõna, et ma ei läheks ülikooli oma õige nime all. Ta arwas, et publik ei tunne wähematki huwi sellise poksija wastu, kes käib ülikoolis."

„See on ju tore, kah huwitaw," rõõmustas noormees. „Kas tohin ka sellest kirjutada?"

„Kui teie aga ise seda soowite."

Pärast reporteri lahkumist tegi Wellington kolm minutit wabaharjutusi ja ronis siis tagasi masseerimislauale, kus Barney tema kallal uuesti tööle hakkas.

Kella poole 12-eks oli Wellingtonil weel weerand naela ülearust kaalu, ja poole 1-eks waid 45 grammi. Kell üks astus Wellington kaalulauale. „Pea nüüd hing kinni, peremees!" hüüdis Wellington.

Kaalu-osut liikus pikkamööda üles-alla. Barney wandus sosinal, sest ta kartis, et kõwasti rääkimine ajab osuti üles. Osut peatus hetkeks ja wajus siis — alla. „Inimene!" karjus nüüd Barney. „Meie oleme wõitnud 10.000 dollarit. Kes see eesel oli, kes ütles, et sina ei sa- kaalu kätte. Nüüd roni kähku riietesse ja läheb lahti!"

Sel ajal kui Wellington riietus, kattis Barney tema otsmiku-haawa paksu puudrikorraga.

Kerriganil ja tema sekundantidel polnud waja teada, et seal oli wärskelt kinnikaswanud haaw.

Siis sõitsid nad linna bürоosse, kus asus poksikomisjon. Barney, Mullin ja Jake wõtsid Barney eneste wahele ning wiisid ta ootawast rahwamassist läbi. Kulus terwe tund, enne kui Wellington oli kaalutud ja täidetud muud wormilised toimingud.

„Kuule Wellington," küsis Jake, kui nad jälle autos istusid. „Mis sa õige arwad sellest Kerriganist?"

„Ma ei mõtle üldse temast," wastas Wellington. „Ma ei mõtle millegist muust kui söögist. Kas ma söön nüüd wõi ei söö ma mitte?"

„Sa sööd, mu poiss," kihistas Jake naerda. „Sa sööd nüüd kohutawalt."

Nad wiisid nüüd Wellingtoni hotelli tagasi, andsid temale rikkaliku õhtusöögi ja saatsid ta siis oma tuppa, et ta magaks.

Wellington läkski woodisse ja lubas kohe uinuda, kuni teda äratatakse. Wellington teadis, et ta ei saa uinuda seni kui mõtleb Susie peale, ning katsus sellepärast oma mõtetele anda teist suunda. Ta mõtles prl. Atwaterile. Mida ütleb küll see daam, kui loeb homme hommikul lehtedest, et tema on poksija. Siis mõtles ta weel selle üle, mida küll ütlewad Tommy Wells, Ross Walker, mõlemad detektiiwid ja paks politseinik, ja lõpuks Widdecombid, Jack Gardiner ja ta abikaasa

Pauline. Talle meelestus, kuidas Widdecomb oli temalt küsinud, kas ta on näinud Earl Wellingtoni poksimas.

Siis olid mõlemad professorid Gardiner ja Widdecomb wõtnud nõuks minna waatama kuulsat wõistlust.

Wellington naeratas endamisi, kuna uni sulges ta silmad.

21.

Gamma-Delta ühing oli weel wiimasel hetkel otsustanud oma ametlikust banketist teha aiapeo. Ilm oli ilus ning Gamma-Deltal oli kõige suurem muruplats Grandisonis. Ühingu juhatus oli laskmud walmistada muru keskele tantsulawa. Seda kaunistasid rippuwad wärwilised lambid. Õhtu oli ilus ja soe. Õhk oli täidetud lillelõhnaga. Õitses sirel. Nooreb neiud liikusid rõõmsalt oma walgetes suwekleitides murul ning Susie oli lahendanud oma raske probleemi nii, et oli kutsunud peole mõlemad kandidaadid nii Ross Walkeri kui ka Tommy Wellsi. Neiu seisis ühes tantsulawa nurgas mõlema noormehe wahel ning katsus mõlemaid meeleheitlikult lõbustada.

Siis tuli nende juure Pauline. Ta lähenes joostes ja lõõtsutades.

„Susie!" hüüdis ta. „Sain praegu Jackilt telegrammi." Proua ulatas selle Susiele, kes luges:

„Chikago õhtuleht kirjutab Earl Wellington, kes täna kaitseb maailmameistri tiitlit Kerrigani wastu õppis Grandisoni ülikoolis James van Blacormi nime all, stop rääkisin Barneyga ja tegin kindlaks maailmameister on meie Jimmy, kuulake wõistlust raadioga Jack."

Susie suust tuli kuuldawale hüüe, mis wäljendas imestust, üllatust ja ühtlasi ka kergendust. Ta andis telegrammi edasi Ross Walkerile. Ühe hetke waatasid

Susie ja Pauline üksteisele silma. Siis wõttis Pauline Susie ümbert kinni ja surus ta enda kaenlasse. Ross Walker ja Tommy Wells lugesid telegrammi tähelepanelikult läbi.

„Sellepärast oli mustatöölise nina nagu lõhkine tomat, kui sai van Blacormi käest hoobi pihta," pomises Ross Walker.

„Paneme kohe raadio töötama," arwas Tommy Wells.

Tommy Wells ja Ross Walker jooksid kohe majja. Neile järgnesid pooleldi wastutahtmist Susie ja Pauline.

Kuid nad ei saanud jääda ka minemata, sest uudishimu oli suur.

Tommy põlwitas saalis raadioaparaadi ees ja otsis õiget lainet. Siis kuuldus waljuhääldajast hallomehe kõnet.

„. . . Kohe algab suurwõistlus maailmameistri Earl Wellingtoni ja Honeyboy Kerrigani wahel. Minu daamid ja härrad, ma seisan siin keset saali, mis on täidetud wiimase kohani inimestega.

Ring ja selle ümbrus on heledasti walgustatud, publiku kohad on aga hämaruses, kus hõõguwad tuhanded sigariotsad nagu lugematud jaaniussikesed. On nii palaw nagu kesksuwel. Meie kohal aga on tähis taewas, kus paistmas suur täiskuu — nagu suur lamp, mis riputatud üles wõitluse walgustuseks.

Ringi läheduses asuwad kohad on täidetud tähtsate ja tuntud inimestega. Ma näen 4 kuberneri, New-Yorgi ülem-linnapead ja palju majandus- ning rahamehi. Enamik neist on tulnud ühes naiste ja lastega. Eelwõistlused on juba möödas ning peawõistlus algab kohe. Praegu tuleb Honeyboy Kerrigan oma sekundantide saatel. Nüüd ronib ta ringi, wiskab saatjate kätte oma suure walge supelmantli ja istub siis oma nurka."

Waljuhääldajast kuuldus kauget aplausi. Siis jatkas hallomees.

„Minu daamid ja härrad! See Kerrigan on tugew nagu bulldog. Kaswult on ta wäike, kuid hirmsate lihaste ja õlgadega. Räägitakse, et ta olewat wäga sitke poiss. Seda wõib ka näha. Kerrigan näikse olewat wähe närwiline nagu ei jõuaks ta oodata ära wõitluse algust. Ja nüüd tuleb tshempion — Earl Wellington. Ta ronib ringi ja wiskab oma sinise mantli ära. Wellington on Kerriganist poolpead pikem ja näib nõrgemana kui wiimane. Räägitakse, et ta õppinud Grandisoni ülikoolis James van Blarcomi nime all. Keegi sealseteist pole aimanud, et ta on poksija. Selles pole ka midagi imestada, sest Wellingtonis ei reeda miski poksijat. Ta tundub pigem tugewa üliõpilasena. Näib nagu ei suudaks ta Kerriganile midagi teha, kuid tegelikult wääriwad mõlemad wastased üksteist.

Wellington on parimaid poksijaid, kes kunagi maailmas olnud ja nähtud. Wellington on mees, kes wõib lüüa mõlema käega knock-outi. Ta on olnud juba kolm aastat kergekaalu maailmameister.

Nüüd ajawad mõlemad wastased omale poksikindad kätte ning sekundandid nööriwad need kinni. Nüüd kutsub ringikohtunik mõlemad enda juure ja annab neile instruktsioone. Wastased raputawad üksteise kinnastatud käsi ja lähewad igaüks oma nurka, et oodata gongi."

Susie waatas ringi. Waheajal oli suur saal kogunenud inimesi täis. Kõik kuulasid põnewalt nii omad kui ka külalised. Susie tõusis ja läks ukse juure. Pauline oli kuulamisega niiwõrd ametis, et ei pannud Susiet enam üldse tähele. Susie pani oma käe ukselingile. Neiu wärises ja tahtis wälja joosta, et ta ei kuuleks enam walju-hääldajat, kuid ta ei saanud seda teha, ta pidi kuulma, mis sünnib edasi.

„Minu daamid ja härrad!“ jatkas hallomees, kuid nüüd juba erutatud häälega. „Kas kuulsite gongi? Nüüd läheb lahti! Kerrigan tormab oma nurgast wälja nagu wihane härg. Ta mõlemad käed töötawad nii ägedalt, et peab arwama, et Wellingtonist ei jää enam midagi üle. Kuid Wellington annab pahema sirge Kerrigani nina pihta, nii et Kerrigani pea põrkab kaugele taha. Ta raputab oma pead ja tungib nüüd weel hoogsamalt peale. Ta lööb kah kaks wasakut, siis katsub õnne paremaga ja weel kord paremaga, kuid need hoobid tabawad waid Wellingtoni käsiwarsi. Nüüd on nad clinchis. Ringi kohtunik lahutab nad.

Samal hetkel annab Wellington oma wastasele jälle wasaku. Ta käsi liikus nii ruttu, et seda waewalt wõis märgata, kuid Kerrigan tundis seda.

Kerrigan läks nüüd kolmat korda pealetungile. Ta wirutab ühe „parema“, siis „wasaku“ ja — siis weel ühe „parema“. Kuid ta rusikad tabawad waid Wellingtoni käsiwarsi.

On näha, et mõlemad poksijad püüawad üksteist tundma õppida. Oh — oh — mu daamid ja härrad, milline löök! Mõlemad annawad nüüd „paremaid“. Wellington tabas jällegi. Ta rusik wirutas Kerrigani lõua pihta tugewa hoobi.

Gong. Esimene ring on möödas. Ma wõiksin öelda, see oli Wellingtoni ring. Kuigi poksijad pole weel täies hoos.“

Susie kuulis, kuidas waljuhääldajast kostus kange publiku sumin. Kõik inimesed näisid korraga kõnelewat. Nagu suur mesipuu. Ta tahtis istuda, sest ta oli minestusele lähedal, kuid ta ei saanud seda, sest ta wõis ainult seista, hoides mõlemate kätega kramplikult ukselingist kinni. Mikspärast ei alganud ometi juba järgmine ring? Waheaeg pidi olema ometi ammu möödas. Susie tõusis warwastele ja nägi kuidas Tom-

my Wells askeldas aparaadi kallal. Wist oli seal midagi korrast ära... Ei, kõik oli korras, sest tuli jälle kuuldawale hallomehe hääl.

„Kerrigan tungib ägedalt peale. Wellington kaitseb end osawasti. Ta wasak käsi annab aga järjekindlalt lööke ja alati tabab ta wastase lõuga. Kerrigan katsub ka lüüa, kuid tema rusikad tabawad waid wastase küünarnukke... Suur Jumal! Mu daamid ja härrad! See oli alles löök, mille nüüd Wellington andis! See oli kahtlemata parim löök siiamaani. Kerrigani suu jookseb werd, kuid ta tungib ikka peale.

Nüüd on nad jälle clinchis. Mõlemad wastased jagawad hoope.

Kerrigan lööb paremaga ja ajab Wellingtoni nurka. Nüüd sajab hoope. Wellingtoni pea tantsib nagu kork tormisel merel. Mu daamid ja härrad! Nüüd on ta põrandal. Tshempion on põrandal! Ta tahtis nurgast pääseda ja jooksis Kerrigani rusika otsa. Nüüd lamab ta põrandal ja ei liiguta ennast. Näib nii nagu oleks ta knock-outis.

Ringi kohtunik saatis Kerrigani oma nurka. Ta loeb: Kaks, kolm! Ja tshempion lamab nagu puupakk. Neli!"

Susie tormas uksest wälja ja jooksis oma tuppa. Ta haaras oma käekoti ja mantli ja ruttas tagatrepi kaudu naabriaeda ja sealt tänawale. Siin jäi ta seisma, et tõmmata hinge. Siis läks ta edasi, tõmmates käies selga oma mantli. Õnnekombel oli ta wõtnud pika nahkmantli, mis täiesti kattis ta pika õhtukleidi. Ainult tantsukingad reetsid, et neiu oli õhtutualetis.

Tänawanurgal nägi ta autot lähenewat. Ta katsus hüüda, kuid ei saanud seda. Siis jooksis ta keset tänawat — auto ette. Selle juht suutis wel wiimasel hetkel sõidukit peatada. Mees hakkas kurjalt wandduma.

Susie astus kohe autosse ja ütles üheainsa sõna: „Jaama!"

Ta wiskus autonurka ja püüdis mõelda.

„See siis oli tema saladus!" ütles ta endamisi tasa. „Nora McCune polnud see siis mitte! Mikspärast ei usaldanud ta mulle, et on poksija? Kui ta mind tõesti oleks armastanud, siis poleks ta seda minu eest salanud. Ei, tema waikimist ei saa andestada."

Susie kujutles Wellingtoni maaslamawana. Ta oli kord ühes pildilehes näinud midagi sarnast. Pildi all oli allkiri „knock out". See pilt kujutas poksijat, kes lamas pikali suu lahti, ning tema kõrwal seisis ringikohtunik, kes käega luges. Tundus nagu oleks poksija juba surnud.

Susie Corbin sules oma silmad. Milline kole sport on see poks! Kui metsikud olid need inimesed, kes hulgana läksid waatama niisugust metsikut wõitlust.

Kuid inimesed tahawad ju ikka koledat näha — isegi naised! Kuid kuidas wõis Jimmy van Blarcom olla poksija — raha eest neile metsikutele inimestele lõbu pakkuda ning teist inimest peksa kuni see langeb meelemärkuseta maha. Ometi oli ta palju mehisem ja küpsem kui teised üliõpilased.

Tema, Susie, oli arwanud, et Jimmy on tõesti üks armas poiss, kuni ta oli näinud Nora McCune'i teda kaelustawat.

Kindlasti teadis Nora McCune, mis van Blarcom oli, sest muidu poleks ta teda nii julgesti teiste nähes kaelustanud. Nora McCune pidi kindlasti teadma, et van Blarcom kuulus temale.

Susie waatas kella. Oli 20 minuti pärast 11. Ta jõudis weel julgesti kella 11-ne kiirrongile. Talle jäi weel aega isegi Paulinele kõlistamiseks. Kindlasti soowis Pauline, et ta jääks ootama, kuni tema tuleb kaasa. Kuid Susiel polnud nüüd isu pikaks seletamiseks. Ta sõidab lihtsalt kohe Chikagosse — ning see on kõik.

Auto peatus jaama ees. Susie ostis endale magamiswaguni pileti ning astus wagunisse. Warsti hak-

kas rong liikuma. Ajal, mil temale walmistati aset, waatas ta liikumatute silmadega pimedusse ning püüdis mitte midagi mõelda.

Siis pöördus ta wagunisaatja pole:

„Öelge mulle, kas Chikago ja Grandisoni wahel on peatusi, kus teie saaks mulle muretseda õhtulehte?"

Susie andis mehele dollari, tõmbas siis eesriided oma aseme ette ja lipsas woodisse. Ta surus oma suu wastu patja, et keegi ei kuuleks tema nuuksumist. Pool tundi nuttis ta nõnda, siis lakkas. Warsti tuli wagunisaatja ning tõi lehed. Susie tõusis nüüd üles ja hakkas lehti lugema. Ta tahtis kõik teada, mis lehed Earl Wellingtonist kirjutasid.

Ta imestas, et sellele wõistlusele nii palju ruumi pühendati. Igal lehel oli esimesel küljel suur tükk sellest ja seesmistel külgedel weel rohkem. Kõik lehed olid awaldanud Wellingtoni ja Kerrigani pildid.

Piltide all olid mõlemate wastaste kaalud ja suurused. Susie pidi jällegi imestama lugedes, et Jimmy van Blarcom kaalus 124 naela. Kuid kõik lehed kirjutasid sellest ja Susie pidi seda uskuma. Lugedes edasi, mõistis ta wiimaks, et see kehakaal oli nõuetaw. Nüüd teadis ta ka, mikspärast van Blarcom sõi wähe.

Susie luges iga sõna, iga rida. Ta luges ka seda, et inimesed uskusid kindlasti, et Wellington wõidab ja wedasid tema peale kihla. Lõpuks sattus ta kätte ka see leht, kus kirjutati, et Wellington õppinud Grandisoni ülikoolis.

Susie luges kaswawa uhkusega. Ta ei pidanud Wellingtoni elukutsest midagi, kuid, kui ta kord oli poksija, siis rõõmustas teda, et ta oli sellel alal esimene.

Kella 6-eks jõudis ta Chikagosse. Kui ta astus tühja jaamahoonesse, oli ta nii rõhutud meeleolus, et küsis, kunas järgmine rong Grandisoni läheb. Tal oli

hirm sõita Lake-Forestisse ja astuda oma isa ette. See nõudis ju nüüd temalt seletust. Kas oli sellel kõigel mõtet?

Kui Jimmy van Blarcom oli sõitnud Chicagosse, siis oli ta temale öelnud, et kui tuleb tagasi, siis on tal temale palju, palju jutustada. Susie oli aga siis wihastanud ja öelnud, et ta ei taha van Blarcomi enam kunagi näha. Susie oli arwanud, et Jimmy lõpetab Chikagos Nora McCune'iga oma wahekorra. Wäga armukade oli Susie olnud, mõeldes, et Nora oli Jimmyle kõik.

Nüüd teadis Susie kindlasti, et siis polnud mõelnud Wellington Nora peale, waid ainult oma wõitlusest. Susiel polnud seega mingit põhjust uskumiseks, et Wellington armastas Norat. Seda teadis ta aga kindlasti, et Wellington tundis tema, Susie, wastu suurt huwi. Susie mäletas, kui nad wiimasel korral olid kohtunud, siis tundis neiu, et Wellington tahtis teda kangesti suudelda. Susie poleks seda keelanud, kuid Wellington polnud seda ometi teinud. Teised mehed oleks seda kindlasti teinud. Kuid Wellington oli teisest erinew. Milleks pidigi Susie wõitlema oma isaga, kui ta isegi ei teadnud, kas Wellington teda armastas wõi mitte. „Kuid ometi," ütles neiu endamisi, „kui kord olen alganud, siis wiin ka lõpule."

Susie läks nüüd postkontorisse ja saatis Paulinele telegrammi, milles teatas, kus ta on, ning palus teda endale järele tulla. Pärast seda läks ta Lake-Forestisse minewasse rongi.

22.

Wellington lamas põrandal nagu unes ning kuulis segaselt, et miski asi liikus tema silmade eest mööda. Kohe taipas ta, et see on ringikohtuniku käsi. Samal hetkel kuulis ta, kuidas ringikohtunik hüüdis „wiis!" Nüüd oli tal jälle kõik selge. Ta oli saanud uimastawa hoobi ja nüüd luges ringikohtunik, et kas ta on wõide-

tud. Wellington keeras enda kõhul ja tõmbas põlwe keha alla. „Seitse." „Kaheksa." Wellington oli walmis „üheksa" juures hüppama jalgele. Samal hetkel kuulis ta gongi ning wiskus siis uuesti pikali.

Barney ja Jake jooksid nüüd tema juure, wedasid ta oma nurka ja panid istuma. Sel hetkel kadus Wellingtoni teadwus. Ta ärkas alles siis uuesti, kui Barney andis ta põse pihta tubli hoobi. Nüüd walasid nad ta külma weega üle.

Wellington asetas oma käed nüüd nööridele ja puhkas, kuna Barney lehwitas talle rätikuga jahedat õhku näkku. Samal ajal massseeris Jake tema jalgu. Wellington nägi, kuidas Jake'i põski mööda woolasid alla suured pisarad. Jake nuttis, kuigi tal polnud midagi kaotada, sest ta polnud wedanud kihla. Ometi nuttis ta päris südantlõhestawalt.

„Läheb jälle lahti!" hüüdis nüüd Barney. „Kuid hoia ta endast nüüd wõimalikult eemal."

Wellington tõusis nüüd jälle oma jalgele. Kohe kui gong oli löönud, tormas Kerrigan hirmsa hooga Wellingtoni kallale. Tal oli kawatsus Wellingtoni nüüd lõpulikult „waikseks" teha.

„Ära lase teda lähedale!" möirgas Barney.

Wellington teadis, et sellist pealetungi ei suutnud ta wastu wõtta. Raudteerongi ei saa ju kinni pidada! Sellepärast põikles ta Kerrigani eest suure osawusega kõrwale ning andis parajal juhul Kerriganile kõrwa pihta hästisihitud löögi. Kerrigan tuikus, kuid ei annud järele, waid tungis ikka peale. Ta töötas mõlema käega, ning rahwas ajas enda warwastele ja möirgas nagu metsloom. Keegi hüüdis rahwahulgast: „Löö see üliõpilasekene surnuks, Kerrigan!"

Kuid üliõpilaseke oli juba toibunud ning hakkas wähehaawal taipama, mis tema ümbruses sündis. Wõibolla ei taibanud seda tema aju, waid instinkt ja jalad. Needsamad jalad, mis olid jooksnud hommikuti kümneid kilomeetreid. Jalad aga teadsid, mis oli waja

keha — ja tegidki seda. Nii hakkaski Wellington wahetpidamata tantsisklewate jalgadega Kerrigani eest kõrwale hoidma. See oli kunsttükk, millega wõis saada hakkama ainult tema. Kerrigan aga kihutas Wellingtonile järele ja wehkis asjata oma rusikatega — need ei tabanud ainustki korda Wellingtoni. Rahwale walmistas see üksteise tagaajamine suurt nalja ning ta otse möirgas heastmeelest.

7. ringi kestel ei teinud Wellington muud, kui aina hoidis Kerrigani eest kõrwale. Sellist wõistlust polnud inimesed warem kunagi näinud.

Kui 9. ring oli lõppenud, toetas Wellington lõõtsutades köitele ja ütles: „Nüüd olen ma tugewam kui tema."

Barney aga raputas eitawalt pead ja wastas: „Oota weel wähekesi, peremees."

10. ringil põrkas Kerrigan peaga wastu Wellingtoni kulmu ja awas nii ta kulmuhaawa. Kui Kerrigan nägi, et weri woolas mööda Wellingtoni nägu alla, hakkas ta uuesti peale tungima, arwates, et weri woolas Wellingtoni silma ja pimestas ta.

Ka rahwas märkas werd ning hakkas juubeldama. Wellington pühkis were kindaga kiiresti ära ja jagas Kerriganile tugewaid hoope, seni kui kõlas gong.

Waheajal pesi Barney Wellingtoni haawa ning asetas selle peale werd kinniwõtwa wati ja selle peale plaastri. See plaaster oli järgnewate ringide kestel Kerrigani märgiks. Ta püüdis haawa uuesti lahti lüüa, et weri jookseks Wellington silma. Kuid ta rusik ei ulatunud kunagi Wellington otsmikuni. Ta rusikad tabasid ikka waid tuult. Kuid igakord kui Kerrigani rusikad Wellingtoni ei tabanud, tabasid Wellingtoni hoobid Kerrigani ülemist keha, nii et see muutus warsti punaseks. Kui Kerrigan lõi paremaga, siis kaitses ta wasakuga alati oma lõuga. Kuid Wellington pani tähele, et ta käsi kaitses lõuga niiwõrd halwasti, et seal wõis kiire haagiga õnne katsuda.

Istunud waheajal oma nurka, ütles Wellington Barneyle: „Nüüd wõib lahti minna!" Seekord noogutas Barney nõusolles pead: „Tubli, peremees! Lõpeta see asi nüüd ära."

Algas 14. ring. Wellington oli endiselt warbaotsadel, kuid nüüd ei hoidnud ta enam Kerrigani eest kõrwale. Ta andis Kerriganile „wasaku otse", mis teda sundis end wähekesi keerama. Samal hetkel jättis Wellington oma puusa kaitseta. See meelitas Kerrigani lööma. Löömise tuhinas unustas ta aga oma lõua kaitse, ta wasak rusik wajus weidi alla. Samal hetkel lähenes Wellington oma wastasele, toetas mõlemad jalad tugewasti põrandale ning andis siis wastasele parema haagi, millesse pani kõik oma kehajõu. Hoop tabas Kerrigani lõuga. Mees wajus kokku nagu niidetud ning jäi liikumatult lamama.

Wellington läks nüüd oma nurka, ning ringikohtunik hüüdis „üks!" Siis — „kaks." Nelja juures hakkas rahwas juba juubeldama. Wellington toetus nööridele ja teadis, et Kerrigan ei ärka niipea. Siis waatas ta seda meest, keda oli löönud nii põhjalikult. Ta kuulis rahwa möirgamist ning tundis isegi wäikest wõiduröõmu. Kuid see kadus kohe. Ta teadis, et tulewikus ei lähe ta enam kunagi ringi.

Hüüdnud „Kümme", jooksis ringikohtunik Wellingtoni juure, tõstis selle käe üles ja hüüdis: „Wõitja!" Sama kordas ka hallomees oma mikrofoni.

Nüüd ei pidanud enam miski rahwast kinni. Inimesed jooksid Wellingtoni ümber kokku. Jake, Barney, Baby Face ja Mullin tegid suure waewaga Wellingtonile teed läbi rahwahulga riietumisruumi. Kuid nad ei saanud takistada, et inimesed ei kisuks lõhki Wellingtoni supelmantlit. Nad tahtsid ju wõitjale igal wiisil awaldada oma lugupidamist.

23.

Barney lükkas Wellingtoni kuuma dushi alla, kuna Baby Face walwas ust ning laskis sisse ainult neid, kellede kohta teadis, et Wellington, Mullin wõi Jake tahtsid nendega kohtuda. Mõne minuti kestel oli tuba siiski inimesi täis ning ka koridor oli tulwil.

„Minu kõrw walutab hirmsal kombel," kaebas Wellington.

„Seda ma usun," nõustus Barney ja raputas mingit waluwaigistawat pulbrit haawale.

„Ka otsmiku haawa lõi ta uuesti lahti. Kas sa ei mäleta, kuidas ta sul clinchis püüdis kõrwa ära rebida? Peaaegu oleks tal see ka õnnestunud."

Wellington ise ei mäletanud aga midagi. Ta sirutas ennast wäsinult massseerimislauale. Ta teadis, et homme hommikul tundis ta ennast läbipekstuna, nagu oleks tal kõik kondid murtud.

„Barney," küsis Wellington, „millega ta mind tabas ja mitmendal ringil see oli?"

„See oli parem haak ja teisel ringil. Sa olid nurgas ja libisesid sealt wälja ning siis wirutas ta sulle tagant kõrwa pihta."

„Ma ei mäleta seda sugugi. Ma ei mäleta üldse midagi, mis juhtus kuni neljanda ringi lõpuni."

„Sa olid päris pehme," arwas Barney. „Kuid sa tegid oma töö siiski palju paremini, kui arwasin. Kerrigan ei saanud sind kuigi palju tabada. Sellest wõitlusest õppis ta palju. Wean kihla, et ta ei tea, millega sa ta 14. ringil maha sirutasid. Tal oli niisugune nägu, et ei tule enne tundi meelemärkusele."

Wellington lamas kõhuli ja Barney masseeris tema selga. Ta unustas oma ümbruse ja mõtles, et küll nüüd on Grandisonis kihinat-kahinat. Kell oli mõni minut üksteist läbi ja Susie tantsis wist kindlasti Ross Walkeri wõi koguni Tommy Wellsiga.

Keegi lõi talle õla pihta ja kui ta waatas üles, siis nägi, et see polnud keegi muu kui professor Jack Gardiner. Tema taga seisis ka Widdecomb. Gardiner oli kaotanud oma mütsi ja Widdecomb oli saanud otsmikule toreda sinise muhu ning ta kraest olid jäänud järele waid räbalad. Nad olid pärast wõistluse lõppu paari teise waatlejaga sattunud riidu. Nüüd olid nad rõõmsad nagu pisikesed poisid.

Nad raputasid südamlikult Wellingtoni kätt ja rääkisid temale wahetpidama, kui suur mees ta nüüd oli. Sellejuures wandusid mõlemad mehed tublisti ja Wellington tundis, et nad olid temale nüüd palju lähedamad kui Grandisonis.

Lõpuks jutustasid nad ka seda, kuidas nad olid lugenud õhtulehest tema kaksikelu ning otsinud siis kohe Barney üles, kes kinnitanud omaltpoolt lehe kirjutust. Siis saatnud nad kohe Paulinele telegrammi.

„Noh, siis teab Susie juba kõik," mõtles Wellington.

Mõte, et Susie nüüd kõik teadis, püsis tal peas kuni uinumiseni.

Kui ta järgmisel hommikul ärkas, hakkas ta jälle sellest mõtlema, ja jatkas seda ka isegi siis, kui ta woodis einetas ja sõi koort maasikatega, praetud neerusid, kohwi koorega ja suhkruga ning niipalju wõid kui ise tahtis.

Ka hiljem, kui ta tuppa toodi hulk terwitustelegramme, mõtles ta ikkagi waid Susie Corbinist. Mida arwas neiu nüüd temast? Alles siis, kui ta enda wõttis kokku ja Jake'ile ütles, et see wõistlus oli tema wiimane ja et ta nüüdsest peale loobub poksist, suutis ta hetkeks Susie unustada.

„Mul on wäga kahju, et peame lahkuma," ütles Wellington. „Sa oled mind aidanud suure summa raha koguda, kuid ..."

Jake tõmbas oma westi taskust suure sigari, lõikas sellel tüki otsast ära, süütas siis põlema ning ütles:

„Poiss, ka mina olen teeninud hulga raha. Wõin minagi nüüd loobuda sellest askeldamisest." Ta pistis oma mõlemad pöidlad westitaskutesse, ajas enda kikiwarwakile ja jatkas siis: „Ma pole sugugi üllatunud. Olen sellega juba arwestanud ning mind isegi rõõmustab, et sa loobud poksimisest. Enamik poksijaid teeb seda hilja. Nad ei usalda, sest nad ei oska midagi muud peale hakata. Sina aga wõid palju muud ettewõtta, sest sul on ju selge pea. Sina pead poksist loobuma ja kohe."

„Seda ma teengi — Jake. Sa wõid sellest kohe lehtedele teatada."

„Saab tehtud! Ja nüüd edasi. Kohe kui meil on aega, ajame muud asjad jutti." Ta wõttis taskust oma rahatasku ja andis Wellingtonile tsheki. „Siin on 66.666 dollarit. Sinu garantiisumma. Käesolewa nädala jookful ajan asjad jutti ettewõtjatega. Siis saad juure weel tubli summa, kui palju just, seda ma praegu weel täpselt ei tea."

Wellingtonile jäi nüüd weel üksainus wõimalus teadasaamiseks, mis Susie temast mõtleb — ta enda käest seda küsida. Ta juba kawatses autoga sõita Grandisoni. Wellington astus nüüd peegli ette ja waatas uuriwalt oma wälimust. Tal oli üks side otsmiku ümber ja teine haawatud kõrwa peal. Muidu oli aga kõik enam-wähem korras. Wellington arwas, et palub Barneyd sidemed ära wõtta ja need asendada plaastritega. Kui Barney seda teeb suure osawusega, siis pole ta wälimus halwem, kui pärast kokkupõrget detektiiwidega.

Wellington pöördus nüüd peegli eest minema, et hüüda Barneyd. Samal hetkel nägi ta Mullinit telefoni juures seiswat ja temale silmi pilgutawat. Wellington märkas weel seda, et Mullin kattis oma käega toruawause.

„Siin on Ernest Corbin," ütles ta. „Ta tahab kangesti, et teie täna õhtul sõidaksite Lake Forestisse."

„Tubli, öelge, et ma sõidan."

Wellington seisis aparaadi juures, kuna Mullin rääkis Corbiniga... „Ei, ei. Teil ei tarwitse temale jaama autot wastu saata. Ta sõidab sinna oma autol."

„Mida see peab tähendama, Mullin?" imestab Wellington.

Mullin raputas pead. „See tähendab seda, et Corbin mõnesugustel põhjustel peab paremaks teiega rääkida oma kodus — kui kusagil mujal."

„On teil wähematki aimu, mida ta minult soowib?"

„Ernest Corbini mõtteid ei tea keegi aimata," ütles Mullin.

Kaks tundi waewles Wellington igasuguste mõtete käes ja ootas aega, mil wõis hakata sõitma Lake Foresti poole.

24.

Wellington jõudis 15 minutit enne määratud tähtaega Lake Forestisse. Sellepärast peatas ta oma sõiduki ühe nurga taga ja tõmbas ära kolm sigaretti — enne kui oli saabunud õige aeg edasiminekuks.

Ernest Corbini lossitaoline maja awaldas temale peale nüüd weel suuremat mõju kui waremalt — siis kui ta tõi sinna oma autol Susie.

Wellingtonile awas ukse sama teener, kes tol korralgi oli tulnud neile wastu. Ta mäletas isegi ta nime. Brink'iks oli Susie teda hüüdnud. Brink juhatas Wellingtoni raamatukogu tuppa, mida see tundis juba eelmisest külaskäigust saadik. Kuna nüüd Brink läks teda teatama, oli Wellingtonil aega waadata ümber. See oli elegantne tuba ja omas wana mööbli. See mööbel oli kindlasti wanem kui Lake Forest ja Chikago. See kuulus 17. sajandisse.

Brink tuli tagasi ja teatas, et härra Corbin tuleb kohe. Wellingtonil tuli aga siiski tükk aega oodata.

Äkki tundis Wellington, et keegi seisis läwel ja waatas teda. See oli Susie isa. Wellingtonil tekkis tunne, et mees oli teda waadanud juba tükk aega.

Pärast terwitamist istus härra Corbin laua taha, kuna Wellington laskus diiwani nurka. See kohtade jaotus näis olewat wäljamõeldud ja ettekawatsetud. Kuna Ernest Corbin istus nõnda, et walgus ei ulatanud tema nägu walgustama, oli Wellingtoni nägu wanamehele hästi näha.

„Olin üllatatud, kui kuulsin hr. Mullinilt, et teie olete juba jalul, hr. Wellington," ütles hr. Corbin.

„Tunnen ennast päris hästi," ütles Wellington. „Peale paari haawakese ja mõne punase pleki pole mul ju midagi wiga."

Tahtmata mõtles Wellington, et oma otsmiku haawa eest pidi ta tänama just sama hr. Corbini. Tema oligi ju need detektiiwid wälja saatnud, kelledest üks wirutas Wellingtonile tooliga pähe.

Ernest Corbin toetus wastu oma tooli seljatuge.

„Mul on wäga raske oletada," ütles ta pikkamisi. „Paarkümmend aastat tagasi oleks kõige loomulikum olnud, teilt küsida, missugused kawatsused teil minu tütrega on, kuid tänapäewal ei tehta enam nõnda, eks ole?"

„Aga mispärast siis mitte? Ma wastaks selle küsimuse peale meeleldi."

Härra Corbin kummardus ettepoole. Wellington waatas talle silmi ning need silmad meeldisid talle, need olid samasugused silmad kui Susielgi.

„Minu kawatsus on," wastas Wellington, „naida teie tütart, muidugi siis, kui ta sellega nõus on. Ma armastan teda."

„Nüüd toon mina selle wastu esile oma põhjendused, lubate."

„Muidugi, olge head," wastas Wellington.

„Ma püüan olla sama awameelne kui olite teiegi. Mul on suur ja kaaluw põhjus selle abielu takistamiseks."

Hr. Corbin awas nüüd oma mapi, mis lamas tema ees laual. Sellest wõttis ta wälja suure hulga ajalehe wäljalõikeid. Nende hulgast walis ta wälja kaks tükki ja hakkas neid suure paatosega lugema:

„Hr. Wellington näitas end eile jällegi wõitmatu poksijana. Kuigi ta nägu oli üleni werine ja ta kõrw poolest saadik ärarebitud, lõi ta siiski Kerrigani 14. ringil knock-outi. See oli suur wõistlus, parim, mis kunagi olnud kergekaalude wahel. Et kaitsta oma tiitlit pidi Wellington lööma tagasi raskeid ja wihaseid kallaletungid. Kolm aastat kaitses Wellington juba oma tiitlit ja jäi ka nüüdki wõitmatuks.

Suur areen oli rahwast tungil täis. Kunagi warem polnud kergekaalude wõistlus niipalju inimesi kokku meelitanud. See rahwas maksis piletite eest kokku rohkem kui 400.000 dollarit. Kõik tahtsid näha werd. Ja nad nägidki seda! Wellington oli werine ja Kerrigan oli wõistluse lõppedes täiesti otsas. Ta nägu nägi wälja nagu oleks selle kallal töötatud nuiaga. Kerrigani nägu oli niiwõrd sisse löödud, et ta waewalt weel kunagi poksida saab."

„Selle lõikasin ma wälja „Hommikulehest"," ütles hr. Corbin, kui oli lõpetanud lugemise. „Ma palun teid weel kord hästi järele mõelda. Kujutlege, et minu tütar oleks teiega juba abielus ja loeks nüüd neid ridu, teades, et neid loewad ka kõik tema tuttawad ja sõbrad."

Öelnud seda, luges Ernest Corbin ette teise wäljalõike:

„Wellington pühitses jälle wõitu. Kuid seekord polnud see sugugi wereta wõit. Wellington ei saanud sitkest Kerriganist nii kergesti jagu nagu oma eelmistest wastastest. Kerrigan lõi oma wastase teisel ringil põrandale ning ainult gong päästis selle „knock-out'ist".

Kuid pärast kolmandat ringi ei saanud Kerrigani rusikad Wellingtonile enam ligigi. Selle eest jooksis Kerrigan aga oma peaga wastu Wellingtoni otsmikku, nii et wiimase pea wana haaw läks uuesti lahti ja weri walgus üle näo. Kuid see ei takistanud Wellingtoni põrmugi tegutsemast. Ta andis oma wastasele niiwõrd tugewaid kehahaake, et see neist wist kunagi ei parane.

Lõpuks, kui Kerrigan oli juba peaaegu otsas, andis Wellington talle niisuguse wasaku lõuahoobi, et hiljem oli tegemist ta meelemärkusele äratamisega. Kulus enne 50 minutit, kui Kerrigan oma garderoobis awas silmad."

„See polnud wasak, waid parem haak," pomises Wellington.

„See pole sugugi tähtis," ütles Corbin. „Olen kindel, et nii mõnedki asjad neis kirjutistes ei wasta tõele, kuid üldiselt oli asi siiski nõnda. Nüüd tahaksin ma teilt teada ja küsida, mida teie arwates ütleks selle kõige kohta nii tundelik tüdruk — nagu seda on Susie, kui ta loeb, missuguse koletisena kirjeldatakse tema meest?"

„Ma arwan, et see ei meeldiks talle sugugi," arwas Wellington.

„Niipalju kui mina tunnen Susiet, tean ma, et ta häbeneks selle üle wäga," jatkas nüüd hr. Corbin ägedalt.

„Selles ei kahtle ma sugugi, hr. Corbin," nõustus Wellington.

„Nii see ka on!"

„Sellepärast otsustasingi ma poksist lõpulikult loobuda."

„Mis? Teie loobute?"

„Jah. Tänased lehed kirjutawad juba sellest."

Hr. Corbin kortsutas oma otsmikku. „Teie arwate siis, et Susanna enam ei häbene, kui teie poksist loobute?"

„Jah, seda ma arwan küll."

„See asi pole aga sugugi nii lihtne ega kerge, hr. Wellington. Teie olete wäga tuntud ja kuulus. Ajalehed kirjutawad teist ka tulewikus palju ja ei unusta teid mitte, eriti just siis mitte, kui abiellute Susiega. Mida kõik need lehed sel juhtumil ei tea endisest poksijast ja ka minu tütrest!"

Wellington raputas kurwalt pead. Sellised pisiasjad polnud talle meelegi tulnud!

„Ja lehed pole ainukesed, kes sellest sündmusest teewad endale kõmu. Mida ütlewad ja räägiwad sellest abielust minu tuttawad ja sõbrad. Mõelge ometi — lugupeetud adwokaadi tütar ja elukutseline poksija! Mida ütlewad ka Susie sõbrad!"

Nüüd polnud Wellingtonil enam midagi wastu öelda. Ta mõistis isegi kui paljuga pidi Susie riskeerima, kui tahtis temaga — Wellingtoniga — abielluda.

„Hr. Wellington," ütles Susie isa, „teie näete isegi, et käesolewal juhtumil ei jää teile teist teed üle, kui tagasi tõmbuda ja Susiet enam mitte kunagi näha."

Wellington raputas eitawalt pead.

„Seda ei wõi ma teile mitte lubada."

„Ma ei nõuagi teilt seda lubadust," wastas Corbin. „Ma ei nõua teilt mingit tõotust. Kirjeldasin teile erapooletult seisukorda — nagu mina seda näen. Loodan, et ka teie ise taipate, milliseid piine ja raskusi wõite walmistada Susiele, kui abiellute temaga."

„Mõistan seda kõike täiesti," wastas Wellington. „Teie ju kirjeldasite kõike wäga selgesti."

Härra Corbin wajutas ühele nupule ja kui ilmus teener, ütles ta: „Brink, paluge prl. Corbin siia."

Susanna oli siis siin! Ta pidi samal hommikul siia jõudnud olema, sest alles eelmisel päewal oli ta ju Grandisonis Gamma-Delta peol.

Wellington kuulis ta samme trepil ja tõusis, et teda teretada.

Neiu kandis lihtsat kleiti. Ta oli kahwatu ja mustade warjudega silmade all. Kuid ometi näis ta Wellingtonile nõiduslikumana kui kunagi warem.

Neiu noogutas Wellingtonile terwituseks pead ja istus pika laua teise otsa. Wellington heitis temale wargseid pilke. Ta nägi Susiet ainult profiilis. Neiu ei waadanud kordagi Wellingtonile otsa.

„Susanna," ütles hr. Corbin. „Ma seletasin hr. Wellingtonile kõik ja arwan nüüd, et ta mõistab isegi, et on kõige parem, kui teie mõlemad üksteist enam ei näe."

Wellington waatas Susiet, kuid ei leidnud selle näost midagi, mis oleks laisknud paista wähematki huwi isa otsuse suhtes.

„Kas on nii, hr. Wellington?" küsis hr. Corbin.

Wellington tundis ennast lööduna. Tal polnud enam midagi teha. Hea toon nõudis, et ta nüüd taganeks. Polnud enam mõtet siin teha stseene. Sellest poleks olnud ka mingit kasugi. Temasse oli tekkinud wiha Ernest Corbini kõneluse ajal ning see hakkas nüüd keema.

„Kas on nii, hra Wellington?" küsis hra Corbin teistkordselt.

„Ei," wastas Wellington kõwemal häälel kui oli rääkinud seni. Ta tõusis püsti, sest käies oli tal kergem mõtelda. Ta tundis, et ta kõrwalestad muutusid punaseks.

„Teie argumendid on ju küll wäga kaaluwad ja teie tahtsite nendega öelda, et mina pole gentleman, waid ainult elukutseline poksija, ja et lehed ei jäta mind kunagi rahule. Oletame, et see kõik on nii, ja et Susie tutwusringkond ei wõta mind kunagi enda hulka. Mina ei tea, mis Susie selle kohta ütleb, kuid tean, mis see kõik tähendab minule. Tean waid seda, et armastan Susiet. Armastan teda nii wäga, et ei mõelnud üldse sellele, kas see on sünnis wõi mitte.

Minu tunded on tugewad, sellepärast, ei mõtlegi ma selle peale, et taganeda, waid katsun igal wiisil tema armastust wõita."

Ta waatas seda öeldes Susiele näkku. Nende silmad kohtusid.

„Ah!" hüüdis neiu. „Mispärast ei öelnud sa seda kohe?"

Wõibolla teadis nüüd wana Corbin, et tema oli kaotanud, kuid ta ei näidanud seda wälja. Ta ei annud nii kergesti alla.

„On weel üks punkt, millest me seni ei rääkinud," ütles ta.

Ta pöördus nüüd Wellingtoni poole ja ütles jääkülmal häälel:

„Susie põlweneb heast perekonnast. Tema kaswatus on laitmatu. Ta on harjunud eluga siin majas ning käib läbi ainult nende ringkondadega, mis temale wastawad. Wabandage mind, et pean teile ütlema, et Susie on seni käinud läbi waid *daamide* ja *gentlemenidega*. Kuidas saab teda üks elukutseline poksija õnnelikuks teha?"

„Isa," segas nüüd Susie wahele, „kas sa siis weel ei mõista, et su jutul pole enam mõtet. Sa ei tunne ju teda ja sa ei tea sellepärast ka, et Jimmy on igati täiuslik mees. Ta ei rääkinud mulle ühtki sõna sellest, et ta on poksija, sest ta oli annud oma sõna, et waikib. Ta oli ka küllalt aus, et ei lähenenud mulle enne, kui ma ei teadnud, kes ta on."

„Susie!" hüüdis nüüd isa. „Sa ei tea, mida tähendab see elukutse. Sa ei oska endale ettekujutada kui metsik ja toores see on."

„Ma arwan, et Jimmy loobub poksist," wastas Susie.

Nüüd wibutas isa oma käesolewaid ajalehe wäljalõikeid ning hüüdis:

„Susie, sa ei ole neid ridu kindlasti mitte lugenud!"

„Lugesin isa. Olen kõik lehed läbi lugenud. Ma ei salga, see kõik oli kole ja ma pidin isegi nutma peale seda."

Ernest Corbini nägu kahvatus valgeks. Susie ruttas tema juure ja pani oma käe tema õlale:

„Isa, mul on väga kahju, et pean sulle valmistama valu. Kuid teisiti ei saa, muuta pole siin võimalik enam midagi. Võin sinuga kihla vedada, et minu ja ka sinu sõbrad otsivad rohkem võimalust Jimmyga tutvunemiseks, kui seda kaitsestada. Wellington on tõeline gentleman, kes sellest ise ei kõnele — nagu need, kes seda — pole."

Nüüd pöördus ta Wellingtoni poole.

„Ma tean, isa tahab nüüd meeleldi jääda üksi ning meil on üksteisega nii mõndagi kõnelda."

„Jah — muidugi," nõustus Wellington kohe.

Nii nad läksid käsikäes toast ning läksid läbi pika koridori, kuni jõudsid rõdule, kus valitses kevadeöö. Nad vaatasid üksteisele näkku. Siis võttis Wellington Susie käed ja kattis need suudlustega. Susie aga sõlmis oma käed mehe kaela ümber ja pakkus talle suudlemiseks oma võrratud huuled...

Susie nuttis vähekesi. Ta trots ja upsakus olid kadunud. Susie oli otsustanud.

„See oli üks paha päev," ütles ta ja jutustas, kuidas ta oli raadio kaudu kuulanud võistluse esimest kaht ringi. Neiu oli siis arvanud, et Wellington oli kaotanud ning sõitnud kiires korras Chikago poole. Edasi jutustas Susie Wellingtonile, kuidas ta Chikagost oli sõitnud koju ja isaga tülitsenud terve päeva. Ta oli tahtnud Wellingtonile kõlistada, et temalt paluda andeks, et ta oli teda nimetanud silmakirjatsejaks.

„Nõnda olen ma sulle järele jooksnud," lõpetas neiu.

„Sina mulle järele jooksnud!" imestas Wellington.

„See on tõsi. Ma mõjutasin sind tulema minu peole Smitly juure, kuna ma lubasin ennast täis juua. Sealt koju minnes rääkisin ma sulle oma raskest seisukorrast Ross Walkeri ja Tommy Wellsi kutsumise asjus. Tuleta ainult meelde meie tülisid nende suudluste pärast!"

„Mina wõtsin seda kõike tõsiselt," ütles Wellington.

„Mina kah, kuid ainult osaliselt," ütles Susie. „Ma teadsin juba siis, et harilikul flirtimisel pole midagi ühist armastusega."

Neiu heitis oma käed jällegi Wellingtoni kaela ümber ja palus: „Ma tahaksin, et saa loobud poksimisest."

„Olen seda juba teinud, Susie."

„See rõõmustab mind, see rõõmustab mind nii wäga." Neiu silitas õrnalt noormehe põski. „Kas sa oled wäga haige pärast seda hirmsat wõitlust?"

„Ei, mitte sugugi."

„Kas ehk walutab su lõug?"

„Wähekesi walutab ainult see koht, kuhu mind tabas wastase rusikas." „Sinu otsmik on kah ülespaistetanud! Mul on wäga kahju, et said niipalju kannatada."

„See on poksi juures ikka nõnda," ütles Wellington. „Kuid see pole kaugeltki kõige halwem asi. Kõige wastikum on olla söömata ja wahetpidamata treneerida. Näljatunne on hirmus wastik."

„Kas oled praegu ka näljane?" küsis neiu ruttu.

„Muidugi. Sõin lõuna ajal toredasti, kuid sellest ajast saadik pole enam midagi söönud."

Neiu haaras Wellingtoni käe ja tõmbas ta enesega kaasa.

„Kui tore!" hüüdis ta. „Ka mina olen näljane. Ma pole söönud weel lõunat ega õhtust. Nüüd lähe-

me kööki. Teenijad on läinud juba magama ja meie wõime seal teha, mis ise tahame. Ma annan sulle midagi süüa, eks!"

„Ah, Susie, lõpuks pole see asi ju nii hull!"

„Mis asi."

„See nälg."

„Ma arwan . . ."

„Ma arwan, meie jääme weel natukeseks siia. Söömiseks jatkub meile aega küllalt," ütles Wellington ja suudles kõik Susie wastuwäited huultelt ära.
